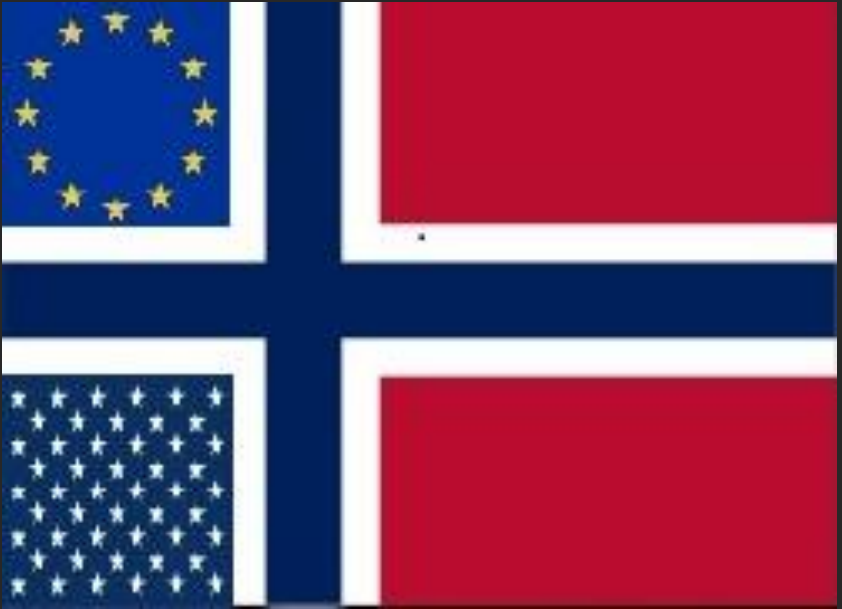

Din frihet

i dagens Norge

Noen observasjoner

Dag von Schantz

Din frihet
i dagens Norge
Noen observasjoner

Dag von Schantz

Din Frihet

Alle rettigheter under forfatteren.
Kopiering, avskrift og sitering fra denne tekst kun i
henhold til norsk Lov om opphavsrett til åndsverk.

1ste Utgave 2025

Omslag og design: Dag von Schantz

Sats: Bookman Old Style 10,5/12 pkt.

ISBN 978-82-694075-6-3

© 2025 Atum Forlag

Innhold

Forord	1
Innledning	3
Hva vi står overfor	3
Makt og menneske	3
Den paranoide terrorredsel	4
Frykt som styringsredskap	5
Illusjonen om de gode motivene	6
1 Norges suverenitet	8
Grunnloven	8
Kongeriket Norge AS	10
Amerikanske baser	15
Internasjonale koblinger	24
The Great Reset	30
2 Helse og rettssikkerhet	37
Dine rettigheter som menneske	37
WHO og forholdet til Big Pharma	39
Respekten for individet	45
Rettsikkerhet og privatisert rettsapparat	50
3 Felleseiet	53

Folkets felleseie	53
Salg av kraft og privat profitt	56
Utenlandske og private eierinteresser	59
En grønn myte	61
4 Internasjonale finansinteresser	66
Bilderberg, TC, WEF og WTO	66
Kontante og digitale penger	70
Personlig eiendomsrett og din sikkerhet	72
Oljefondet – en illusjon?	74
Norges selvbergingssevne	80
5 Ytringsfrihet	86
Grunnloven og nye lover	86
Politisk vern mot opposisjon	89
Overvåking og meningsstyring	99
6 Mediene	105
Mediene – voktere og informasjonsbærere	105
Mediene som myndighetenes tjenere	108
Produserte sannhetsbilder	110
Mediesøk og overvåking	114
7 Demokratiets død	119
Det demokratiske imperativ	119

Valgdemokratiets illusjon	121
Kongens rolle	122
Politikere og korrupsjon	124
Punktum	128
Et alternativ	128
Ny prosedyre for lovgivning	136
Hva du kan gjøre	137
Referanser	143

Din frihet

Flagget på omslaget

Det er neppe noen nulevende som husker det gamle unionsflagget som vaiet på norske flaggstenger fra 1844 til 1899/1905. Det øvre feltet mot stangen kalt 'sildesalaten' viste til unionen med Sverige, vår gamle erkefiende.

På bokomslaget antydes vår nye union, Norges nye uselvstendighet som stadig strammere bundet på hender og føtter av EU og USA. Slik bør vårt flagg se ut om det skal vise landets faktiske status i dag, med to 'salater'.

Lenke til forfatterens nettsted

<https://www.dagvonschantz.no/>

Forord

Den lille trykksak du nu holder i hendene er forfattet for å vekke deg og gjøre deg oppmerksom på hvorledes din frihet gradvis, men i stadig tiltagende tempo fratas deg av norske myndigheter i tett samarbeide med forskjellige krefter som virker internasjonalt. Du vil bli overrasket, mest sannsynlig føle vantro. Likevel er det som her er ført i pennen sannheter du snart vil merke effekten av. Er du ung eller for den saks skyld middelaldrende, vil du bli påvirket av en rekke frihetsberøvende tiltak som vil påvirke store deler av resten av ditt liv og gjøre deg til offer for overvåking og en rekke former for dominans fysisk, økonomisk og politisk.

Dette er ikke skrevet for å skremme deg eller vekke dine fluktinstinkter, men for å vekke deg til motstand, konkret handling mot alle påtenkte og nylig etablerte inn-skrenkninger i din fysiske bevegelsesfrihet, din rett til egen meningsdannelse, din ytringsfrihet og din rett til åpen og sann informasjon om alt som skjer i det norske samfunn og internasjonalt, om politikkens narrespill, korrupsjon og en rekke interesser som aktivt søker å påvirke deg og styre din verdensoppfatning. Jeg må derfor presisere at intet mellom disse permer er desinformasjon, konspirasjon eller 'alternative sannheter'.

Foreliggende tekst henter sin rett fra Grunnlovens¹ § 100 som fastslår at «Ingen kan holdes rettslig ansvarlig for å ha meddelt eller mottatt opplysninger, ideer og budskap med mindre det lar seg forsvare holdt opp imot ytringsfrihetens begrunnelse i sannhetssøken, demokrati og individets frie meningsdannelse» og at «Frimodige ytringer om statsstyret og hvilken som helst annen

gjenstand er tillatt for enhver», dette i savn av statens oppfyllelse av paragrafens siste ledd, som lyder: «Det påligger statens myndigheter å legge forholdene til rette for en åpen og opplyst offentlig samtale».

Jeg påstår at våre myndigheter er upålitelige og driver et spill over hodet på folket, et lett spill så lenge folk er naive og godtroende og lever i illusjonen om at partidemokrati med politiske alternativer er et ekte demokrati, folkestyre. Det er din godtroenhet og utlånte tillit til politikerne som gjør det mulig for dem å trekke Norge og dermed deg, oss alle, inn i større internasjonale spill som river ned landets suverenitet der din individuelle frihet går med i dragsuget.

Jeg representerer et mangehodet vesen. Vi er mange, hvor mange vil jeg ikke avsløre her, men det er riktig mange og de er støttet av flere tusen frie, våkne, kritisk tenkende mennesker som har sett dypt i politikkens vev og som i mange tilfeller har sittet eller ennå sitter midt i denne vev, våkent observerende og rapporterende. I dag er det grunnleggende nødvendig å ha mistanke til alt Regjering og andre myndigheter foretar seg, ikke minst internasjonalt. Derfor har jeg i det følgende plukket ut noen få saker til din eftertanke. Jeg ser ikke dette fra utsiden kun, men ofte med blick inn i de rom der alt som planlegges å ramme din frihet faktisk besluttes.

God lesning!

Innledning

Hva vi står overfor

Du som leser dette er mest sannsynlig en sivil borger i kongeriket Norge og du føler deg fri. Da er det på tide å våkne. Slik verden rundt deg er i dag har du stadig mindre kontroll med eget liv. Uten at du får vite om det, snører politikerne i dette land din frihet inn i et nett av nye lover, enkelte i strid med Grunnloven¹. Det skjer i mange land rundt oss som et ledd i noe meget større, et prosjekt som sikter på full dominans. Du er mindre enn en maur i dette spillet, så både du og andre 'maur' må våkne og rett og slett velte tuen. Våre valgte politikere er grunnleggende upålitelige i forhold til både å ta vare på landet og på folket. De søker ikke makt for ingenting. De ønsker å posisjonere og berike seg. Derfor ønsker de å *styre og regjere*, ikke å *tjene* sitt land og dets folk, altså nettopp det vi har valgt dem til å gjøre. De er våre tillitsvalgte. De skal *tjene* oss, folket og landet. Det innebærer å *lytte* til folket og følge *folkets* vilje, ikke drive stemmejakt på stort sett uholdbare, men forlokkende partiprogrammer.

Makt og menneske

Makt er som narkotika. Makt er opium for politikere og en del andre som oppfatter seg selv som en del av 'eliten', men noen elite er de ikke. De er maktnarkomane og vi har ikke avrusningstilbud for slike. Mennesket er ikke i utgangspunktet svakt, men ofte er de det og det er de *svakeste* som bukker under for maktambisjoner og behov for å stå frem som noe større enn de er. Ingen har i realiteten behov for å ha makt over andre om de har makt over *seg selv*. Det er *denne* makten som adler et menneske og gir det integritet og evne til å bære ansvar.

Den virkelige eliten består av mennesker som kjenner seg selv, har makt over seg selv, er *stille*, men *tenkende*. Det er mennesker som *ikke* søker makt, men som gjennom

observasjon og tenking ser de mønstre maktpersonene søker å holde skjult. Det er *denne* elitens oppgave i vår tid å vekke til *handling* for å rydde bort makthierarkiet.

Du som leser disse linjer oppfatter deg mest sannsynlig som en fri borger av Norge, som et fritt, ukrenkelig individ så lenge du ikke skader andre eller krenker andres frihet. Det er et grunnleggende prinsipp som også sikrer at du har makt over deg selv, den eneste makt et menneske har behov for. Holder du deg til dette enkle prinsipp skal du ikke tillate noen, inkludert landets myndigheter, å utøve makt over deg.

Makt over andre vet vi alltid må være ledsaget av en eller annen form for trussel, direkte eller indirekte, og ofte med våpen og drapsrett. De såkalte myndighetene sørger for å holde folket, inkludert *deg*, under 'kontroll' med utadrettede maktmidler i form av forskjellige former for sosialt eller økonomisk press eller med politi og våpenmakt. Et effektivt virkemiddel er å *påvirke* med frykt, konstruert frykt propagert gjennom mediene, og frykten anvendes til å stramme inn på dine friheter, frata deg *din* makt som suverent individ i et samfunn av like. Du skal være litt, akkurat passe paranoid og kontrollerbar. Makten symboliserer seg selv ved å omringe seg med beskyttende murer, ikke av terrorfrykt alene, men for å signalisere at *du* ikke skal nærme deg.

Den paranoide terrorredsel

Ta en spasertur i Oslo. Gå turen forbi Slottet, Stortinget og det absurd voksende regjeringskvartalet. Områdene er spekket med kameraer og utallige sperringer. Nasjonen bruker flere ti-talls milliarder på å 'sikre' disse og en rekke andre områder mot terrorangrep. Det er fullstendig meningsløst og kun et produkt av paranoid *frykt*. Det skulle bare en idiot og litt dynamitt til så var hele maktapparatet vettskremt. Dette utnyttet nu maksimalt

nettopp for å beskytte makten mot *deg*. Våkne, sinte borgere skremmer mer enn terror.

Du, som en vanlig sivil borger, ønsker selvsagt ikke gjentakelse av en slik hendelse, men hva er *prisen* du betaler bortsett fra utallige bortkastede skatte-milliarder. Det er din *bevegelsesfrihet*, din selvsagte rett til å bevege deg hvor du vil uten å bli fanget av kameraer, registrert og kontrollert. Prisen er *din* frihet. Derfor er det bedre å leve med en viss risiko enn å la ufriheten overta i et fryktregime.

Frykt som styringsredskap

Den som har sett mennesker i panikk, vet hva frykt kan avstedkomme. Det er gjort studier av frykt og menneskers reaksjon på forskjellige typer trusler. Vi vet hva som skjer i sinnet. Når vi snakker om frykt som styringsredskap er vi inne på noe som er langt mer *subtelt* enn en brann eller et jordskjelv.

Dagens mennesker er alltid under et visst press. Hverdagen deres er full av stressende påvirkninger. Det handler ikke bare om familie og arbeid, men om det bakenforliggende, ikke minst trygghet for seg selv og sin familie, barn. Under dette ligger en *trussel* på både økonomisk og materielt nivå koblet med statusstress, karrierejag og behov for selvbekreftelse, og ofte selvhedelse. Det er dette våre eminente 'myndigheter' og andre maktinteresser griper tak i.

Foruten konsekvent å massere hjernen din med ytre trusselbilder, – snart kommer russerne og tar oss, det nye viruset kommer til å ta livet av deg – kverner de deg økonomisk. Når de bestemmer å øke renten reduserer de dine overlevelsesmarginer og du må slave mer for å få det til å gå rundt. Hjemmet ditt kan ryke. Familien din kan rakne. Du kan teoretisk plutselig stå der på gaten med

skjorten i hånden og gråtende barn rundt deg. Gjeld er et effektivt styringsmiddel, et halsbånd myndighetene har på deg. At du må ta opp lån for din bolig gir myndighetene et grep på deg. Bak ligger en plan.

Det er et interessant fenomen som ble beskrevet allerede midt i forrige århundre av Erich Fromm i «Flukten fra friheten». Den dynamikken som der beskrives ser vi i full utvikling i hele den 'vestlige' verden i dag: Frihet betyr ansvar, individuelt ansvar. Når vekten av dette ansvaret legges på den enkeltes skuldre og økes med 'gode' tiltak fra myndighetene, kryper folk til myndighetene i den tro at de vil lette på vekten og gi trygghet. Det er den rake vei fra demokrati til diktatur.

Vårt mål er ikke å bombe regjeringkvartalet eller Stortinget, men å endre systemet til et ekte *deliberativt folkestyre*, kort og godt å kaste både regjeringen og representantene ut på gaten så de kan bli kjent med asfalten og møte *folkets vilje* direkte. Landet må styres av *folket* ikke av partiinteresser. Derfor må folket inn i stortingssalen, ikke partirepresentantene. Salen må anvendes til fri samtale, deliberasjon mellom frie borgere og etterfølgende beslutning om nasjonale anliggender i enhver sak. Sammensetningen av borgere må skiftes ut løpende. Tilsvarende må det etableres ad-hoc Ting regionalt og lokalt når saken ikke er av nasjonal karakter. Saker av betydning må utsettes for valgets prøve. Vi spør: Må det en revolusjon til?

Illusjonen om de gode motivene

Det er påfallende hvorledes myndighetene evner å få deg til å tro at det er gode formål, til ditt beste, hver gang de strammer maktgrepet og rykker i halsbåndet de har satt på deg. Du merker det, men gjennomskuer det ikke. Vårt råd i dag er at du *alltid* setter deg inn i det som foregår i stillhet og bak din rygg i politikkers korridorer, søker opp

alternativ informasjon og *aldri* tror det myndighetene selger inn til deg som 'gode' motiver eller sann informasjon. Det er praktisk talt aldri til ditt beste og sjelden sannhet, men tilpasning til krav fra aktører du aldri har forstått den bakenforliggende hensikten med, enn si hørt om i det hele tatt. Vokt deg for konspiratørene som skjuler seg bak myndighetene. De er farligere enn teoretikerne. Det som følger er *ikke* konspirasjonsteori. Det er avledning av maktens mange slør.

1 Norges suverenitet

Grunnloven

Norge er i henhold til Grunnloven¹ et innskrenket, dvs. et konstitusjonelt monarki. Det innebærer at Grunnloven er sjef og står over Konge, Regjering og Storting. Det betyr også at *ingen* lovgiving i Norge må stå i strid med Grunnloven, men rette seg etter den og underbygge den. Konge, Regjering og enhver annen statsmakt må heller ikke på noe vis *handle* i strid med Grunnloven. I det nedenstående søker jeg å påpeke vedtatt lovverk og avtaler som er i strid med Grunnloven på områder som er av betydning for *din* personlige frihet og integritet som norsk borger.

Prinsippet om Norges Grunnlov¹ som landets øverste myndighet er ment å sikre landets borgere mot overgrep fra myndighetene, sikre deres individuelle og kollektive rettigheter, og ikke minst landets suverenitet. Når vi ser, slik jeg skal vise i denne tekst, at lover i strid med Grunnloven introduseres dypt i norsk lovverk, viser det at våre myndigheter går *bakveier* for å forsterke sin makt vis-à-vis borgerne, iblant i tråd med utenlandske og internasjonale ønsker. Nylig er det innført lover under Straffeloven⁹ og sikkerhetslovgivningen som vil begrense din ytrings- og bevegelsesfrihet, din *selvsagte frihet* til å kritisere makten åpent og direkte, noe vi har en tusenårig tradisjon for siden Kong Sverre talte Roma midt imot. Med andre ord sikrer myndighetene seg frihet på bekostning av din frihet. Dette er i direkte strid med Grunnlovens hensikt. Det må være et uangripelig og selvfølgelig prinsipp at all norsk lovgiving må ha referanse til og underordne seg Grunnloven. Den er det juridiske grunnfjellet slik granitten er landets grunnfjell.

Gitt Grunnlovens egen tekst og i kraft av landets øverste myndighet, er det umulig juridisk å omgå eller tilsidesette den uten først å endre den etter den grundige og omstendelige prosess som er angitt § 121. Likevel, for å omgå Grunnloven ble Lov om Embedsed², som er begrunnet i Grunnlovens¹ §21, opphevet i 2024. Jeg viser spesielt til Lov om embedsed² § 3. Med opphevelse av denne lov får hele landets embedsverk, inkludert Regjeringen, Stortinget og domstolene *frie hender* til å handle uten et helt nødvendig feste i definisjonen av Norge som en *suveren stat* og uten hensyn til landets borgere som *suverene, frie individer* med alle de rettigheter som er gitt av Grunnloven.

Uten å høre folket, synes det å være politikernes langsiktige mål å *avsette* landets øverste myndighet. Edsforpliktelsen som lå i den opprinnelige formulering av Grunnlovens¹ § 21, ble fjernet i 2020. Den opprinnelige formuleringen lød: «Kongen velger og beskikker, etter å ha hørt sitt statsråd, alle sivile og militære embetsmenn. Disse skal før beskikkelse finner sted, *sverge eller, hvis de ved lov er fritatt for edsavleggelse, høytidelig* tilsi konstitusjonen og kongen lydighet og troskap; dog kan de embetsmenn som ikke er norske borgere, ved lov fritas for denne plikt. De kongelige prinser må ikke bekle sivile embeter», min utheving. Se dagens formulering under referanser så blir det tydelig. En edsavleggelse er noe helt spesielt, høytidelig og bindende. Den er også individuell og innebærer et individuelt ansvar. Grunnlovsparagrafen er uthulet for å kunne oppheve Lov om embedsed². Utover dette vil jeg kort nevne at et utvalg arbeider med det formål å forenkle prosedyren for grunnlovsendringer etter § 121. Å *endre* Grunnloven bør *gjøres vanskeligere* enn i dag for å unngå fullstendig utvanning etter politikeres varierende forgodtfinnende, ikke enklere, og alltid være gjenstand for valg i folket.

Både landets og *din* status kan med dette undergraves med ny lovgiving og påfølgende Grunnlovsstridige handlemåter fra myndighetenes side. Vi skal merke oss at de folkevalgte, *tillitsvalgte*, folkets *tjenere* som fyller stortingsalen bare i 2020-2024 har foretatt en rekke Grunnlovsstridige handlinger, spesielt i forhold til *utenlandske* og *internasjonale* organisasjoner. De har konsekvent over en årrekke, gjennom *flere* regjeringer svekket Norge internasjonalt og undergravet *din individuelle suverenitet* som borger. Teknisk sett er opphevelsen av embedsedden et landssvik, intet mindre.

Som vi skal se, har våre myndigheter gjentatte ganger forrådt vår Grunnlov i stillhet også før loven om embedsed ble opphevet. Det har kun vært mulig fordi vi har en godt underholdt, fredelig *sovende* befolkning som ikke følger med i timen og ikke reagerer til tross for at det får konsekvenser for hver enkelt på en rekke områder i livet. I tillegg har vi et rettsvesen med en Høyesterett som bidrar stilltiende og som jeg skal komme tilbake til lenger ned.

Kongeriket Norge AS

Vårt land, Kongeriket Norge, er en *suveren* stat, en selvstendig nasjon bygget og dannet av det norske folk gjennom et par århundrer, med ovennevnte Grunnlov¹, vedtatt i 1814, som nasjonens høyeste myndighet. Norge skal derfor agere som en *suveren* i alle internasjonale anliggender. Norge kan gjøre avtaler med andre suverene nasjoner og fellesskap av nasjoner, men *aldri* på en slik måte at disse kan utøve myndighet over Norge, på noen som helst måte påvirke Norge i strid med Grunnlovens bokstav eller styre norske *indre anliggender* eller norske *handlemåter* internasjonalt. Enhver norsk borger er et suverent individ med naturlige rettigheter som i grove trekk er nedfelt i Grunnloven og Norge en suveren stat i

enhver internasjonal sammenheng med full handlefrihet etter samme prinsipp som et individ, altså en handlefrihet som står seg så lenge vårt land *ikke* krenker andre staters tilsvarende rett.

Historien viser dessverre at akkurat som mennesker krenker hverandre, krenker også stater hverandre. Europeiske staters kolonialisering av andre nasjoner med varierende grad av statsdannelse, den såkalte 'erobringen' av Amerika, Afrika og andre deler av verden var intet mindre enn overgrep og krenkelser. I nyere tid har det fortsatt, senest i regi av USA med støtte i EU og Norge, og Israel med sin nazi-pregede kamp for 'lebensraum' på bekostning av den Palestinske nasjon. Norge bidro dessuten offensivt mot Libya og ødela en annen suveren stat.

Norge handler *ikke* lenger fritt og selvstendig ut fra *det norske folks vilje*, men følger avtaler som binder vårt land til andre nasjoners vilje, fremst USA og EU. Videre er EØS-avtalen¹⁶ en omgåelse av folkets *to ganger nei* til EU, altså et svik mot folket. Andre avtaler som NATO og ACER har samme effekt; Norge blir bundet på hender og føtter. Dette har selvsagt effekt på vårt samfunn og norske statsborgeres liv og levnet. Eksempelvis har Norge lenge eksportert elektrisk kraft, men ACER-avtalen bringer styringen med denne eksporten ut av norsk kontroll. Den styres nu av EU. Det sitter et lite internasjonalt team på et kontor i Oslo og følger med på at Norge leverer til punkt og prikke etter avtalen, uten interesse for det norske folks behov.

Det er etterhvert blitt kjent at ACER-avtalen primært ble inngått for å få *opp* prisen på strøm i Norge i den hensikt å finansiere utbygging av vindkraft. Målet dreier seg ikke lenger om å sikre vårt folk og vår industri tilstrekkelig og

billig elektrisk kraft, men om å *øke* den profitable eksporten ved å øke vindkraften som *du* skal betale. Dette oppnås ved å påføre *deg* betydelig ekstrabeskatning via ditt forbruk av elektrisk kraft som skal anvendes til å øke Norges kraftproduksjon til langt over det vi selv har behov for slik at kraftoverskuddet øker og gir inntekter og *profitt*. Vi kan øke kraftproduksjonen ubegrenset og overskuddet vil alltid bli hentet ut av landet til negativ fordel for deg. Vindmøllene som ødelegger natur og miljø har *intet* med det grønne skifte å gjøre, spesielt ikke i vårt land der nesten all kraftproduksjon allerede er grønn vannkraft. Myndighetene bedrar deg. Vi viser til Motvind Norge²¹⁻¹⁹.

Den norske økonomen Hans Eirik Olav²¹⁻²¹ har gjennom graving og søk i flere år hentet frem informasjon som viser at Kongeriket Norge, det Norske Kongehus og nesten alt som er en del av det offentlige Norge i 2008 er registrert i *internasjonale registre* og ofte også i Brønnøysundregisteret som *aksjeselskaper*! Kan Kongeriket Norge på noen som helst måte defineres som et aksjeselskap? Har *du*, som *norsk statsborger* mottatt en aksje i vårt kongerike? Har du i det hele tatt hørt om dette? Hvilke myndigheter står bak en slik registrering av vårt land, en registrering som bringer vårt land inn under et internasjonalt *forretningsregime*? Hvorfor er ikke dette tatt opp til folkeavstemming slik vi gjorde i forhold til EU, når det kan ha ennu sterkere bindinger på vårt lands suverenitet?

Den største aksjeeier i Norge AS er ifølge det internasjonale forretningsregisteret Fintel (Financial Intelligence) Six Circle Trust, eid av J P Morgan. Landet er også registrert i Dun & Bradstreets internasjonale register for kommersielle selskaper. Norge, som en suveren stat har *ingenting* i slike registre å gjøre. Kongeriket Norge eies av

dets *statsborgere* og ingen annen. Du og jeg og våre forfedre har bygget dette landet, ikke som et forretningsforetak men som nasjon. Landets samhandling med omverdenen skal skje som en *suverene* aktør i et internasjonalt samspill med tilsvarende suverene aktører. De ansvarlige for denne registreringen bør stilles for retten for *landssvik*, dette ikke minst fordi det har skjedd uten offentlig oppmerksomhet, i stillhet bak folkets rygg.

At norske institusjoner er registrert i Enhetsregisteret kan henge sammen med Forskrift om registrering av juridiske personer, men at de samme institusjoner og det suverene Kongeriket Norge er registrert som et aksjeselskap i *utenlandske* registre må ha en annen begrunnelse, som neppe har nasjonal interesse. Sannheten er at store internasjonale konsern ønsker retten til å saksøke stater som ikke gir dem adgang til deres territorier eller ressurser og spesielt hvis landene bestemmer seg for å ekspropriere egne ressurser når de opplever at verdiene sluses ut av landet i stedet for å komme nasjonen til nytte. Norge har enorme oljeressurser som er bundet av en merkelig 'handlingsregel' som begrenser vår bruk av inntektene til noen få prosent. Alle tror disse inntektene er 'på bok' for fremtidig bruk (til pensjoner?). Dette er en illusjon. Det er helt andre krefter som har kontroll med dette fondet. Vi blir løpende bestjålet. Her er et par eksempler på hva som har skjedd andre steder.

- Iran besluttet etter et anerkjent demokratisk valg der Moussadeq ble valgt til statsminister i 1956, å nasjonalisere oljeressursene fordi britiske og amerikanske selskaper trakk alle ressursene ut av landet og intet ble tilbake til nasjonens beste. Dette førte til britisk-amerikansk undergraving av regjeringen, støtte til opprør ved pengeutdeling, Moussadeqs avgang og innsettelse av den vestlig-støttede Sjahan

med etterfølgende terrorregime der oljeselskapene igjen kunne stjele landets ressurser.

- Det samme skjedde i Chile da den demokratisk valgte president Salvador Allende i 1970-73 konfiskerte kobberressursene fra amerikanske gruveselskaper som trakk inntektene ut av landet. Amerikanerne allierte seg med den konservative chilenske armeen og gjennomførte et kupp der Allende ble drept og general Augusto Pinochet ble innsatt som diktator, Et terrorregime fulgte mens 'demokratiske' statsledere som President Reagan og den britiske statsminister Thatcher hyllet denne brutale diktatoren.
- I dag skjer det samme i Ukraina der betydelige vestlige selskaper har investert sine interesser i landets rikdommer, ikke minst i den rike landbruksjorden og med sikte på å tilrane seg landets forekomster av sjeldne mineraler. Zelensky og hele hans illegitime regjering er kjøpt og betalt av vesten, fremst igjen, USA. I dag står store korporasjoner klare til å rane Ukraina straks krigen er avsluttet, med Black Rock bak de fleste.

Kan Norge stå på trappene til en lignende situasjon gitt våre oljeressurser, vårt oljefond og strategiske militære posisjon? Vi må trekke inn oljepengene og investere dem i varige innenlandske verdier. Vi må *avregistrere* vårt land i alle slike registre som nevnt over, gå kritisk gjennom *alle* avtaler Norge har bundet seg til i minst de siste 50 år og trekke landet ut av alle avtaler som *begrenser* landets suverenitet og frie handlingsrom.

Vi skal merke oss at den militære aktiviteten i Norge har økt betraktelig de seneste år under dekke av den fremprovoserte situasjonen i Ukraina og med den som

konstruert begrunnelse. Målet er dessverre noe ganske annet, fremfor alt økt USA-NATO hegemoni på vegne av verdens største internasjonale korporasjoner og deres interesser. Kanskje bør folket gripe roret før det går ad undas?

Amerikanske baser

Grunnlovens¹ § 1 definerer grunnlaget for Norges suverenitet som et «udelelig og uavhendelig» rike. Det betyr at vi *ikke* kan avgi suverenitet eller avhende deler av landets territorium, selv den minste holme, til fremmede makter. Med andre ord, norsk lov må gjelde uinnskrenket på *hele* landets territorium. Det norske folk må ha full og uinnskrenket kontroll med hver kvadratcentimeter av landets territorium og farvann.

Med utgangspunkt i Grunnlovens¹ § 1 er etableringen av militære installasjoner tilhørende fremmed makt på norsk jord, i politisk ny-språk kalt 'omforente områder', utvetydig å *avhende* deler av landets territorium. Spesielt gjelder dette når norsk lov *ikke* skal gjelde på disse stedene. Den norske Regjering har i 2021 gjennom avtale med USA, per Grunnlovens definisjon, fradelt og avhendet tolv områder til amerikansk stridsmakt og tillatt at *amerikansk lov* er gjeldende på disse områdene, altså på norsk territorium. Dette er ren suverenitetsfraskrivelse. Ny-språk omskrivingen er ment å tåkelegge og ufarliggjøre for et uoppmerksomt folk det faktum at det er baser det dreier seg om. Det spilles også på *konstruert* frykt. Det er lettere å få på plass baser med en engstelig befolkning som tror på myndighetenes narrativ.

Videre er amerikanske styrker på disse områdene gitt retten til å anvende *dødelig* makt mot norske borgere dersom de opplever deres nærvær eller virksomhet som 'forstyrrende'. I tillegg er amerikansk personell, når de

beveger seg utenfor disse områdene, altså i det *sivile* Norge, innvilget delvis immunitet mot straffeforfølgelse for forbrytelser de måtte begå i vårt land, med unntak for alvorlige som voldtekt og drap. Jeg skal følgelig bemerke at den nye avtalen også er i konflikt med tidligere NATO-avtale¹² av 1953 som tydeliggjør at fremmede makters militære styrker under opphold i Norge skal være underkastet *norsk* lov.

I henhold til Grunnlovens¹ § 25, har regjeringen «ikke rett til å bruke militær makt mot innbyggerne» unntatt, med begrensninger, etter «lovbestemmelser som angår opprør». Skal vi da akseptere at *fremmed* militærmakt kan anvendes mot norske borgere på norsk territorium som etter deres skjønn oppfattes som ‘forstyrrende’? Hvorledes forholder det seg ved en fredelig demonstrasjon utenfor disse anleggene sett i sammenheng med Grunnlovens¹ § 101? Det er også svært ubehagelig at effekten av baseetableringen berører langt større områder enn selve baseområdet. Planlagt og godkjent utbygging utenfor Rygge ble stoppet fordi amerikanerne mente prosjektet kom for nær basen, på norsk *sivilt* territorium! Her har de intet å si, men vi gir etter og våre sivile aktiviteter berøres dermed av amerikansk militær galskap.

Graverende i sammenheng med denne etablering av fremmed makt på norsk jord er at det ligger i kortene at norske myndigheter er *nektet innsyn* i hva som fraktes inn og ut av disse basene, idet de *ikke* kan kontrollere skip og fly ved ankomst, ikke tillates ombordstigning. Norge er dermed *fratatt* en selvfølgelig kontrollrett, også tollkontroll. Det er åpenbart at amerikanerne med dette kan plassere *atomvåpen* i vårt land i strid med etablert norsk atomvåpenpolitikk. Det er forøvrig ikke ukjent at amerikanske ubåter med atomvåpen ofte og med myndig-

hetenes stilltiende godkjennelse har ligget i norske fjorder og kystområder (når de har vært observert var de 'selvsagt' russiske). Det foreligger med andre ord et falskspill overfor det norske folk der dype interesser ligger bak. Interessen er ikke fremst å forsvare Norge, men å etablere *hegemoni* over landet slik USA har gjort i en rekke andre land, slik vi ser i Syd- og Mellom-Amerika med et par unntak; Cuba og Venezuela som følgelig sanksjoneres og utsettes for stadige amerikanske provokasjoner. Glem heller ikke den amerikanske invasjonen av den lille øystaten Grenada i 1983, som fikk en regjering som ikke passet USA.

Hva skjer om Norge får en sterkt anti-amerikansk regjering? Med militært nærvær i landet og full oversikt over vårt forsvar og vår sikkerhetsstruktur, vil det være en liten anstrengelse for USA å okkupere Norge og tvinge gjennom sin vilje og de ville funnet støtte hos konservative politikere, politi og militære, med andre ord vi ville ikke manglet *quislinger* i en slik situasjon. Ser vi åpning for et USA-støttet militærdiktatur et stykke inn i fremtiden når folket alt for sent begynner å reagere? Vi skal notere oss at USA aldri har vært til forsvar for noe som ikke tjener dets egen interesse. USA har stort sett alltid drevet med angrep på andre stater og infiltrering i deres indre anliggender med en rekke kupp og drap på deres statsledere. Ikke mindre enn 40 (mislykkede) forsøk ble gjort for å drepe Fidel Castro!

Det er ingen hemmelighet at USA lenge har ønsket seg baser i Norge. Uroen i Ukraina ble et egnet påskudd. Norge har plutselig fått en fiende og engasjert seg med våpenleveranser, i strid med gjeldende forbud, til et land i krig. Russland har *aldri* truet Norge, men søkt samarbeide, og alle uenigheter, ikke minst spørsmålet om 'gråsonen' i Barentshavet, er løst gjennom diplomatiske

kanaler og forhandlinger. Regjeringen og våre politikere generelt, har brukt konflikten i Ukraina til å vinne støtte for å gjennomføre et åpenbart brudd med Norges Grunnlov¹ og innnynde seg hos verdens mest aggressive overfallsmakt. Det er tragisk å observere hvorledes norske politikere slikker seg til adgang i det faktisk maktesløse, men symbolsk viktige, Hvite Hus. Det er ikke Presidenten som styrer USA, men obskure krefter innen finans, industri og spesielt det militære. Norge er ikke mye annerledes når det kommer til stykket; se avsnittet om politikere og korrupsjon.

Et visst hemmelighold i militære anliggender er iblant nødvendig, men ikke overfor landets øverste myndigheter slik denne avtalen tillater. Norske myndigheter, egentlig det norske folk, har et *ubestridelig* krav på å vite *alt* som skjer på disse områdene. Spørsmålet om etablering av disse basene har dessuten ikke vært forelagt folket og det er svært diskutabelt om en folkeavstemming om dette ville endt med tillatelse siden de representerer en minst like stor fare for vårt land som en mulig beskyttelse. De representerer også en fremtidig permanent amerikansk dominans over vårt land og den frie utforming av landets politikk, spesielt vår utenrikspolitikk. Skulle Norge på et tidspunkt gå imot amerikanske politiske ønsker, kan et nytt Chile bli realitet her, gjennom en indirekte amerikansk okkupasjon. Med andre ord båndlegger det amerikanske nærvær i landet en fri norsk politikk. Våre politikere har over folkets hode og teknisk sett i strid med Grunnlovens¹ § 115, inngått en *farlig* avtale i en for Norge farlig allianse.

Myndighetenes påstand om at de amerikanske basene inngår i NATO er også usanne. Avtalen er en *bilateral* avtale fullstendig lik den USA har med en rekke andre land, en *typisk baseavtale*. Jeg viser til den danske

journalisten Bitte Vatvedts²¹⁻³⁵ analyse av denne avtalen. Det er nok til å få de fleste *tenkende* norske borgere til å våkne. Vi skal ikke overse at Vatvedt ble grovt mobbet for varsling da hun arbeidet i NRK, men vant saken mot arbeidsgiveren på alle punkter da den kom opp i retten. Hun vet hva det koster å si klart ifra og det er med sin egen integritet i potten hun nu varsler om baseavtalen, Tilleggsavtalen¹¹. Hun klargjør blant annet følgende:

Det ble ikke offentlig opplyst noe om avtalen før den var signert av begge parter 16. Mars 2021, altså presentert som et *fait accompli*! Her er noen punkter til ettertanke:

- Avtalen gir USA *eksklusiv* rett til områdene. Norske militære eller andre allierte har *ikke* tilgang til områdene. Heller ikke norsk politimyndighet. De er underlagt *amerikansk* jurisdiksjon.
- Norge kan *ikke* kontrollere om USA lagrer og/eller transporterer atomvåpen eller våpen forbudt etter norske internasjonale forpliktelser.
- Norge kan *ikke* straffeforfølge eller sørge for at norske lover og internasjonale menneskerettigheter blir fulgt hverken på basene, eller der amerikansk personell befinner seg i Norge *utenfor* basene.
- At avtalen er *i strid* med Grunnloven, ble påpekt fra høyst kompetent hold, men regjeringen og senere Stortinget avviste alle innvendinger.
- Alt personell på basene skal være *amerikansk*. Alle forsyninger til basene vil komme inn *direkte* fra USA (uten norsk kontroll).
- USA har disiplinær- og politimyndighet over områdene og også *utenfor* områdene der amerikansk personell, militært og sivilt får *bevege seg fritt*. Det betyr at dersom en eller flere amerikanere begår

overtredelser av norsk lov, vil ikke norsk politi få efterforske eller straffeforfølge handlingene.

- Selv Generaladvokaten påpeker: «*Det kan støte mot den alminnelige rettsfølelsen om forfølgning av enkeltsaker blir overlatt til USA, der den fornærmede er norsk og vil kunne tenkes å ha sivile rettskrav mot en amerikansk gjerningsperson.*»
- Konsekvensene av at amerikansk personell kan bevege seg fritt, *uten straffeansvar* vet vi utgjør store sosiale problemer i andre land der USA har baser. Det er *ikke* vurdert før Norge sa ja til avtalen.
- Avtalen ble sendt ut på offentlig høring på høsten 2021. Det er vanlig med slike saker som krever lovendring. Det kom inn 191 høringssvar. Med *få unntak* var alle svarene meget kritiske, men ble *ikke* tatt hensyn til.
- Avtalen handler *ikke* om norsk sikkerhet, men om amerikanske geopolitiske interesser. Norge og USA har *ikke* felles interesser i USAs globale stormaktskonflikter.

Vatvedt konkluderer: «Vi må redusere vår avhengighet til USA. Et USA som først og fremst ivaretar sine *egne* stormaktsinteresser. Som er opprustning, ikke nedrustning. Overmakt, ikke samarbeid». (Alle uthevninger er denne forfatterens).

Vatvedt gir avtalen det glatte lag og hun har rett. Det har også den svenske statsviteren Ola Tunander²¹⁻³² som i sitt høringssvar til Stortinget i 2022 blant annet skriver følgende: «Avtalen åpner nemlig for at Norge *gir fra seg suverenitet* over norske områder til amerikanske styrker. I slike områder skal amerikanske styrker gis eksklusiv adgang. De skal stå under amerikansk jurisdiksjon og politimyndighet. Norske myndigheter skal også treffe

nødvendige tiltak for å sikre amerikanske styrkers kontroll...»

Videre sammenligner han denne avtalen med Tyrkias baseavtale som følger: «Den [basen] har en tyrkisk base-sjef, som er overordnet den amerikanske kommandanten på basen. Det gir Tyrkia en viss suverenitet, men basen var, ifølge tyrkiske myndigheter, dypt involvert i kupp-forsøket i august 2016. Incirlik må oppfattes som en ‘amerikansk flybase’ (innenfor den tyrkiske basen)». «Men da USA i 2003 gikk til krig og bombet Irak på grunn av påståtte masseødeleggelsesvåpen, ble USA nektet å benytte Incirlik for slike bombeangrep».

Videre, «Den amerikansk-norske Tilleggsavtalen¹¹ hadde neppe gitt mulighet for en slik beslutning. Den sier ikke noe om at de ‘omforente områdene’ i Norge skulle ha norske basesjefer. Hvis USA i fremtiden skulle ønske å angripe Russland og benytte Evenes for slike bombeangrep, er det vanskelig å se hvorledes Norge, med denne avtaleteksten, skulle kunne nekte USA dette». Vi skal merke oss den militære og amerikanske deltagelsen i kuppforsøket i Tyrkia. Dette er typisk amerikansk handlemåte i land der ting ikke utvikler seg i deres favør.

Endelig fastslår han at «Å være alliert betyr ikke at man har identiske interesser, og det er åpenbart at USA som stormakt har andre interesser enn Norge», og henviser til den norske Baseerklæringen av 1949 som sier: «Den norske regjering vil ikke tiltre noen overenskomst med andre stater som innebærer forpliktelser for Norge til å *åpne baser for fremmede makters stridskrefter på norsk territorium* så lenge Norge ikke er angrepet eller utsatt for trusler om angrep». Norge befinner seg ikke under trussel om angrep, men den nye avtalen øker i betydelig grad

faren. Avtalen er et brudd med vår basepolitikk og et brudd med vår tillitserklæring overfor Russland.

Vi skal i parentes bemerke at amerikanerne allerede i mange år, i strid med Svalbardtraktaten og med norske myndigheters vitende, har anvendt Svalbard til mottak av signaler fra deres militære satellitter. Det samme gjør de i Antarktis i strid med forbudet mot militær aktivitet på kontinentet. Å stole på USA grenser til politisk idioti.

Vi har funnet et godt bilde på de amerikanske ambisjonene i forhold til Russland¹⁷. Deres mål er å *undergrave* den russiske stat ved å bygge opp *lokale opprør* i landets forskjellige regioner for å 'frigjøre' de mange forskjellige folkene som lever i dette landet. Det kan i denne sammenheng stilles spørsmål ved i hvilken grad USA selv har 'frigjort' sine urbefolkninger, de mange indianske nasjoner som i dag lever i trange, fattige reservater. Det er *ikke* en modell de mange sibirske, mongolske, kaukasiske og andre folk i Russland vil se seg tjent med. Modellen taler for seg selv.

Amerikanske interesser er det de er; *amerikanske!* Jeg viser under referanser et kart som klart demonstrerer slike interesser overfor en annen stat. Vestlige imperialistiske krefter med USA i spissen har etablert 'Forum for Russlands frie folk'¹⁷. Sentrale sponsorer for forumet er tyske BND, CIA og ukrainske SBU, ifølge den franske journalist Thierry Meyssan. Via politisk påvirkning, penger og våpenstøtte til separatistbevegelser, som per i dag ikke engang eksiterer, i ulike russiske regioner er planen å dele opp Russland i 41 «uavhengige stater»; altså en plan om å «balkanisere» og ødelegge Russland som suveren FN-stat. Det er ganske imponerende. Det er kanskje på tide etter samme modell å etablere et 'Forum for post-USA North American free States' basert på de Nordamerikanske urfolkenes tidligere områder og gjen-

reise Hawaii som et selvstendig monarki (annektert av USA i 1893).

Så lenge vi har utplassert amerikanske styrker og stridsmidler på norsk jord har vi også sikret oss at disse områdene er mål for angrep med taktiske atomvåpen fra russisk side i en tilstrekkelig tilspisset situasjon, kanskje i en 'first strike' fra *deres* side. Dersom amerikanerne velger å angripe Russland fra norsk territorium er vi sikret noe nær utslettelse. En vurdering av et slikt first strike angrep mot Tyskland med de nye russiske hypersoniske rakettenes, viser at hele Tyskland vil være *utslettet* i løpet av fire – 4 – minutter med kun tre slike raketter, alle med flere målrettede atomstridshoder og *før* rakettenes engang er oppdaget. Alle sentrale punkter i Norge kan lide samme skjebne uten atomvåpen fordi bare den *kinetiske* energien fra et slikt våpen har virkning som en liten atombombe; amerikanske baseområder og Oslo blir en ruinhaug før vi rekker å blunke.

Enkelt forklart gir ikke det amerikanske nærvær økt sikkerhet for vårt land, men det leder til et element av hegemoni og et stadig mer skjerpet *overvåkingsregime* i forhold til den norske befolkning. Alt om deg overføres til amerikanske myndigheter som ennå sitter skrekkslagne og paranoide etter 9/11 2001! Spørsmålet blir om *du* er tilfreds med å bli rundlurt av våre egne politikere og få *din* frihet begrenset og overvåket som følge av at korruperte politikere har tillat fremmed militærmakt adgang i ditt eget land?

Baseavtalen med USA har en løpetid på ti år med mulighet for å oppheves etter det. Her er tiden av betydning. Når amerikanerne har klort seg fast i ti år, sitter de godt i sadelen og vil neppe trekke seg ut igjen, men 'overtale' Norges Regjering til å gi ti nye år. Derfor er det best å bryte

avtalen umiddelbart, koste hva det koste må, og gjenerobre norsk suverenitet. Det er dessuten klart at avtalen med USA om basene er et *de facto* brudd på Grunnloven, et *landsforræderi* som bør straffeforfølges. Med andre ord må ansvarlige politikere rettsforfølges for landssvik. Avtalen med amerikanerne må snarest oppheves og deres utplasserte styrker og alt deres utstyr fjernes eller overføres til norsk overkommando. Norsk suverenitet må gjenopprettes.

Som et siste punkt i forhold til etableringen av amerikanske baser med egen suverenitet under amerikansk lov, kan vi konstatere at de to siste regjeringer kan idømmes inntil 15 års fengsel i henhold til Straffelovens⁹ § 111 b og d ved at de ved politisk *makt* har forvoldt at en del av Norge er blitt «underlagt en fremmed stats herredømme» og således er påført «vesentlige begrensninger i sin selvbestemmelsesrett». Dette kapitlet i Straffeloven ble innført i 2008, men åpenbart med andre hensikter enn å sette regjeringen i bur. Dessuten gjelder også Straffelovens⁹ § 112 c siden gjerningspersonene er medlemmer av Regjering og Storting.

Internasjonale koblinger

Norge er på en rekke områder viklet inn i avtaler med et antall internasjonale organisasjoner og virksomheter, herunder EØS¹⁶, NATO, WEF¹⁹, IMF, WHO¹⁴ og en rekke andre organisasjoner under FN, samt WTO²⁰ og forskjellige handelsavtaler. En del av disse avtalene er *unndratt offentlighet*, med andre ord; du skal *ikke* vite hva de inneholder, og hva de kan bety for deg og landet du bor i og er medeier av. Norge deltar via våre servile politikere i diplomatisk samkvem med disse organisasjonene. De har *egne* internasjonale ambisjoner som ikke er drøftet med folket og implementerer derfor ofte, altfor ofte, ganske ukritisk vedtak fattet i slike organisasjoner i

norsk lovverk uten å informere folket og uten folkeavstemning.

Spesielt problematisk med tanke på Norges suverenitet er EØS-avtalen¹⁶ som er den mest omfattende internasjonale avtale Norge har inngått. Avtalen har stor innflytelse på norsk lovgivning fordi den innebærer at EU-direktiver *ofte* blir implementert i norsk lovverk. Herunder er lover som angår helse, miljø og arbeidsrett blitt vedtatt i Norge som en del av EØS-avtalen¹⁶. Når EU-direktiver overføres til norsk rett påvirker det Norges *suverenitet* og dessuten vårt demokrati fordi implementeringen skjer *uten* folkeavstemning. Oftest opplyses ikke allmennheten om innføring av slike lover eller om endringer i norsk lovverk påvirket av EU. Konsekvenser det medfører for borgernes frihet blir ikke løftet opp i dagens lys og debattert, en debatt som avgjort må skje i *før* implementering av lover basert på direktiver fra EU. Dette gjelder også nye lover og lovendringer etter direktiv fra andre internasjonale organisasjoner, ikke minst NATO-avtalen¹² som binder Norge til forsvarsforpliktelser som har suverenitetsimplikasjoner og spesielt implikasjoner for nasjonal beslutningstaking i krisesituasjoner. Våre avtaler med både EU/EØS og NATO er *grunnleggende* i strid med norsk suverenitet.

Antallet implementeringer i norsk lov som følge av bestemmelser i EU eller EØS løper opp i et firesifrigt tall. Mange av disse er *ikke* i folkets interesse, ofte imot, men tjener to bestemte formål; å gi våre politikere adgang til internasjonale posisjoner og åpne opp for næringslivsinteresser, ikke alltid norske. Vi har også en tendens til å ta inn i vårt lovverk vedtak i andre internasjonale organisasjoner som styres av *ikke-valgte* deltagere, senest vedtak i WHO¹⁴ som foruten å påvirke norsk helsepolitikk vil ramme *din* personlige frihet direkte. De er stort sett også i strid med Grunnloven.

Professor Halvard Haukland Fredriksen²¹⁻⁷ skriver at «EØS-avtalen¹⁶ skiller seg fra ordinære handelsavtaler ved at den gir rettigheter til private parter og integrerer oss i fremvoksende europeiske forvaltningsstrukturer.» Det er nettopp dette som både reduserer Norges suverene handlefrihet og trekker landet inn i relasjoner vi ikke har kontroll med. Rollen private entiteter får i denne sammenheng er nettopp den som hekter vårt land opp i The Great Reset¹³ som vi omtaler nærmere lenger ned. Vi har i flere årtier hatt servile regjeringer som har gitt etter for press utenfra og et Storting som stort sett har sovet i timen. Dermed har de viklet landet inn i uoversiktlige internasjonale relasjoner, kanskje også fordi enkelte pressgrupper i vårt eget land har gevinster å hente. Her kan det ligge mye korrupsjon bak.

Norge fremstår som 'best i klassen' når det gjelder å innordne landet under internasjonale aktører. Den ene regjeringen etter den andre har i flere ti-år undergravet landets suverenitet og gitt etter for forskjellige former for press utenfra. Et suverent Norge kunne ha besluttet at vi *ikke* skal ha amerikansk militært nærvær på vårt territorium og i stedet valgt å føre et normalt samkvem med Russland *tross* situasjonen i Ukraina og helt avstått fra å sende våpen til krigførende land i tråd med vår tradisjonelle praksis. Det ligger en betydelig dobbeltmoral i Norges holdninger. I dag ropes det skrekkslagent om at det er krig i Europa; Ukraina er angrepet. Vi ropte ikke like høyt sist det var krig i Europa, da vi støttet angrepet på og ødeleggelsen av det tidligere Jugoslavia, ledet av USA og som alltid på falske premisser. Dette var en ren angrepskrig på et adskillig svakere grunnlag enn den russiske aksjonen mot Ukraina. Vi refererer gjerne Mirelle Leraand²¹⁻¹⁶: «I 1999 valgte NATO å sette sluttstrek for FN-pakten som norm for konfliktløsning, ved å gå til bombing mot Jugoslavia. ... bombing av Jugoslavisk sivil

infrastruktur.» Videre skriver hun: «Russlands formelle begrunnelse for å gjennomføre sin 'spesialoperasjon' mot Ukraina er et så nøyaktig speilbilde av NATOs begrunnelse for å bombe Jugoslavia 24. Mars 1999 at det neppe er tilfeldig.» Motivene var i begge tilfelle for å hindre folkemord, i Jugoslavia av den albanske, muslimske minoritet, i Ukraina den russiske minoritet, men i kulissene handlet det om å etablere amerikansk militært nærvær i Kosovo.

Norge deltar også i forskjellige handelsorganisasjoner, fremst World Trade Organization²⁰ (WTO). Denne avtalen forplikter Norge til å tilpasse sine handelslover og reguleringer i tråd med internasjonale standarder, noe som kan påvirke *felleseiet* og *nasjonal suverenitet*. Det berører en rekke områder; vår handelspolitikk, kvote-reguleringer på bestemte varer, nasjonal subsidiepolitikk til bestemte næringer som jordbruk og fiske, og tollsatser med mere. Dette svekker Norges evne til å beskytte strategiske næringer og ressurser som en del av felleseiet, foruten at det kan bidra til regulering av vår matvareproduksjon til fordel for import og slik svekke landets selvbergingssevne. Dette gjelder ikke minst klimaavtaler og avtaler styrt av WEF¹⁹ og WTO²⁰ som kan påvirke vår landbrukslovgivning og næringspolitikk.

Vi kan videre notere oss at landets Høyesterett er styrt av politikken. Høyesterett har flere ganger, blant annet i forhold til ACER-avtalen som direkte påvirket Energi-loven, kommet frem til at det *ikke* er nødvendig å anvende Grunnlovens¹ § 115 når internasjonale avtaler ikke i *betydelig* grad griper inn i landets suverenitet eller påvirker borgerne i nevneverdig grad, dette til tross for at ACER gir EU-myndigheter innflytelse over norsk energipolitikk. Her mangler en klar grensdragning i forhold til hva som er *betydelig* og hva som ikke er *betydelig*. Er det til eksempel ubetydelig for folk at strømprisen ender på et

marked som gjør at de ikke lenger greier å betale regningen? Dette kan leses som et bevis på at selv Høyesterett er korrumpert og overser Grunnloven for det politisk ekspeditte. Det skjer åpenbart noe på *bakrommet* mellom våre politikere og dommere. Jeg kommer tilbake til korrupsjonen i rettsvesenet.

Vi skal vite at Norges samspill med internasjonale organisasjoner er dominert av politiske og økonomiske interesser som kun sjelden er et gode for det norske folk. Målet er å sikre visse interesser økonomisk gevinst, skape handelsmuligheter og åpne dører til attraktive politiske internasjonale posisjoner. Tillegg og endringer i norsk lov som følge av vedtak i internasjonale organisasjoner viser hvorledes internasjonale reguleringer har direkte konsekvenser for norsk suverenitet og forvaltningen av felleseiet. Norsk lovgivning må gjerne hente impulser fra internasjonale konvensjoner, slik vi har tatt inn Menneskerettighetserklæringens mange positive artikler i norsk lov, men det må være Norge, gjennom dets *folk* som beslutter hva og hvorledes. Med andre ord, vi skal ikke ta inn noe som helst direktiv utenfra uten grundig gjennomgang og i vår egen formulering og etter *folkets* godkjenning fordi det vil innebære at både din og landets suverenitet svekkes. Kan *du* godta det?

I de tilfelle vi godtar at lover og regler som utgår fra slike organisasjoner implementeres i norsk lovverk og spesielt dersom de begrenser eller bestemmer Norges handlemåter nasjonalt eller internasjonalt, eller berører norske borgeres friheter, har Norge avgitt suverenitet til den aktuelle organisasjon. Dette skjer løpende *uten* folkets deltagelse, enn si viten, og er *i strid med* Grunnlovens¹ § 1 der Norge defineres som «fritt og selvstendig». Med andre ord, Norge skal ikke som *suveren stat* forplikte seg til å følge lover og regler som fastsettes i organisasjoner utenfor landet, men skal treffe selvstendige beslutninger i

hvert enkelt tilfelle og ikke nødvendigvis i tråd med slike organisasjoners ønske eller vilje. Det er Norges Grunnlov¹ som er sjef! *Din* frihet og personlige integritet er avhengig av at Grunnloven står sterkt og uimotsagt.

De utglidninger vi observerer i forhold til Grunnloven, ser vi også internasjonalt i forhold til grunnleggende avtaler og konvensjoner under FN. Menneskerettighetserklæringen og andre konvensjoner som skal beskytte deg som menneske, som kvinne, som medlem av en urfolksnasjon, som et annerledes individ, uthules ved at vestlige politikere i stadig mindre grad refererer til disse og har begynt å snakke om en 'regelbasert internasjonal orden' uten å spesifisere nærmere hva disse regler refererer til eller inneholder. Dette gjør at grunnfjellet din frihet og dine rettigheter hviler på blir flytende og uklart. Jeg viser til den franske politiske kommentatoren Anne-Cécile Roberts²¹⁻²⁴ artikkel «Vestens selektive orden» i den norske utgaven av *Le Monde Diplomatique*. Å snakke om en regelbasert orden uten å ha regler å vise til er vestens, fremst USAs, forsøk på å etablere sin egen dominans utenfor det eksisterende rettighetsregime.

Robert²¹⁻²⁴ siterer den kvadrilaterale sikkerhetsdialogen mellom Australia, India, Japan og USA, at de vil «oppretholde den regelbaserte internasjonale orden, der landene er frie for alle former for militær, økonomisk og politisk tvang». Her er det fristende å erstatte 'tvang' med *begrensninger*. Hva ubegrenset militær, økonomisk og politisk aktivitet fra mektige vestlige land kan føre til, overlater jeg til leserens fantasi og forestillingsevne. Det er verd å notere seg at det hersker ingen klar enighet eller entydighet selv mellom de 'vestlige' land om disse 'reglene' og ikke-vestlige land tar ikke del i dem, men refererer konsekvent til de etablerte, internasjonalt vedtatte FN-konvensjonene. Den uklare og udefinerte

‘regelbaserte orden’ kan også oppfattes som et ledd i ‘The Great Reset’.

The Great Reset

Kanskje har du hørt om The Great Reset? Det er et stikkord til noe jeg anbefaler at du går i dybden på. Det er også noe som forberedes gjennom Norges tilslutning til udemokratiske internasjonale organisasjoner og adopsjon av lovgiving som treffer *din* personlige frihet og økonomi og som ofte er i strid med vår Grunnlov¹.

The Great Reset Initiative¹³ beskrives som en økonomisk gjenreisningsplan satt opp av World Economic Forum¹⁹ (WEF) som svar på Covid-pandemien, lansert i 2020. Man skal være naiv for å tro at WEF kunne produsere denne planen på under et halvt år, midt i denne paniske ‘pandemien’. Planen har ligget på bordet lenge før og Covid-kaoset ga den rom for å løftes frem idet hele verdens fokus var rettet en annen vei. Vi kan også spørre hvorfor pressen ikke graver i dette og skriver om det. Forklaringen er at den har munnkurv håndhevet av politiker- og eierinteresser, de samme som bidrar til initiativet.

Initiativet har tre hovedmotiver; å danne grunnlaget for en ‘*stakeholder economy*’, å bygge på en mer motstandsdyktig, likeverdig og bærekraftig måte ved å utnytte økologiske, sosiale og styringsmessige mål, samt ta kontroll over innovasjon innen den såkalt ‘fjerde industrielle revolusjon’. Det store spørsmål er for hvem? Når vi vet at WEF¹⁹ finansieres og styres av omkring 1000 av verdens største korporasjoner, altså de store ‘stakeholderne’, levner det liten tvil. Det er *ikke* for deg, men for de store kapitalinteressene, spesielt i den vestlige verden. Det sikrer at *dine demokratiske og økonomiske rettigheter* og ikke minst *din eiendomsrett* vil bli kraftig redusert.

La oss ta dette full sirkel. Du betaler eiendomsskatt på din boligeiendom som du dessuten gjerne har gjeld på. Dersom du har et lån på 50% av eiendommen, betaler du likevel *hele* eiendomsskatten, banken ingenting. Dersom staten presser gjennom tvangsisolering av din gamle bolig i henhold til EUs 'klima' direktiver, øker din gjeld mens eiendomsverdien også øker og dermed din beskatning selv om banken nu eier ennu større andel. Har du nylig startet et selskap vil det umiddelbart bli formuesbeskattet for sin *potensielle* verdi *før* du har tjent en eneste krone. Kan du ikke betale denne skatten må du selge selskapet til noen som kan, altså gjerne et stort, sterkt selskap, kanskje utenlandsk, og din drøm om egen virksomhet går i knas. Det samme skjer med din *bolig* når du ikke greier å betale skatten og lånet. Har du en formue, ryker den med i samme omgang. Så står du på gaten eller må leie ditt eget hus til en pris du ikke har kontroll med. Et stort eiendomsselskap har deg i sin hule hånd.

Dine verdier er på denne måten med noen pennestrøk overført til et selskap som eies av et større selskap som eies av et internasjonalt storkonsern, hatt over hatt over hatt, som gir fullstendig blaffen om du og din familie lever eller dør. Poenget er at du skal intet eie og bare være glad til i henhold til stifteren av WEF¹⁹, Klaus Schwab. Eiendommene skal sitte på få hender i ultrarike selskaper som kan saksøke suverene stater når de er oppført som selskaper i internasjonale registre og er underlagt internasjonal forretningslovgiving. Dette er hva The Great Reset er for Norge og spesielt for *deg*. Er du rede til å godta det?

Det er en generell strategi å innføre ugunstig lovgiving når det finner sted andre ting i verden som trekker fokus bort, eller det igangsettes noe som gir samme effekt. *Du* skal se en annen vei! Derfor ble de fleste offentlige institusjoner i verden registret som forretningsforetak i 2008 mens folks

oppmerksomhet var rettet mot den konstruerte finans-
krisen som slo sterkt ut på privatøkonomien. Hans Eirik
Olav²¹⁻²¹ skriver om dette at «de fleste av verdens offent-
lige institusjoner ble offisielt omgjort til forretnings-
virksomheter, angivelig i 2008, og registrert som sådan av
blant annet Dun & Bradstreets internasjonale register for
kommersielle selskaper (DB). Som vi skal se nedenfor,
eies DB av de samme selskapene som har “stjålet” alle våre
aksjer og obligasjoner gjennom den juridiske imple-
menteringen av The Great Taking, som startet på slutten
av 1960-tallet og ble fullført omkring 2014, med Sverige
som det siste europeiske landet som signerte denne
lovgivningen.» Olav utdyper dette nærmere i artikkelen
«Trollmannen fra Oz» og i forskjellige podcasts. Jeg viser
også til podcastene til Bjørn Bull-Hansen²¹⁻² og Thomas
Rogstad²¹⁻²⁵ som går grundig gjennom temaet.

Den norske statsviteren, Professor Glenn Diesen²¹⁻³
påpeker at «Under den nyliberale konsensusen ble
samfunnet et vedheng til markedet og politikerne ble ute
av stand til å levere de endringene befolkningen krevde.»
Dette henger godt sammen med den feministiske
filosofen Nancy Frazers²¹⁻⁶ utdypning av temaet. Hun
skriver: «Sentralbankene og de globale finansinsti-
tusjonene har erstattet statene som dommere i en stadig
mer globalisert økonomi. Det er disse, ikke statene, som
nå bestemmer hovedreglene som styrer forholdet mellom
arbeid og kapital, borger og stat, sentrum og periferi, og
ikke minst det avgjørende forholdet mellom debitor og
kreditor.» Hun fortsetter: «Den finansialiserte kapitalis-
men er epoken for ‘styring uten styre’, det vil si en epoke
med dominans uten snev av samtykke. Den generelle
virkningen har vært en uthuling av staten på alle nivå.
Spørsmål som tidligere ble ansett som åpenbare
anliggender for demokratisk politisk handling, er nå for-
budt område for politikken og overlatt til ‘markedene’.»

Vi ser nu hvorfor vi har et Norge AS innregistrert som forretningsforetak, alt rett inn i spillet for The Great Reset¹³. Skal Norge gjenoppstå som en suveren stat med frie borgere, må Grunnloven tilbake på plass og hevdes både nasjonalt og internasjonalt. Det vil koste å rive landet ut av dette spillet, men prisen blir høyere om det ikke blir gjort. Den suverene nasjonalstaten må gjenereobre sin suverenitet og styre markedskreftene ved å gå ut av de internasjonale fora og organisasjoner som søker overnasjonal makt, og kun gjøre bilaterale avtaler som er gjensidig nyttige for partene.

En av de største norske forfattere i nyere tid, Jens Bjørneboe²¹⁻¹, kan nesten sies å være synsk da han allerede i 1977 så dette bakenforliggende mønsteret. Han skrev: «Vi må i dag se på den utenrikspolitiske situasjon som er ... en oppfyllelse av Hitlers drømmer fra tredveårene; om at mindre og mellomstore stater definitivt – før eller siden måtte gi avkall på den romantiske drøm som heter suverenitet». Han fortsetter: «At det i fremtiden ifølge Hitlers profetier bare skulle eksistere superstater, pluss ... grupper av lydige stater». Ønsker *vi* at Norge skal bli et lydrike under USA eller EU? Ønsker *vi* at Norge skal tape sin suverenitet, slik landet er på god vei til å gjøre i dag og at *du* i samme dragsug taper *din* individuelle suverenitet og de rettigheter *du* har etter norsk grunnlov? Dette er det større grunn til å reflektere over i dag enn i Adolf Hitlers levetid.

WEF¹⁹ og reset-initiativet fremmer økonomisk *deregulering* for å sikre privat business og spesielt de store internasjonale korporasjonene på bekostning av nasjonenes egne institusjoner. Målet er at de suverene nasjonalstatene skal underlegges finanskapitalismen og de store internasjonale finansinteressene, mega-selskapene. Det er *pengene* som skal styre, ikke folkenes vilje. Pengene skal råde og menneskers naturlige behov blir satt i annen

rekke med mindre det er mulig å profitere på dem. Dette skjer ved å fremme ny lovgiving gjennom servile og korruperte regjeringer. Vi skal merke oss at den nuværende WEF-president, Børge Brende, er en tidligere norsk klatre-politiker! Det bidrar til å gjøre regjeringen i vårt rike land svært lydhør for WEF.

Lederen for International Monetary Fund (IMF) snakket i 2020 om tre sider av The Great Reset¹³; grønn vekst, smart vekst og rettferdig vekst og la til at regjeringene skulle støtte private investorer med *initiativer og investeringer* i denne sammenheng. Vi bør merke oss at WEF og IMF konsekvent snakker om *vekst*. Dessuten vil de at *våre skattepenger* skal gå til private investorer for å sikre slik vekst. Dette tjener ikke til din skattelette og overflytter penger fra de offentlige behov til det private næringsliv. Med andre ord bidrar pengeflyttingen til *reduksjon* i de offentlige tjenester du betaler skatt for å motta. Vi ser det allerede tydelig ved at stat og kommuner må *redusere* en rekke tilbud, ikke minst på undervisningssektoren og i omsorg-, helse- og kultursektoren. Samtidig pøser vi utallige milliarder, nok til å dekke alle disse behov og videreutvikle tjenestene, meningsløst til det gjennomkorruperte Ukraina. *Du* er taperen i et av verdens rikeste land fordi store konsern ser sultent på den norske skattkisten vi kaller Statens Pensjonsfond Utland. Jeg kommer tilbake til dette.

I 2011 slapp norske jagerfly 588 bomber over Libya under det falske påskudd at Gaddafi ville bombe sitt eget folk, en absurd og løgnaktig påstand. I virkeligheten burde vi tatt Libya, Afrikas mest velfungerende samfunn, til forbilde. Oljeinntektene ble brukt til landets utvikling, gratis utdanning (også ved prestisjetunge universiteter i utlandet), gratis tannlege og helsetjenester, støtte til familier ved bryllup og barnefødsler og skattefrihet. Dessuten ble en del av landets oljeinntekter overført

direkte til innbyggerne. Hva gjør vi i Norge? Se lenger ned i denne tekst. Vi bombet Libya på oppfordring fra USA for å redde dollaren i verdens oljehandel og for å rane litt mer av landets ressurser. Irak var samme sak og i Afghanistan var målet ikke alene Osama bin Laden, men å få lagt en oljeledning gjennom landet fra Sentral-Asia til kysten av Pakistan. Dette synliggjøres gjennom det absurde i å bombe et helt land for å få tak i en liten gruppe terrorister, men afghanske liv er jo ikke så mye verd, omtrent som palestinske.

Dette er et mønster som ligger bak alle de internasjonale konfliktene USA med støtte i NATO i dag provoserer frem i verden. Bak ligger ikke bare det amerikanske ønske om hegemoni, men i betydelig grad de idéene som ligger bak The Great Reset¹³, godt kamuflert i *ny-språk*. Hva det til syvende og sist dreier seg om er vekst i favør av de store kapitalinteressene. Derfor øker det militære presset mot Kina og Russland som sitter på enorme, fortsatt uåpnede naturressurser som olje, gass og mineraler vesten er i ferd med å slippe opp for. Nordmenn er generelt ufattelig naive når det kommer til å forstå de krefter som ligger bak all den elendighet vi er vitne til i verden omkring oss, godt hjulpet av et politisk 'korrekt' narrativ levert av servile medier. Jeg vender tilbake også til dette.

Noen er våkne og tar til pennen. Jeg siterer fra innledningen til David Rogers Webbs²¹⁻³⁶ bok "The Great Taking":

- "It is about the taking of collateral, *all* of it, the end game of this globally synchronous debt accumulation super cycle. This is being executed by long-planned, intelligent design, the audacity and scope of which is difficult for the mind to encompass. Included are all financial assets, all money on deposit at banks, all

stocks and bonds, and hence, all underlying property of all public corporations, including all inventories, plant and equipment, land, mineral deposits, inventions and intellectual property. Privately owned personal and real property financed with any amount of debt will be similarly taken, as will the assets of privately owned businesses, which have been financed with debt. If even partially successful, this will be the greatest conquest and subjugation in world history.”

- “We are now living within a hybrid war conducted almost entirely by deception, and thus designed to achieve war aims with little energy input. It is a war of conquest directed not against other nation states but against all of humanity”.

Dette fordømmes som konspirasjonsteori, men hva tror *du* det er? Kanskje er det en tanke å sette seg inn i *alt* som dreier seg om The Great Reset¹³ før det er for sent. Vi bør reise en folkebevegelse mot hele dette ‘initiativet’ og kjøre politikerne som har deltatt i det til giljotinen på torget.

2 Helse og rettssikkerhet

Dine rettigheter som menneske

Foruten de rettigheter du har som individ og norsk borger, gitt i Grunnloven¹, definerer Verdenserklæringen om menneskerettighetene³, Konvensjonen om sivile og politiske rettigheter⁴, Deklarasjonen om urfolks rettigheter⁵, Konvensjon om urbefolkninger og stammefolk⁶, FN-konvensjonen mot diskriminering av kvinner⁷ og tilknyttede Valgfri Protokoll⁸ grunnlaget for ethvert menneskes individuelle og ukrenkelige frihet. Denne frihetsforståelse hviler på en filosofisk anerkjennelse av menneskets *naturlige* rettigheter. Det er en frihet forbundet med rettigheter som du i dag tar for gitt og som du smertelig vil erfare betydningen av om de blir fratatt deg. Jeg har gjengitt utdrag av disse dokumentene i referansene bakerst i denne tekst.

Jeg har over vært inne på hvorledes både Grunnloven og en rekke internasjonale avtaler og konvensjoner omgås for å fremme politiske og økonomiske mål som ikke nødvendigvis er et gode for deg eller folk flest i Norge eller verden for øvrig. Under den opphaussede covid-pandemien ble til og med Grunnloven tilsidesatt uten at det finnes noen hjemmel i Grunnloven som tillater dette. Grunnloven kan *ikke lovlig tilsidesettes* under noen som helst omstendighet uansett begrunnelse. Siden det ikke i Grunnloven selv gis rom for dens tilsidesettelse, kan ikke Regjering eller Storting vedta tilsidesettelse eller vedta lover som muliggjør dette siden det vil være i strid med Grunnloven selv. Jeg gjentar: Grunnloven er sjef!

Vi skal erkjenne at alle rettigheter er forbundet med visse plikter. Den første av disse plikter er din plikt til å respektere at alle andre mennesker har den samme rett til personlig frihet og å beskytte den. Denne plikt er en del av

grunnlaget for teksten du nu holder i hånden. Implisitt i dette ligger at landets valgte representanter også plikter å *beskytte* disse rettigheter gjennom lovgivingen og aldri vedta lovverk som begrenser dine naturlige friheter og nødvendige rettigheter. De skal *alltid* sette borgernes individuelle frihet foran ethvert ønske fra krefter som vil begrense den, med andre ord alltid ha øye for Grunnlovens bokstav og de ovennevnte erklæringer og konvensjoner. Jeg spør; er dette hva de faktisk gjør?

Dessverre er svaret på dette spørsmål, nei. Spesifikke lover og tiltak vedtatt under covid-pandemien var i konflikt med Grunnloven og internasjonale rettigheter Norge har anerkjent. Spesielt gjelder dette lover som begrenset bevegelsesfrihet og innførte tvangsvaksinering av personale ved helseinstitusjoner og andre virksomheter. Grunnlovens¹ § 102 omhandler individets rett til personlig integritet, og tvangstiltak var klare brudd på denne bestemmelsen.

De Grunnlovsstridige tiltakene ble iverksatt som følge av vedtak i Verdens Helseorganisasjon (WHO)¹⁴ og videre implementert i norsk lovgivning *uten* omfattende folkelig eller parlamentarisk debatt. Vi har med andre ord *ikke* opptrådt som en suveren stat og følgelig vedtatt lover som er i strid med Grunnloven. Høyesterett har ikke reagert som forsvarer av Grunnloven og nøyet seg med å akseptere politikernes argumenter om nødvendigheten av 'proporsjonale' restriktive tiltak under krise. Krise eller ikke krise, Grunnloven gir ikke rom for avvik.

Et annet poeng er at landets politikere abdiserte i forhold til helsemyndighetene, Folkehelseinstituttet (FHI), som la seg flate for direktivene fra WHO. Denne kjedereaksjonen tilsidesatte dine rettigheter under påskudd av at vi sto overfor en 'krise'. Det gir grunn til videre refleksjon i

forhold til definisjonen av 'krise'. Pandemien var en høyst *tvilsom* krise, en heftig influenza som ble hausset opp. Den bakenforliggende hensikten var å teste befolkningens reaksjon på kriser og restriktive tiltak. Den neste krisen kan gjerne være noe helt annet. I mellomtiden har makten myket opp rommet for ny lovgiving som kan anvendes når tiden er inne.

Den som følger med vil se tegnene i tiden. Den individuelle frihet er under press og begrenses i stadig større grad gjennom rettighetsinnskrenkninger via *grunnlovsstridig* lovgivning. Nye rettighetsbegrensende lover innføres løpende og i byråkratisk *stillhet* mens folkets blikk diverteres. Din oppmerksomhet er farlig for politikken og avledes mot det idiotiske både ved å fylle mediene med alt fra hjernedøde serier og sport til urovekkende nyhetssendinger og stupide politiske debatter i spill mellom stort sett enige politikere. Ved å *skape* forskjellige 'kriser' og bygge opp krisestemninger nasjonalt eller internasjonalt som via mediene og politisk påvirkning øker folkets *frykt*, blir folket styrbart i motsetning til et folk som kjenner sine rettigheter, gjennomskuer spillet og fryktløst *konfronterer* makten. Det er på tide å våkne. Er *du* en som lar din oppmerksomhet styre på denne måten? I så tilfelle er du sovende i ferd med å tape dine rettigheter og din frihet som suverent individ i en suverene stat som allerede er langt utfor bakke.

WHO og forholdet til Big Pharma

De færreste er klar over hvorledes de store industrikompleksene henger sammen på eierinteressnivå eller hvorledes de er knyttet til Verdens Helseorganisasjon¹⁴. Da mange land begynte å angripe tobakksindustrien for gjennom et århundre å ha tildekket de negative helsefølgene av tobakksrøyking, måtte produsentene motstridende gi etter, noe som førte til en betydelig nedgang i blant

annet produksjonen av sigaretter. Selskapene flyttet da investeringene over i hurtigmatindustrien. Vi er etter hvert blitt oppmerksomme på skadevirkningene av såkalt superprosessert mat, altså 'junk-food', ikke bare burgere og kebab, men det meste av den billige hurtigmaten du finner i hyllene og frysediskene i enhver butikk. Diabetes og obesitet, hjerte- og karsykdommer, er kun noen av de mange skadevirkningene som med stor sannsynlighet også omfatter forskjellige kreftformer.

Sykdom er inntektsbringende for den farmasøytiske industri. Dens kyniske mål er *ikke* å helbrede, men å *behandle*, altså å sørge for at du holder deg i live under *avhengighet* av dyre medisiner så lenge som mulig. Vi ser her en svært inntektsbringende sirkel. Tilfør den elendige hurtigmaten litt god smak og litt skadelig, gjerne vanedannende kjemi, så bygges et godt grunnlag for inntektene til Big Pharma. Tobakken lever godt ved siden av, men nu mest som snus i land som Norge og Sverige, godt iblandet lett avhengighetsskapende ingredienser. Du er offeret på disse industrienes alter med uhelse og plager.

Det skal kort bemerkes at den medisinske utdannelse kun så vidt kommer inn på *kosthold* som grunnleggende for god helse. I stedet dopes medisinstudentene ned i medikamentlære, fremmet av representanter for industrien, og når de endelig sitter på et legekantor og tar deg imot med ditt spesielle helseproblem, er det ikke et forslag om kostholdsendring du mottar, men en resept du kan gå til apoteket med, ofte for et medikament legen rett og slett 'pusher' mot betaling fra en bestemt produsent. Opioid-katastrofen i USA er nettopp en følge av slik praksis. Skal vi importere den?

Under covid-pandemien kom dette svært tydelig til syne. Helseberedskapsloven ble aktivert, der WHO-retnings-

linjer og internasjonale avtaler påvirket Norges håndtering av pandemien. Helsemyndighetene støttet av de politiske myndighetene pushet på folket utallige sprøytestikk til Big Pharmas jublende mega-inntekt. Aldri har den industrien tjent mere penger. Prisen betalte de som tok imot dette stikket gjennom etterfølgende plager og død, for viruset drepte ikke flere enn en hissig influensa ville gjort og har gjort flere ganger tidligere. Overdødeligheten kom *senere* i form av nye merkelige sykdommer som kun rammet vaksinerte. Norske helsemyndigheter skjuler i dag tallene som viser dette.

Samtidig er det blitt stadig mer tydelig at vaksinen knapt nok hadde noen effekt på viruset, men den plantet *genpåvirkende* mRNA i kroppen på millioner. En Yalestudie gjengitt av Lance D Johnson²¹⁻¹² viser at piggproteiner fra vaksinene fortsatt finnes i blodet på vaksinerte mer enn to år etter vaksinasjonen og at disse personer i ettertid kan komme til å virke som spredere av proteinene til omgivelsene med følger vi ikke har noen som helst oversikt over. Vi venter i spenning på konsekvensene. Vi venter også i spenning på når Big Pharma skal spre et nytt virus de kan tjene vaksine-penger på!

Videre kan jeg tillegge at tidlig i desember 2024, avla The Select Subcommittee on the Coronavirus Pandemic²¹⁻²⁷ sin endelige og knusende rapport om Covid-pandemien til den amerikanske kongressen. Bare dager senere ga den avgående amerikanske president amnesti til Big Pharma som følge av alle søksmålene som er rettet spesielt mot Pfizer og Moderna. De skal altså gå ustraffet fra massedrap, noe de har gjort mange ganger tidligere. Det tegner ikke godt for fremtiden.

Spørsmålet om vaksinepass ble en het potet under Covid-influenzaen. Vi kjenner nu bakgrunnen som ble avslørt av

en toppfunksjonær i WHO¹⁴. I en rettssak i Finland vitnet Dr. Hanna Nohynek²¹⁻²⁰ klart og tydelig om at vaksinepassene var en *svindel* for å fremme den globale vaksinasjons-agendaen. Samtidig avslørte hun at WHO og det finske helseinstituttet innen sommeren 2021 *visste* at Covid vaksinene var fullstendig *ineffektive*. Det viser at WHO har en annen agenda enn å sikre den internasjonale folkehelsen. De skal sikre Big Pharmas inntekter og egne posisjoner. De vil neppe nøle med å følge opp på samme måte igjen med mindre *du* er våken og følger med.

Det er velkjent at WHO¹⁴ har innflytelse på medlemslandenes helsepolitikk, spesielt under globale helsekriser. Implementering av WHOs anbefalinger kan derfor i ly av en kriseerklæring skje *uten* omfattende folkelig eller parlamentarisk debatt. Norge har en tendens til servilt å følge vedtak i internasjonale organisasjoner. Regjering og Storting treffer stadig beslutninger i tråd med internasjonale retningslinjer og innfører nytt lovverk *uten* tilstrekkelig vurdering av Grunnlovsmessige konsekvenser. På sikt *undergraver* dette Grunnloven¹ og *din* integritet og frihet som et suverent individ.

Det er verd å merke seg at WHO¹⁴ om de internasjonale helsereguleringene (IHR), opplyser at «The package of amendments was adopted by consensus, i.e. without a vote, by the Seventy-seventh World Health Assembly on 1 June 2024. The amendments will come into force for all States Parties except for those States Parties that may notify the Director-General of a rejection or reservation within a set deadline which will be communicated by WHO to all States Parties». Med andre ord er endringene i IHR (International Health Regulations) vedtatt *uten* avstemming og med begrenset anledning for suverene stater til å motsette seg dem eller reservere seg! Samtidig opplyses det at «WHO will have no ability to impose any

health measure, including lockdowns or other restrictions, on the populations of any country». Dermed står det klart at det er vår egen Regjering som underkaster seg og treffer tiltak *i strid* med Grunnloven og *din* frihet.

WHO¹⁴ er finansiert gjennom en kombinasjon av obligatoriske bidrag fra medlemslandene og frivillige bidrag fra både stater og private aktører. De frivillige bidragene, som kan komme fra stiftelser, *farmasøytiske selskaper* og andre kommersielle aktører, utgjør en *betydelig* del av WHO's budsjett. Dette kan potensielt påvirke prioriteringene til WHO og reise spørsmål om hvor uavhengig organisasjonen er fra kommersielle interesser. Her er Bill & Melinda Gates Foundation er en av de største private bidragsyterne til WHO. Deres finansiering har vært gjenstand for debatt fordi de også har kommersielle interesser gjennom *investeringer* i farmasøytisk industri. Farmasøytiske selskaper kan bidra direkte eller indirekte, for eksempel gjennom støtte til spesifikke programmer eller prosjekter, stort sett alltid med et blikk på potensiell profitt. Finansieringen av WHO er offisielt dokumentert i rapporter som viser fordelingen mellom statlige og private bidrag.

Bill Gates er ikke lenger den eventyrlige 'garasje'-gründeren, grunnleggeren av Microsoft. Han er blitt en rå investor. Eksempelvis har han kjøpt opp enorme landbruksarealer i Afrika og i Kenya har han med dekning i landets korrupte president pålagt bøndene med klima som begrunnelse, å vaksinere alt kveg slik at de avgir mindre klimagasser gjennom sin naturlige fordøyelsesprosess. Det reises ikke spørsmål ved hvilken *effekt* dette har på dyrene eller på kjøttet som senere konsumeres av mennesker til tross for at det er kjent at kjemikaliet som anvendes i vaksinen, 3-NOP, er *toksisk*, giftig. I stedet presses bønder som ikke vaksinerer med at de ikke får

selge produksjonen. Gates er blitt en vaksine-profet, ikke for å redde liv, men for å bringe *profitt* på egne og sine likes investeringer i Big Pharma. Utover dette har Gates sikret at han selv og ikke-Kenyanere som arbeider for ham i Kenya har fått diplomatisk *immunitet* mot straffeforfølgelse.

Hva gjelder Bill Gates, er han videre sitert flere steder for sine uttalelser på California TED-2010 konferansen om at «The world today has 6.8 billion people. That's headed up to about 9 billion. Now, if we do a really great job on new vaccines, health care, reproductive health services, we lower that by perhaps 10 or 15 percent». Føderale dommere i USA har beordret det amerikanske helsedepartementet (FDA) til å gjøre tilgjengelig *hemmelig* dokumentasjon som viser at Covid-vaksinen er et 'depopulation drug'. Dette avslører at Gates og tilsluttede krefter er aktivt i gang med et program som sikter på befolkningsreduksjon via vaksiner som både dreper mange og gjør kvinner sterile. Det er nu kjent at andre vaksiner som er gitt i en del afrikanske land også inneholdt preventiver. Det minner om det israelske programmet der palestinske israelere ble 'vaksinert' med steriliserende preventiver for å *redusere* deres andel av landets befolkning. Det finnes et ord for dette; eugenikk, men også *folkemord* er passende.

Israel gir et glimrende eksempel både ved sine tilsiktede 'effektive' *drap* på barn på den palestinske Vestbredden og i Gaza, og ved det langsomme folkemord via vaksinering med preventiver. Begge programmer er avslørt *uten* nevneverdig reaksjon i vesten. Skal nu den vestlige eugenikken iverksettes i de såkalte utviklings-landene, spesielt i Afrika? Skal vi via vaksiner fortsette der Adolf Hitler begynte med rasistisk folkemord? Hvor er etikken? Det er ikke menneskene i den 'tredje verden' som er problemet, men menneskene i den vestlige verden som

hensynsløst *overforbruker* planetens ressurser. Er det tilgangen til Afrikas enorme ressurser det handler om, taktfast i Reset-marsjen?

Skal noen 'vaksineres' må det bli nord-amerikanere, europeere og en del arabere og kinesere, spesielt de rike, den såkalte overklassen i verdens hyperkonsumerende land. Bill Gates bør begynne med seg selv. Derefter kan vi vaksinere vaksineprodusentene, finanseliten og deres støttespillere i diverse internasjonale organisasjoner til like med alle politiske og militære ledere som i dag er hovedaktører i å kjøre verden i grøften og ødelegge fredelige menneskers liv. La dem råtne sakte bort slik de fortjener. Jeg finner all grunn til å lytte til Dr. David Martins²¹⁻¹⁸ presentasjon av WHO's rolle og koblinger til den kriminelle farmasøytiske industrien. Konklusjonen må bli at WHO må bort eller snu skuten ved å få *ny demokratisk styring*.

Både politiske og kommersielle interesser ligger bak WHO's beslutninger og retningslinjer. WHO er derfor kritisert for å være påvirket av de største økonomiske bidragsyterne. Dette reiser spørsmål om hvilke politiske og kommersielle interesser som får gjennomslag, og i hvilken grad dette undergraver nasjonal suverenitet når landene ukritisk implementerer WHO's anbefalinger. Folkehelseinstituttet fungerer som en forlenget arm for WHO i Norge med rekkevidde inn til politiske beslutningstagere og bør derfor også underkastes kritisk granskning. Her kan vi heller ikke stole på presse og medier, noe jeg kommer tilbake til.

Respekten for individet

Det skal ikke herske tvil om din rett til å bestemme over eget legeme og dets integritet. Dette er slått fast i Grunnlovens¹ § 102 og i Konvensjonen om sivile og politiske rettigheter⁴ Art 7 som sier at «I særdeleshet må

ingen, uten sitt frie samtykke, utsettes for medisinske eller vitenskapelige eksperimenter».

Å påtvinge et individ en injeksjon *mot* vedkommendes egen vilje blir, sett i denne sammenheng, et overgrep i strid med ovenstående. Argumentet som vil bli ført mot deg er at dersom du ikke vaksinerer deg, er du en potensiell smittefare for andre. Argumentet faller på sin *manglende logikk* fordi den del av befolkningen som lar seg vaksinere ut fra argumentet for vaksinasjon, er *beskyttet*. Da spiller det ingen rolle om du er smittebærer for det går bare ut over deg selv og andre som har valgt å ikke la seg vaksinere. Å forflytte, isolere eller begrense bevegelsesfriheten til de ikke-vaksinerte blir dermed også et meningsløst og *grovt* overgrep, noe intet fritt menneske kan godta. Vil du?

Med referanse til rapporten fra Norges Institusjon for Menneskerettigheter¹⁵ (NIM) om vaksinasjon og menneskerettigheter er vi nødt til å konstatere at individets suverene rett i forhold til egen person og eget legeme er under press. Det har noen interessante aspekter som spesielt er kommet til syne i etterkant av den såkalte Covid-pandemien. For det første var vaksinene som ble lansert i ekspress-tempo og uten tilstrekkelig utprøving i beste fall lite effektive mot sykdommen. Videre var de basert på mRNA, en komponent som strengt tatt ikke har noen mening i en vaksine. Dette har Dr. Robert W Malone²¹⁻¹⁷, mannen som utviklet medikamenter med mRNA for helt andre formål, tydeliggjort på en sannferdig og veldokumentert måte og fått smake konsekvensene av. Han har blitt trakassert, anklaget for desinformasjon, marginalisert og utestengt. I tillegg viser et Google søk i dag bare artikler som bakvasker ham og søker å så tvil om hans integritet. Det spekuleres mye rundt dette, og mye er ikke etterrettelig, men vi vet at mRNA vil påvirke ditt personlige DNA i kjernen av cellene i din kropp og dine

organer på en irreversibel måte. Derfor har du all mulig *rett* til å motsette deg slik vaksine inntil du har full kunnskap om effekten den vil ha på deg. Du kan ende som et genmanipulert individ.

Det er grunn til å undres over at mRNA i det hele tatt skal være komponent i en influenza-vaksine, for Covid var intet mer eller mindre enn en tøff influenza og faktisk mindre hissig enn Hong Kong-influenzaen som herjet 1968-70 og noe større enn svinefluenzaen i 2009 som ble erklært som pandemi av WHO¹⁴. Mange døde i disse epidemiene, men det førte ikke til ekstreme tiltak fra myndighetene i noe land. Det er derfor grunn til å spørre hva som var så spesielt med Covid-influenzaen som førte til periodisk lange nedstenginger i 2019-22. Jeg er av den oppfatning at det spesielle ikke har noe med viruset å gjøre, men med *politiske og finansielle* interesser, et gedigent *eksperiment* for å fastslå reaksjoner i befolkningene med tanke på fremtidige aksjoner med helt andre mål enn å sikre folkets helse. Jeg siterer Wolfgang Wodarg²¹⁻³⁷, formann for Europarådets helsekomité, som i januar 2010 betegnet pandemien som «en av århundrets største medisinalskandaler». Han uttalte også at han hadde sett seg lei på at den farmasøytiske industrien dikterer pandemiberedskapen.

Vaksineringen under Covid-perioden var panisk, mennesker ble skremt til sprøtestykket og mange døde ikke av sykdommen, men av vaksinen i ettertid. Det var liten overdødelighet under pandemien, men utallige dødsfall som hadde andre årsaker, ble registrert som covid-dødsfall. Det var direkte påvirkningspolitikk. På den annen side er det statistikk på overdødeligheten i kjølvannet av vaksineringen, blant annet i Storbritannia. Det kan derfor klart vises at dette også var et gigantisk *medisinsk eksperiment* i strid med den ovennevnte Art. 7 i Konvensjonen om sivile og politiske rettigheter⁴. Det var

også et politisk motivert eksperiment i befolkningskontroll. Bak ligger en plan: The Great Reset¹³, som nevnt over.

Vaksinen tjente fremfor alt farmasøytisk industri som først mottok milliarder fra det offentlige for å utvikle en vaksine og derefter tok seg grådig betalt for den. Norge fikk tilbud fra Russland om å motta deres vaksine som var en normal influensa-vaksine, men takket nei, ventet og valgte å betale milliarder for vestlige vaksiner, alle med mRNA. Denne industrien ser med stor interesse på muligheten for en ny runde med slik inntekt og skyver WHO foran seg for å sette gjennom et internasjonalt *tvangsregime*, et regime for tvangsvaksinering av befolkningen.

Det er å forvente at industrien i godt samarbeide med myndigheter og finansielle interesser ganske snart etter at slikt regime er vedtatt vil spre et nytt virus, kanskje i Russland for samtidig å svekke landets forsvarsevne slik det forrige viruset sannsynligvis ble plantet i Kina for å svekke landets økonomiske vekst og konkurransevne. Wuhan var egnet fordi det ga mulighet for å utpeke et av verdens mest avanserte virologiske laboratorier som syndebukk, et laboratorium som via den *amerikanske* farmasøytiske industrien fikk i oppdrag å fortsette virologiske studier President Obama nedla forbud mot. Nøkkelmannen var USAs vaksine-pusher nummer én, Antonio Fauchi, med egne interesser i denne forskningen. Dette er kommentert av Ola Tunander²¹⁻³².

Opprinnelsen til SARS-Covid-2 viruset er sant nok bestridt, men det er talende at amerikanske strateger mindre enn et år før viruset dukket opp i Wuhan, gjennomførte et scenario der nettopp virusspredning fra Kina var tema. Markedet i Wuhan var et egnet spredningspunkt. Tanken bak var at det er en billig måte å slå

ut andre lands økonomisk truende utvikling på. Det krever ikke bomber og raketter som i forhold til Kina kunne bety selvutsløttelse. Dessverre slo det tilbake og ble et større problem å håndtere i USA enn det ble i Kina.

Siste nytt i forhold til respekten for din person og din helse er et forslag om endring i loven om helseforskning. Dersom Folkehelseinstituttets ønske om å få tillatelse til å eksperimentere med mennesker *uten deres samtykke*, både enkeltindivider og *en masse*, blir lov, er du virkelig i fare, se Hanne Østli Jakobsens²¹⁻¹¹ artikkel «Ikke spørre, bare forske» i Morgenbladet 41/2024. Dette er i direkte strid med Grunnlovens¹ §§ 92 og 93, Konvensjonen om sivile og politiske rettigheter⁴ Art. 7, og indirekte, Verdenserklæringen om menneskerettigheter³ Artikkel 8. FHI har til oppgave å se til folks helse, ikke gjøre dem til uvitende forsøkskaniner. Det må være lov å stille spørsmål om hva våre helsemyndigheter og politikere tenker på. Kan det være de allerede er kjøpt og betalt av Big Pharma slik WHO er?

Det er mange mulige scenarier her. Dersom du innlegges på sykehus med en mindre skade eller sykdom, vil det være mulig for eksperimenterende leger å gi deg en pille eller en sprøyte med testmedisin under påskudd av at det er en smertestiller. Du utsettes slik for et medisinsk overgrep med *ukjent* effekt. Du kan også få en resept under falsk påstand om at det er en medisin som vil ha god virkning på din sykdom. Vi kan i en større skala se for oss at et middel spres i en buss eller i noen togvogner uten passasjerenes vitende. Forskerne vil følge med for å se om du dør eller overlever eller pådrar deg en ny og ukjent, men forskningsmessig ‘spennende’ sykdom. Vil *du* gjerne stille som blind forsøkskanin? Vil du i det hele tatt føle deg *trygg* i et sykehus, i en omsorgssituasjon eller for den saks skyld ute på tur dersom slik ‘forskning’ tillates?

Rettsikkerhet og privatisert rettsapparat

Ikke bare er Kongeriket Norge registrert som aksjeselskap. I all stillhet er også det norske rettsvesenet, domstolsadministrasjonen, herunder Norges Høyesterett, Borgarting Lagmannsrett og Oslo Tingrett, blitt privatisert gjennom tilsvarende registrering i Dun & Bradstreet og i Brønnøysundregisteret. Det skjedde stilltiende allerede i 2002.

Rettsvesenet er en av landets tre grunnleggende maktinstitusjoner, den dømmende makt, og sidestilt med Stortinget som den lovgivende og Regjeringen som den utøvende makt. Hva har disse institusjoner i et forretningsregister å gjøre? Hvorfor har ikke den fjerde statsmakt, pressen og mediene, som den *opplysende* makt, gravet i dette, slått det opp på forsiden og i nyhetssendingene, i debattprogrammer og dokumentarer. Jeg kommer tilbake til pressens servilitet og årsakene til dens åpenbare tannløshet.

Igjen kan vi takke Hans Eirik Olav²¹⁻²¹ for et eminent gravearbeide. Han stiller et betimelig spørsmål: «Hvorfor skulle alle disse tusenvis av norske statlige institusjoner, små og store, som angivelig beskytter nordmenns økonomiske og juridiske rettigheter, føle behov for (eller bli tvunget) til å bli registrert i et internasjonalt selskapsregister?» Det peker tilbake til alt som har med The Great Reset¹³ å gjøre. De suverene nasjonalstatene skal fravristes sin makt og fanges i det nye internasjonale forretningsregimet. Da må også alle institusjoner som beskytter individet fratras sin makt, herunder rettsvesenet. Bak kulissene sitter pengemakten, verdens største internasjonale korporasjoner, de samme som finansierer og styrer WEF¹⁹ og søker uinnskrenket statsovergrepene makt.

I 2012 ble det avdekket at *ingen* av landets dommere fra tingrett til høyesterett har avlagt embedsed overfor Grunnloven, men en ed som går *på tvers av* både Grunnloven og domstolsloven. Dette er ikke bare konstitusjonelt problematisk, men *diskvalifiserende* for landets dommerstand. Som borger i dette land må du spørre hvor din rettssikkerhet står når retten er fristilt fra Grunnloven, dommerstanden er korrumpert og domstolene er blitt forretning. Saken har vært gjennom Høyesterett som frikjente seg selv. Den må derfor opp i mediene og tvinges inn i konfrontasjon med *folket*. Å tro at saken blir behandlet upartisk i Stortinget er illusorisk.

I forhold til din rettssikkerhet, er det utilstrekkelig å lytte til politikernes fagre omskrivninger og fagre fortelling om at dette ikke påvirker rettssikkerheten. Dommerne må stilles til veggs og avlegge ed overfor Grunnloven. Det må også landets Monark, alle regjeringsmedlemmer, alle stortingsrepresentanter og embedsmenn, ledere av større statsinstitusjoner. Kun slik vil embedshavere som ikke lever opp til Grunnlovens standarder kunne stilles til *ansvar* i en uhildet rett. Vi skal aldri glemme at med myndighet følger *ansvar* og at myndighet tildeles i *tillit*, her folkets tillit, men tilliten må ha et fast grunnlag. Å avgi ed overfor Grunnloven er å stille seg til *ansvar* overfor folket med en uomgjengelig forpliktelse.

Jeg siterer igjen Bjørneboe²¹⁻¹: «Vårt eneste våpen mot makt og urett er at vi ikke gir bort makt og tillit samtidig». I praksis betyr dette at når vi avgir makt må vi følge opp med *mistillit* og tvil, ikke tro at de som mottar et tillitsverv fra folket umiddelbart er til å stole på. Er det noen som bør overvåkes, er det nettopp de vi tildeler makt og det er *folkets* oppgave med bistand fra pressens gravejournalistikk å holde øye med dem, sørge for at de *tjener* folket og ikke søker å regjere det. Den utøvende makt er

tildelt oppgaven å *lytte* til folkets vilje og utøve det *folket* setter dem til å utøve, intet annet. Når rettsvesenet er korrumpert og fristilt i forhold til selv å bli satt under lupen, gir det maktpersoner fritt leide uansett hvilke overgrep de foretar mot enkeltindivider eller grupper. Rettsvesenet i sin *helhet* må overvåkes av folket gjennom en særskilt prosess og må under ingen omstendighet tillates suveren selvvurdering eller å frikjenne seg selv slik det har skjedd i forhold til dommereden.

Statsviteren Christina E Parau²¹⁻²² skriver om en tilsvarende 'kapping' av internasjonale domstoler, gjennomført av interessegrupper som står *utenfor* politikken og danner et oligopol som påvirker internasjonal politikk, herunder internasjonale domstoler. Hun skriver at «Det er interessant og berettiget å tolke funnene gjennom linsen til statsfangstteorien, spesielt hvis vi hadde antatt at grunnlaget vårt faktisk er filantropisk i kjernen. Statsfangst er når private interesser korrupperer politiske prosesser og bøyer beslutninger fra statlige institusjoner til deres egen fordel og til ulempe for storsamfunnet.» Vi snakker her om 'fangst' av stater, suverene nasjonalstater som Norge, inkludert deres rettssystemer og demokratiske institusjoner. Jeg peker tilbake til The Great Reset¹³. Tenk gjennom sammenheng og still deg spørsmålet om *du* vil godta dette.

I en parentes er det i denne sammenheng verd å notere seg at Olav²¹⁻²¹ også påpeker at Ullersmo høysikkerhetsfengsel er privatisert og registrert som selskap i både Norge og internasjonalt. Er et privatisert fengselsvesen å la USA neste? Noe for deg?

3 Felleseiet

Folkets felleseie

Det som defineres på kartet som Norge er i internasjonal rett en suveren stat som eies av *folket* med *hele* dets territorium og *alle* dets ressurser, noe som også er internasjonalt anerkjent og nedfelt i Konvensjonen om sivile og politiske rettigheter⁴ Art 47. Dette er folkets felleseie og disposisjonen av dette territorium og alle dets ressurser og tilganger skal styres av *folket*.

En konsekvens av denne forståelse av folkets felleseie er at norske ressurser og norske landarealer ikke kan selges til fremmede makter, internasjonale eller utenlandske virksomheter, selskaper eller organisasjoner. En internasjonal eller utenlandsk aktør kan gis adgang til å drive virksomhet i Norge og bidra til å utvinne norske ressurser (mineraler, olje mm), men *uten eiendomsrett* og *kun* på en slik måte at det tjener vårt land, at inntektene tilflyter Norge, at profitten til selskapene begrenses og at kapitalflukt og skatteunndragelse forhindres. Alle virksomheter, norske og fremmede, som legger beslag på arealer eller utvinner nasjonale ressurser skal følgelig avgi alt utover rimelig profitt via beskatning til fellesskapet, til folket. Videre må norske interesser alltid ha en aksje-majoritet på minst 51%, helst 66%, for å sikre *nasjonal* kontroll med alle fremmede virksomheter på norsk territorium. Vi vet at et slikt regime kan skremme mange store selskaper fra å bygge opp virksomhet i Norge, men da viser det deres hensikter og vi kan klare oss uten dem. Det er langt bedre at våre *egne* krefter bygger opp innovativ næringsvirksomhet i landet for det vil utvikle vår egen kompetanse og samtidig sikre felleseiet.

En annen konsekvens av denne forståelse er at folket skal høres der større konsesjoner kommer på tale og spesielt

der slike konsesjoner negativt kan påvirke økologisk balanse og mangfold, borgernes vel og økonomiske situasjon, eksisterende næringsgrunnlag for deler av befolkningen eller lokalt, altså som vil berøre fiskere, landbrukere og andre, eller spesifikt samiske og kvenske i betydningen urfolks interesser. Dersom slike interesser påvirkes negativt og mot borgernes lokale eller etablerte interessers vilje, skal *ikke* fremmede virksomheter gis adgang og heller ikke nasjonale interesser gis forrang overfor de lokale interesser eller våre urfolks rettigheter, se FN-Deklarasjonen om Urfolks Rettigheter⁵ Artikkel 25 – 29 og 32.

Et interessant tilfelle er en lov som ble vedtatt i Storbritannia *uten* folkets stemme; The Water Act. Romy Rohman²¹⁻²⁶ skriver «Water Act ble vedtatt i Storbritannia i 1989, dette var en privatisert modell for vann- og avløps-håndtering. Privatiseringa har sviktet, folks regninger har steget dobbelt så mye som inflasjonen. Det er ikke bygget opp nye drikkereservoarer og en fjerdedel av forsyningen lekker ut av rørene, bare i fjor slapp operatører ut kloakk i over 3 millioner timer i elver og hav». Selskapene har høstet milliarder i utbytte, forsømt leveringsikkerhet og gitt blaffen i forurensning mens vannregningene til folk er mer enn fordoblet. Kanskje ser du parallellen til strømregningene i Norge, noe jeg skal komme tilbake til. I Storbritannia er det nu startet en nasjonal bevegelse som kaller seg «Take Back Water» som har valgt kortsiktig *tilbakeholdelse* av betaling, en form for økonomisk ulydighet for å bygge tillit og makt nedenfra. Vann er en del av det nasjonale felleseie og her ser vi et eksempel på hva som skjer når en slik nasjonal ressurs privatiseres. I Irland har det vært kraftige demonstrasjoner mot myndighetenes ønske om å privatisere vann.

Individets og folkets rett skal *alltid* veie tyngst og ikke under noen omstendighet overkjøres av sterke interessegrupper. Loven må beskytte de svake mot de sterke, felleseiet mot private interesser. I Norge som i de fleste andre land med partidemokrati, kan vi ikke overse det faktum at de politiske partiene er *agenter* for bestemte interessegrupper og at de pakker dette inn i såkalte partiprogrammer med ord som skal lokke deg til deres stemmeseddel. Interessegruppene er gjerne finansinstitusjonene, industrien, arbeidstakerorganisasjoner, landbruksorganisasjoner og religiøse organisasjoner. Det betyr at når et parti eller en koalisjon kommer til makten, er det *ikke* fremst dine interesser de arbeider for, men noen av disse interessegruppene. Her ligger en betydelig del av forklaringen på hvorfor fagre valgløfter 'dessverre' ikke lar seg gjennomføre. Du bedras og overkjøres. Myndighetene *sviker* deg og overdrar styringen av felleseiet til profittinteressene. Du har valgt dem til *tjenere* for folket, men de søker makt for å *regjere*. De tjener ikke deg og folket. Du får *aldri* din andel av felleseiet, men presses med stadig tyngre beskatning nettopp fordi profitten ikke innløper til fellesskapet.

Det er viktig å fastslå hva som skal defineres som folkets felleseie. Det må først og fremst dreie seg om de naturressurser landet besitter og slikt som er bygget opp over tid gjennom folkets bidrag, gjennom statens skatteinntekter og felles entreprenørskap. I denne forstand snakker vi i første omgang om adgangen til vann, kyst, skog, jord, mineraler i grunnen, olje under havbunnen og alle andre naturgitte ressurser. I annen omgang snakker vi om landets infrastruktur, veier, jernbane, flyplasser, helsevesen, produksjon og distribusjon av elektrisk kraft, distribusjon av rent vann, inkludert kilder, avløp, telenettverk, postverk og andre kommunikasjonsmidler. Dette må alt regnes som folkets

felleseie og *aldri* overdras til private interesser, norske eller utenlandske. Her har suksessive regjeringer forbrutt seg overfor folket på flere områder, sist, men ikke minst, når det gjelder elektrisitet.

Salg av kraft og privat profitt

Norges vannkraftverker er bygget på folkets skattepenger gjennom mer enn hundre år. Privatiseringen av vår kraftproduksjon er et ran av folkets felleseie begått av våre valgte myndigheter og i *strid* med folkets interesser, med andre ord et svik der myndighetene har gitt efter for forretningsinteresser og senere for internasjonale interesser i stedet for å tjene *folkets* interesser. Konsekvensen er at kraftprisene blir styrt av et profiterende marked, en børs, i stedet for å være *regulert* til beste for folket hvis opprinnelige investeringer det er som leverer 'varen', elektrisk strøm, til de tusen hjem og utallige kraftavhengige industrier.

Markedslogikken fungerer stikk imot menneskenes behov. Derfor går prisen *opp* når ditt behov går *opp*, altså efterspørselen øker, mens det motsatte ville være til folkets beste. Dette henger sammen med at priselastisiteten er høy på elektrisk kraft fordi det er en 'vare' du må ha nærmest uansett pris fordi det ikke er lett å gå ut i skogen i -20 grader og tenne bål for å få varme og lage middagsmat. Derfor er det svært profitabelt for eierne mens det raner din konto. Samtidig står myndighetene fritt til med et pennestrøk å fastsette en nasjonal fastpris og slik markere Norsk suverenitet. Grunnleggende menneskelige behov må *aldri* legges under markeds-mekanismer, men styres til folkets beste. Det er tross alt *folket* som eier ressursene.

Skiftet kom like etter at Norske politikere, *uten å høre folket*, inngikk ACER-avtalen med Europa som omfatter

eksport av enorme mengder elektrisk kraft til en pris vi her hjemme bare kan drømme om. En del av begrunnelsen er at Norge slik vil bidra til det grønne skiftet på kontinentet, men hovedbegrunnelsen ligger i profittmotivene til selskapene som deltar i denne eksporten og som dessuten fører til et stadig større press på Norge for å produsere mer elektrisk kraft. Det er her vindmøllene, som jeg vender tilbake til om litt, kommer inn i tillegg til et nytt press på fredede og skjærmede vassdrag. Norge har all den kraftproduksjon landet trenger. Ved å *begrense* eksporten til det vi har av overskudd og når vi har det, kan innenlandske strømpriser ligge fast godt under 50 øre pr. kWh. Norske myndigheter behøver ikke følge de internasjonale kraftbørsene, men *suverent* fastlegge en maksimalpris i Norge. Det store spørsmål mange stiller er hvorfor de ikke gjør det. Svaret er nok en gang profittmotiver og politiske ambisjoner, foruten å skaffe midler til utbygging av vindmøller til tross for deres ineffektivitet. Det grønne skiftet er bare et påskudd.

Odd Handegård²¹⁻⁹ skriver at «Det er helt feil at EU har forbudt Norge å regulere eksporten av elektrisitet (makspris). Regulering er fullt mulig ifølge § 12 i EØS-avtalen¹⁶. Norge kan gjøre nøyaktig hva vi vil med strømprisen til *norske* husstander. Det er litt tvil om subsidiering av kraft til norsk industri pga bestemmelser om konkurransesituasjonen i EU, men EU har foreløpig – i mange år – akseptert at norsk kraftkrevende industri har hatt subsidierte, langsiktige strømvavtaler.» Det store spørsmålet er da hvorfor regjeringen ikke setter en makspris på strøm til husholdningene, men forklaringen er i stor grad gitt i det ovenstående.

Handegård²¹⁻⁹ fortsetter: «Ny fornybar energi (ustabil vindkraft bare 30-40 % av tiden), fører til mer eksport, ikke av ustabil vindkraft som EU har nok av, men til

eksport av stabil vannkraft. Energibehovet i EU er ubegrenset: Jo mer vindkraft som bygges i Norge, jo større blir eksporten av vannkraft fordi regjeringen og Høyre ikke ønsker å regulere omsetningen av kraft i Norge. Krafta skal «flyte fritt» og overlates til et marked der krafta selges der strømprisen er høyest. Kraftprisen i EU smitter over på prisen til norske husstander. Blir det mer vindkraft i Norge, risikerer husstandene på sikt utkoplinger og rasjonering, noe bransjen har begynt å kalle «fleksibel» energibruk.»

Handegård²¹⁻⁹ peker også på den «...meningsløse elektrifiseringen av sokkelen som skal koste 50 milliarder og 15 TWh, uten at CO₂-utslippene i Europa reduseres med et eneste gram.» I dette bildet finner vi ennå en absurditet. Et av verdens rikeste selskaper, Google, bygger i dag et stort dataprosesseringsanlegg i Norge, i nærheten av Skien. Deres strømforbruk er beregnet til omkring 7,5 tWh i året. Det tilsvarer forbruket til 468 750 gjennomsnittshusholdninger med et årlig forbruk på 16 000 kWh. Staten har inngått en avtale med Google der de skal få en *fast* strømpris på 30 øre pr. kWh mens den vanlige borger med normalt stram økonomi skal betale en pris som varierer fortløpende og stort sett alltid vil ligge på minst det dobbelte pluss en nylig økt nettleie, avgift og moms på toppen av det hele. Hvem er det da som betaler Googles strøm? Det er du og jeg. Dette er vedtatt, igjen *uten å høre folket* som vil ende opp med å betale gildet. Med andre ord bidrar du og jeg gjennom våre høye strømregninger til Googles profitt. Dessuten kan Google-anleggets kontinuerlige forbruk føre til strømmangel for de tusen hjem.

Det har, som Handegård skriver, vært snakk om å stenge av strømmen til husholdningene periodisk i tilfelle strømmangel for slike anlegg som Google som ikke kan skrus av. Hvorfor tillater vi et slikt sugerør i landets kraftfordeling? Hvorfor går vi inn for å elektrifisere oljeplattformene til

en astronomisk pris når det ikke fører til noe? Norges folkevalgte svikter borgerne til fordel for en grønn illusjon og et styrtrikt utenlandsk selskap.

Det er verd å lytte til Handegårds analyse, en analyse han ikke er alene om. Til syvende og sist blir spørsmålet om *du* vil ha det mørkt og kaldt når du egentlig skulle sitte lunt med familien over en varm middag bare for å holde Google-anlegget i gang? Vil *du* godta det? Kanskje er det på tide å organisere *massiv betalingsnekt* i stil av «Take Back Water» helt til myndighetene kneler.

Utenlandske og private eierinteresser

Det er av vesentlig betydning for ikke bare den enkelte borger, men også for landets myndigheter til enhver tid å ha full oversikt over *eierforholdene* i virksomheter som drives i Norge. Hvem som eier vindmøllene, laksemerdene og annen norsk industri og infrastruktur er av stor betydning i forhold til å ha styring til vårt lands beste og *sikre landets inntekter* mot forskjellige former for skatteunndragelse og kapitalflukt. Når virksomhetene ligger på børs, blir eierforholdene hurtig skiftende og uoversiktlige. Det er derfor, og fordi det nesten alltid dreier seg om forvaltning og utnyttelse av ressurser i felleseiet, jeg påpeker over at den norske stat eller norske aktører på vegne av folket *alltid* må ha Eiermajoritet.

Vi skal ikke se bort fra at der profittinteressene styrer vil utgifter til nødvendige formål som vedlikehold ofte bli holdt nede slik det er med vann og avløp i Storbritannia og med strømmettet i USA. Tenker vi på kraftnettene er det ikke vanskelig å se de mulige konsekvensene i kalde vinterdager. Det er ikke tilstrekkelig å stille krav til aktørene. De vil *konsekvent svikte* dersom kravene presser bunnlinjen. Utenlandske og internasjonale korporasjoner har i prinsippet ingen interesse av å bygge opp

under norske interesser eller ta hensyn til folkets behov og ønsker. De investerer i Norge utelukkende for å hente ut profitt og bidrar gjerne negativt ved kreativ skatteunndragelse. Google, som nevnt over, er kun et eksempel.

Også våre sykehus og en rekke helse- og omsorgsinstitusjoner er omdannet etter en forretningsstruktur. De skal *lønne seg*, ha profitt, selv om de er statlige. Dette er en utopi, men de straffes når de får budsjettunderskudd. Vårt poeng er at sykehusene alltid skal tilføres de midler som skal til for at *du* skal få en fullgod medisinsk behandling og *aldri* legges i private profittinteressers hender. Det er *dine* skattepenger som skal dekke den behandling du har behov for, uten egenandel. Vi kan helt enkelt gjøre som Libya i sin tid gjorde, anvende oljepenger til å løfte helsevesenet i stedet for å kaste dem bort til gjennomkorruperte Ukraina, EU, internasjonale organisasjoner og destruktiv våpenproduksjon.

Det er avgjørende nødvendig å ha *full transparens* i forhold til eierskapsstrukturene. Selskaper eier selskaper som eier selskaper. Selskaper endrer eierstruktur raskere enn du greier å tenke fordi aksjene fortløpende skifter hender på børsene rundt omkring i verden. Slik kan raskt et godt norsk selskap forsvinne over på utenlandske og internasjonale hender. Det er vi lite tjent med. Derfor må alle selskaper som opererer i Norge ha *norsk kontrollert* aksjemajoritet og stå ansvarlig overfor norsk lov og skatte til Norge, uansett hvor de har sitt hovedsete. Videre bør nordmenn som flytter til utlandet for å unngå rett beskatning bli beskattet så lenge de er norske statsborgere uansett hvor de slår seg ned.

Det er ikke uvanlig at velstående, innflytelsesrike borgere og store selskaper driver med påvirkning av politikere. Det skjer både ved lobbyvirksomhet og med forskjellige

former for korrupsjon jeg skal komme tilbake til. Når slike selskaper ikke er norske, innebærer det at norske lovgivere utsettes for ekstern påvirkning, noe som truer landets suverenitet og innenlandsk rettsorden på en rekke områder.

For å sikre folkets tilgang til vitale tjenester må *all* grunnleggende infrastruktur tilhøre folket gjennom staten, eventuelt kommunen. Det gjelder de ovennevnte ressurser og i tillegg minst én pålitelig, *usensurert* kringkaster (TV og radio) som uten hensyn til bunnlinjen kan kringkaste kritisk nyhetsformidling, kultur og annet ikke-kommersielt innhold. *All* vital infrastruktur og *alle* grunnleggende tjenester til befolkningen må styres av folket. Dette er *ikke* kommunisme, men en *sikring* av landets befolkning gjennom effektiv kontroll med vitale leveranser til hver eneste borger uavhengig av bosted, personlig økonomi og aktuell livssituasjon.

En grønn myte

Det grønne skifte er over oss. Vi skal kjøre elektrisk. Enorme vindmøller kommer opp overalt. Der er kjent at vi slipper ut for mye CO₂. Det er skadelig slik det påvirker atmosfæren. Vi innser alle det, men er elektriske biler mindre forurensende og miljøskadelige samlet sett når alt regnes inn? Og hva med vindmøllene som skaper ørken rundt seg, sprer giftig støv, bisfenol [(CH₃)₂C(C₆H₄OH)₂], fra rotorbladene milevis etter seg og fører til blant annet mannlig sterilitet, dreper fugler og tonnevis av insekter?

Det politiske spill som søker å overbevise oss om behovet for elektriske biler og vindmøller *underslår* en rekke viktige faktorer og bagatelliserer de ødeleggende effektene fra bilene og vindmøllene. Det er beregnet at en dieselbil må kjøre 150 000 km før den *samlet* sett blir en større forurensningskilde enn en tilsvarende elektrisk bil.

Videre bidrar fokuset rettet mot CO₂ -utslippene til å trekke blikket bort fra langt viktigere miljøødeleggelser. Bak dette ligger store profittinteresser.

De virkelig store miljøpåvirkende ødeleggelsene skriver seg fra rovdriften på spesielt trevirke, mineraler, kull, olje og gass. Foruten de enorme ødeleggelsene av naturarealer, habitater, havbunn og ikke minst skog, jordens lunger, disse virksomhetene medfører, bidrar et stadig mer industrialisert landbruk og havbruk også til *redusert biodiversitet*. I disse ødeleggelsene ligger det enorm profitt og grunnlag for diverse annen 'grønn' industri som er like profitabel. Det er derfor lett å forstå hvorfor blikket skal ledes bort fra de store ødeleggelsene, de faktiske årsakene. Videre er de 'grønne' løsninger som foreslås også sterkt profittgenererende. Alternativer som vindkraft skaper ny industri, nye arbeidsplasser, profitt, lønninger og skatteinntekter til staten. Derfor rettes blikket hit. Det er samlet sett å trekke oppmerksomheten bort fra de konkrete skadene og de *virkelige skadeforøverne* til noe *du* kan gjøres ansvarlig for og dermed også *betale* for.

I korthet er det her mulig å peke på de skader vindmøllene forårsaker. I Tyskland alene drepte vindmøllene 800 000 metriske tonn insekter og et betydelig antall fugler i 2022. Videre spredte de betydelige mengder av *giftig* forurenning fra møllebladene. I Danmark er det kjent at bisfenol A fra møllebladene som fanges opp i næringskjeden både fra jord og hav, påvirker menns fruktbarhet negativt. I tillegg medfører effekten av møllene endringer i klimaet rundt dem både på land i form av desertifisering, og til havs ved oppvarming av overflatevannet, noe som påvirker næringskylusen.

Alt er business, også det grønne skiftet. I EU har de besluttet at alle bolighus skal oppgraderes ved å isoleres mot varmetap for å redusere ditt energiforbruk. I Norge er dette EU-direktivet på trappene. Ditt hjem skal isoleres til klasse A standard, men over hele Europa, Norge inkludert, finnes det boliger i milliontall som er 100, 200 år gamle og eldre. Å isolere disse gamle bygningene vil koste enorme summer og iblant være en umulig oppgave. Skal da alle gamle, klassiske bygg som det ikke er mulig å isolere rives for å bygge nytt? Hva blir det da til med bevaring av vår arkitekturhistorie? Selvsagt siktes det på at det er *du* som skal betale, og følger du ikke opp, får du *ikke lov* å bo i ditt eget hus og heller ikke *selge* det. Du stilles sjakk matt.

For de fleste betyr tiltaket, som antydnet over, at de tvinges til opptak av *store lån*, kanskje på toppen av allerede eksisterende boliglån. Kort og godt betyr dette at befolkningen totalt forgjeldes mer enn den kan bære. Dette peker direkte inn mot det geniale initiativet kalt The Great Reset¹³. Alt du eier kan i et perspektiv som dette enkelt, med noen nye fikse lovvedtak, *eksproprieres*. Du settes på gaten og *bankene* overtar din eiendom. Samtidig får industrien en enorm oppgave i hendene som vil trekke med seg *økt ekstraksjon* fra naturen, altså naturødeleggelsen vil øke med sterkt *negativ* effekt på det grønne skiftet, men det vil være ufattelig profitabelt. Isolasjon av millioner av hus og hjem vil føre til et enormt materialforbruk, drifting av hundretusener av forurensende maskiner og enorme transportbehov med et hypotetisk resultat på energi-forbruket langt inn i fremtiden som neppe noen gang vil kompensere for de minst like langvarige negative miljøeffektene av tiltaket. Det grønne skiftet er som Ouroboros, slangen som sluker sin hale og spiser seg selv.

Våre moderne samfunn er grunnleggende basert på rovdrift av alt som kan generere *vekst* i Brutto Nasjonalprodukt (BNP) og profitt for næringslivets eiere, men det løser *ikke* miljøproblemene. Det genererer stadig flere. Ved å ta i erindring saken om vindmøllene på Fosen, som overraskende ble kjent ulovlig av Høyesterett, får vi et bilde av spillet. Regjeringen tro *umiddelbart* til med å omgå rettsavgjørelsen, trampe ned samisk reindrift og passe på at vindmøllene ble stående. Dypest sett viser dette de bakenforliggende finansinteressenes *påvirkning* av regjeringen, som uten tøven skulle fulgt opp rettsavgjørelsen med å få revet møllene og sikret vår urbefolknings rettigheter. Saken ble derimot 'løst' stilltiende ved en avtale med grunneierne som kort og godt er en *bestikkelse*.

Å sikre jordens og havets bærekraft, atmosfærens sunnhet og menneskenes fremtid, består *ikke* i å lukke øynene for profittinteressene som ligger både i naturødeleggelsene og i profitable teknologiske 'løsninger' på den globale oppvarmingen ødeleggelsene bidrar til. Den består i å *redusere* vårt forbruk og vår produksjon av ting vi strengt tatt ikke trenger. Der finansinteressene forsøker å høste profitt med begge hender, må vi sette en stopper ved å *slutte* å efterspørre stadig flere unødvendige ting, nytt, større, finere, mere, mere. Du trenger egentlig ikke ny telefon eller ny bil så lenge den du har fungerer, og heller ikke 'drømmekjøkkenet' så lenge du greier å lage mat i det kjøkkenet du har. Med enkle ord betyr dette at du *reduserer* dine krav, nøyer deg med det du har, tar vare på det over lengre tid, gjenbraker og resirkulerer. Greier du det eller må du på død og liv som reklameslave, konkurrere med naboen?

Det er åpenbart at redusert efterspørsel vil føre til redusert produksjon og følgelig redusere presset på en

utsatt økologisk balanse i naturen vi er helt avhengige av. Det vil klart redusere profitten i en rekke virksomheter og gi BNP en *nedadpekende* kurve. Det vil være et sunnhetstegn for menneskene som følgelig også behøver å arbeide mindre og slik får mer tid til seg selv, til familie og sosial omgang, sannsynligvis med positiv effekt også på den generelle psykiske helse i samfunnet. Det går dessuten an å tenke på nye måter i økonomien. Det er også på høy tid. Økonomi dreier seg fundamentalt om sunn 'husholdning' mens finans er preget av spekulative forsøk på å få penger til å avle penger som ikke eksisterer. Her ligger kilden til de økonomiske krisene som rammer de ubemidlede til fordel for de spekulerende milliardærene. Vi kan lære mye ved å sette oss inn i en annen tenkemåte som blant annet er presentert av Serge Latouche²¹⁻¹⁵ i boken «Farewell to Growth».

I tidligere tider produserte vi ting først når det var *behov* for det. Da var det ingen overproduksjon av noe som helst og ting ble brukt, reparert og brukt videre til det var nødvendig å skaffe noe nytt. Den mobiltelefonen du kjøpte for fem år siden er stadig like brukbar. Grunnen til at du senere har kjøpt kanskje fire nye henger kun sammen med at markedet har *skapt et behov* i ditt sinn, et ønske om å ha den siste og 'beste'. Behovet er ikke der, kun din *forestilling* om at du må ha den nyeste. Du forstår ikke at det dreier seg om å overta dine penger så raskt som mulig, sikre produsentenes profitt gjennom planlagt *behovsproduksjon* og konstruert merkevare-avhengighet, 'branding', slik eksempelvis Apple, til tross for produktenes temmelig ordinære kvalitet, har hatt stor suksess med fordi de har mange dyktige psykologer i markedsavdelingen. Du blir lurt trill rundt hele tiden! Synes *du* det er festlig?

4 Internasjonale finansinteresser

Bilderberg, TC, WEF og WTO

Internasjonale finansinteresser påvirker i betydelig grad nasjonale prioriteringer, ofte gjennom organisasjoner som World Economic Forum¹⁹ (WEF) og Norges handel med omverdenen gjennom avtaler i World Trade Organization²⁰ (WTO). Med enkle ord bidrar slike interesser til å *begrense* handlefriheten til de enkelte land i økonomiske anliggender. I dette ligger også en form for *inntrengen* i landets suverenitet. Det er selvsagt viktig for alle land å delta i forskjellige former for økonomisk samarbeide, men det må alltid skje til beste for landets interesser, altså ved balansert gjensidig nytte statene imellom og dermed til folkets beste. Slik er det ikke med dagens politiske system. Det er ikke bare de såkalte u-land som overkjøres av mektigere stater. Også Norge, som et rikt land, overkjøres stadig gjennom vedtak, ofte *hemmelige*, som fattes i WEF og WTO, der Norge er med. Følgelig er det viktig å se nærmere på formålet og virkemåten til disse organisasjonene, men først og fremst Bilderberg-gruppen¹⁸.

Bilderberg har nylig fått en av Norges tidligere statsministere inn i ledelsen. Det er samme mann som har tjent som papegøye for amerikanske interesser gjennom NATO i en årrekke. I denne gruppen samles en del av den vestlige verdens maktpersoner for å finne ut hvorledes de kan styre *alt* i den retning de vil. Det er kanskje her idéen om The Great Reset¹³ ble til. Denne gruppen har gjennom dens deltagere stor *innflytelse* på andre verdensorganisasjoner og regjeringer i den vestlige verden. Det er tilstrekkelig å kaste et blikk på møteagendaene deres: Kina og Russland, NATOs utfordringer, geopolitikk og verdensordenen kommer stadig opp som temaer. Det er åpenbart *vestens* problem med resten det hele dreier seg

om; hva som skal til for å ta over alt? Legg merke til kartet over 'post-Russia' som er gjengitt under referanser. Hva *tenker* personer som lager et slikt kart over en suveren stat? Bilderberg er neppe uten deltagelse her. Det dreier seg om *makt* for maktpersoner som tror verden er til for dem selv og deres spesielle interesser. De vil ha *sin* orden implementert. Blås i resten.

Vi skal heller ikke se bort fra The Trilateral Commission¹⁸ som ble opprettet av David Rockefeller i 1973, hvor det opplyses: «The Trilateral Commission was formed in 1973 by private citizens of Japan, Europe (EC countries), and North America (United States and Canada) to foster closer cooperation among these core democratic industrialized areas of the world with shared leadership responsibilities in the wider international system.» Legg merke til at de som *privat* organisasjon betegner seg *demokratisk* og at mesteparten av verden står utenfor. Hva har en privat organisasjon med å påvirke forholdet mellom suverene stater? Er det ikke nettopp en oppgave for statenes egne regjeringer å utvikle samarbeid med andre stater? Kommisjonen er åpenbart et initiativ hvis hensikt er å virke som en skyggeregjering med 'internasjonalt lederskaps ansvar' uten at noen har valgt dem til en slik oppgave. Det er kort og godt mektige individers selvtukt for å fremme egne mål, ikke å tjene landenes befolkninger.

En av kommisjonens grunnleggere, Henry Kissinger, skriver entydig: «Nasjonalstaten som fundamental enhet i menneskenes organiserte liv har opphørt å være den sentrale kreative kraften. Internasjonale banker og finansinstitusjoner handler og planlegger på et nivå som er langt forut for de politiske begrepene til nasjonalstaten». Kan det sies tydeligere? Skal nasjonalstatenes suverenitet undergraves og erstattes av finanskapitalens

krefter? Leser vi her noe av grunnen til opphevingen av Embedsmannsedden overfor Grunnloven og korrosjonen ny lovgiving har på *dine* grunnlovfestede friheter og rettigheter som Norsk statsborger? Se det gjerne også i forbindelse med The Great Reset¹³.

Bilderberg og Trilateral Commission¹⁸ har en helt åpenbar innflytelse på World Economic Forum¹⁹, der planene kan føres ut i livet. WEF opplyser på sin nettside at de «...provides a space where all stakeholders (business, governments, academia, civil society, media, artists and others) can meet on a global, impartial, not-for-profit platform. Stakeholders come together to find common ground and seize opportunities for positive change on large global issues». Videre viser de til at «The Forum partners with over 880 businesses, bringing together leaders to advance issue-specific initiatives, and to track trends affecting the private sector. To complement engagement in impact-focused initiatives, 22 Global Industry Communities enable business model transformation through peer-to-peer exchanges» og at «Heads of state present their ambitions for their economies at the Forum's global meetings». Til syvende og sist dreier alt dette seg om penger, ikke mennesker, om den *private* sektor, *ikke* de offentlige forpliktelser overfor deg som borger. Vi må spørre hva slags 'opportunities' det dreier seg om og hva 'positive change' innebærer i slik kontekst Dette smitter direkte over i Verdens Handelsorganisasjon.

WTO, World Trade Organization²⁰, har mye til felles med WEF, men er ennu mer lukket. Her føres forhandlinger i dyp hemmelighet som på forskjellige måter treffer *suverene* stater import og eksport, priser og dermed hvorledes det enkelte lands muligheter og inntekter påvirkes gjennom verdenshandelen. Nødvendig subsidiering for å opprettholde et fornuftig landbruk og en

allsidig industri kan komme under press og kanskje bli gjort ulønnsom selv om det nasjonale grunnlaget er godt. Avtalene som gjøres her er kanskje hovedårsaken til at et flertall av verdens stater forblir fattige og utsultede. De oppnår ikke lønnsomhet for sin produksjon fordi vestlige land presser markedsprisene og samtidig subsidierer sin egen produksjon. Eksempelvis fører Nederlands subsidierte tomatproduksjon gjennom eksport til at tomatproduksjonen (kortreist og av høyere kvalitet) i flere Vestafrikanske land ikke lenger lønner seg. Det er WTO som bidrar til å åpne disse landene for import som ødelegger deres egen produksjon, deres eget næringsliv. WTO tjener ikke idéen om *fair trade*, men sikrer vestlig gevinst.

Norges rolle og bidrag i disse organisasjonene befinner seg i et utydelig skyggelandskap. Det meste av arbeidet her som fører til *norske tilpasninger* kommer ikke opp i dagens lys, til folkets underretning og fører dermed til et demokratisk underskudd. Norsk næringsliv er heller ikke til syvende og sist tjent med dette, kanskje spesielt ikke landbruket som, om ikke like sterkt som i Vest-Afrika, treffes av videreføringen av beslutninger i WEF¹⁹ og WTO²⁰ og gjennom tilpasninger til EU via EØS. Det er i alle tilfeller *du* som betaler prisen.

Ytterligere problematisk er det at Norges Kronprins, vår kommende Konge, er involvert i WEF og har fått tittelen 'Young Global Leader', en tittel som er alt annet enn en hederstittel og direkte nedsettende for en kongelig person. Kronprinsen skal den dag han overtar etter sin far, være *politisk nøytral* om enn alltid godt orientert i alt. Han har ingenting i slike fora å gjøre annet enn å ta til seg aktuell informasjon i den hensikt å tjene sitt land og folk.

Kontanter og digitale penger

Kontanter gir deg som borger viktig frihet. Med kontanter kan du handle uten at dine preferanser blir registrert, uten at noen kan følge med på dine *frie valg* i bruk av egen økonomi. Når du bruker kort til betaling, registreres alt, knyttes opp mot deg som person og analyseres av både kommersielle og politiske interesser. Dersom kontantene forsvinner og erstattes av digitale penger, vil du alltid bli utsatt for en form for *overvåking* du ikke har samtykket i. Samtidig står du forsvarsløs i forhold til statsmakten.

Under gitte omstendigheter vil staten kunne frata deg adgangen til dine egne penger, sperre dine konti for å få deg til å gi etter for den statlige vilje. Kontanter er derfor det *eneste* du kan stole på og du bør passe på alltid å ha rikelig med kontanter tilgjengelig, kanskje også litt gull. Det er av hensyn til din handlefrihet viktig å forsvare kontante penger. Alt du foretar deg skal ikke registreres. Det er i strid med din frihet og dine rettigheter etter Grunnloven.

Det er med en viss overraskelse at Stortinget, mest sannsynlig forutseende en krisesituasjon, gjennom Lov om endringer i Finansavtaleloven¹⁰ § 2-1 nylig forsterket retten til å anvende kontanter, men dersom myndighetene snur og fjerner kontantene, finnes det løsninger. I mindre skala har folk i bestemte regioner rundt i verden etablert sin egen valuta. Penger, slik de er i dag, er basert på *tillit*. Den seddelen, det lille stykke papir du overleverer til din motpart i en handel er konkret verdiløs. Den er grunnleggende basert på *gjeld* gjennom statens utstedelse av statsobligasjoner, en gjeld *du* nedbetaler gjennom beskatningen. Verdien oppstår i tillitsforholdet, at du kan være trygg på at seddelen du mottar kan anvendes i forhold til en viss materiell verdi. *Lokal valuta* på er på denne måten lett å etablere og den står *utenfor* ethvert

bankvesen, men kan om ønskelig etablere sitt eget. Det er for øvrig å vente at det vil bli etablert nye kryptovalutaer utenfor statenes rekkevidde, men det er god grunn til å være varsom i forhold til å investere i krypto siden det forekommer utstrakt svindel her.

Norges Bank og andre sentralbanker har argumentert for innføring av en digital sentralbankvaluta (CBDC) med begrunnelsen at det sikrer at pengesystemet holder tritt med den teknologiske utvikling og endrede betalingsmønstre og at den kan gi økt effektivitet og sikkerhet i betalingssystemet. Samtidig er det bekymringsverdig i forhold til personvern og overvåking. Det vil føre til tap av anonymitet i individuelle økonomiske disposisjoner og transaksjoner, samt økt statlig overvåking og kontroll over økonomiske transaksjoner.

Loven om tiltak mot hvitvasking og terrorfinansiering gir myndighetene økt tilgang til informasjon om finansielle transaksjoner. Samtidig kan den sees som en begrensning av individets frihet når det gjelder anonym pengebruk. Den nye Kontantloven som regulerer kontantbruk og positivt sikrer at kontanter forblir et lovlig betalingsmiddel, kan imidlertid også leses som en del av et større kontrollregime som skaper en overgang til mer overvåking av digitale transaksjoner. Baksiden er at bankene er gitt begrensninger hva gjelder uttak av kontanter. Jeg kan ikke lenger gå til banken og ta ut 100 000 i sedler. Her blir jeg utsatt for et overgrep i forhold til private disposisjoner ingen skal blande seg i. Jeg skal ikke behøve å begrunne mine uttak uansett størrelse.

Begrunnelsen for å avvikle kontante penger er gjerne å bekjempe økonomisk kriminalitet, at kriminelle gjør utstrakt bruk av kontanter, men digitalisering og begrensning av individets valgfrihet og anonymitet handler utelukkende om *makt*. Kriminelle kan lett gå over til å

samhandle med andre verdier, fremmede valutaer, egen generert kryptovaluta, gull, sølv og bytte av verdigjenstander, herunder stjålet kunst eller narkotikapartier. Det siste er kun et kort skritt tilbake til klassisk byttehandel, umulig å regulere, umulig å overvåke. Myndighetene må finne andre løsninger som ikke krenker individets økonomiske frihet i bekjempelsen av slik kriminalitet. Overvåking av individets pengebruk vil påvirke individets valgfrihet og personvern, og er dessuten i strid med Grunnlovens¹ bestemmelser om frihet og beskyttelse av privatlivet.

Personlig eiendomsrett og din sikkerhet

Hjemmet ditt er sannsynligvis din viktigste eiendom, men er du sikker på at du faktisk eier det, huset ditt, leiligheten din? En ting er at dersom du har gjeld er banken en deleier, men dersom du er gjeldfri er vel eiendomsretten ubestridelig. Er du sikker på det? Som en indikasjon til noe du bør se litt dypere på er det utydelige, men teknisk sett viktige forhold at din 'eiendom' har et *bruksnummer*, ikke er eiendomsnummer. Det gir deg *kun* bruksretten, en rett som lett kan overkjøres. Privat eiendomsrett er åpenbart en diffus rett, spesielt i lys av The Great Reset.

Det finnes lover som begrenser den private eiendomsretten til både egen bolig og virksomhet. Plan- og bygningsloven regulerer hvorledes eiendom kan brukes og utvikles, og kan *begrense* eiendomsretten ved å pålegge *restriksjoner* for bruk og utvidelse av egen bolig eller virksomhet. Slike lover kan bli sett på som nødvendige for å sikre samfunnsmessige hensyn, men de kan også oppfattes som en trussel mot individets frihet hvis de pålegger urimelige begrensninger eller krav. Videre gir Ekspropriasjonsloven staten mulighet til å *ta* eiendom *mot eierens vilje* for allmenntilgode formål, noe som er en direkte begrensning av eiendomsretten og potensielt

representerer et angrep på din personlige livssituasjon. Dette er i direkte strid med Grunnlovens¹ § 96 som sier at «Ingen kan dømmes til å avstå fast eiendom eller samlet formue, med mindre verdiene er benyttet til eller er utbytte fra en straffbar handling».

Det er videre grunn til å stille spørsmål om hvorledes dette står seg i forhold til Grunnlovens § 102. Det er ingen tvil om at disse lovene påvirker individets frihet og rettssikkerhet. Faren er at når statlige reguleringer gir myndighetene større kontroll over hvorledes eiendom brukes og disponeres, svekker dette individets eierskap og trygghet. Ekte eiendomsrett er en *grunnleggende frihet* som beskytter individet mot vilkårlige inngrep fra staten. Begrensninger som svekker denne retten kan dermed føre til at individet står mer sårbart overfor statlig makt. Dog er det viktig å sikre at eiendomsretten ikke blir ekskluderende i den forstand at man kan eie skog og mark, elver og kystlinjer som alltid skal være en del av felleseiet og tilgjengelig for alle. I Storbritannia og en del andre land finnes det forbud mot å bevege seg fritt i slike områder, plukke bær og sopp, fiske og svømme fordi området er privat eid. Det er noe grunnleggende feil når vi møter skilt av typen 'No Trespassing' i landskapet.

Lån er ofte et nødvendig middel for å anskaffe eiendom, men det kan også være en trussel mot individets økonomiske frihet. Høy gjeldsgrad kan føre til at eiere *mister kontroll* over eiendommen hvis de ikke kan betjene lånene, noe som gir bankene og finansinstitusjonene stor makt. Statlige reguleringer som øker økonomisk press på eiere, som skatteendringer eller nye lånekrav, vil forverre denne situasjonen. Boliggjeld fungerer effektivt som et pressmiddel som gjør folk flest engstelige og usikre i forhold til egen og familiens trygghet. Det handler om en uuttalt *trussel* som utvikler en eksistensiell og ofte ikke

kognitivt erkjent *frykt* hos individet, skaper en form for stress som også kan være helseskadelig. Myndighetene er tjent med denne situasjonen. Den gir makt og kontroll.

Gjeld gjør individet sårbart overfor finansinstitusjonene fordi de eier en ofte betydelig del av den enkeltes hjem. Når skyldneren ikke lenger evner å betjene sine lån, kommer de inn med inkassokrav og endelig med Namsmannen som setter familien på gaten. Banken overtar hjemmet. Denne sårbarheten kommer i et ennu mer grelt lys når vi nærmer oss The Great Reset. Gjelden er *nøkkelen* til overtagelse av nær sagt all personlig, privat eiendom. Du blir ikke bare husløs, du blir *systemets slave*.

The Great Reset¹³ er en økonomisk plan som vil føre til *økt* statlig, spesielt businessdrevet kontroll og *reduisert* privat eierskap, noe som klart *svækker* individets frihet. Hvis målene om omfordeling av ressurser og innføring av nye økonomiske systemer etter denne planen gjennomføres, vil det utfordre tradisjonelle prinsipper for eiendomsrett. Det kan inkludere nye *skatter* eller *reguleringer* som endrer hvorledes eiendom kan eies og disponeres. Er du med på dette? Ser du faren for din trygghet, *din* frihet?

Oljefondet – en illusjon?

Norge har ufattelige rikdommer 'på bok' i det vi nu har omskrevet til Statens Pensjonsfond Utland. Poenget er at det aller meste av dette ikke står i realverdier, men i papirer. Under de rette omstendigheter kan disse papirene tape sin verdi, kanskje helt og holdent. Da er 'sparebøssen' plutselig tom og fondet vil ikke ha bidratt til utviklingen av hverken folk eller land. Der andre land investerer sine midler i *utvikling* av landet, infrastruktur og næringsutvikling, utdanning og kultur, sparer Norge i papir. Da ender landet og du selv som en fattiglus og 'pensjonen' kan du bare drømme om. Det er til dato ikke

utbetalt en eneste pensjon fra dette fondet. Snarere er pensjonene redusert og systemet strammet inn slik at fremtidens pensjonister skal få *mindre* enn dagens! Pensjonssystemet er delvis overlatt til deg selv og et privat marked. Omskrivingen av fondets navn er et grep for å danne en illusjon om noe lovende i fremtiden, noe folkelig, for å danne aksept for plasseringen av formuen i utenlandske verdipapirer. Under ligger *utenlandske* finansinteresser. Det er *de* som begrenser vår bruk av fondsmidlene i Norge.

Oljefondet er eksponert i forhold til internasjonale interesser fordi det er sterkt investert i internasjonale aksjer, obligasjoner og eiendom. Dette gir avkastning, men gjør også fondet *sårbart* for endringer i globale markeder, valutakurser og økonomiske kriser. Store deler av fondets investeringer er i amerikanske dollar. Et fall i dollarens verdi kan derfor påvirke fondets samlede verdi betydelig. En svekkelse av dollaren på grunn av inflasjon, politiske spenninger eller endringer i den globale økonomiske orden kan redusere fondets kjøpekraft, i verste tilfelle kan det forsvinne helt. Har du tenkt over hva som kan skje dersom den norske Regjering beslutter å *selge* seg ut av alt, sette pengene i gull og plassere det i Norges Banks hvelv som egen reserve? Kanskje er det tilstrekkelig at vi sier at 50 % av fondet skal investeres i *norsk* infrastruktur, helsevesen, skoler, kultur og generell samfunnsutvikling for ikke å glemme økede pensjoner, så kommer angrepet, sanksjonene, gjerne fordekt.

Det foreligger en konstant *trussel* fra internasjonale aktører og økonomiske sanksjoner. Dette utgjør en geopolitisk risiko der internasjonale spenninger og handelskriger kan føre til at store aktører innfører sanksjoner eller *beslaglegger* verdier som følge av økonomiske konflikter. Selv om dette scenariet er mindre sannsynlig for et fond som oljefondet, kan politiske

endringer og økt proteksjonisme gjøre fondet sårbart. Amerikanske myndigheter har ved flere anledninger konfiskert andre staters og fonds midler med *politiske* og iblant økonomiske begrunnelser, men i realiteten er dette intet mindre enn *ran*. Ingen begrunnelse tillater deg å rane en person du ikke liker eller ikke er enig med, men stater med makt gjør det samme som mennesker med makt. De raner deg åpenlyst og skamløst.

Sanksjoner og restriksjoner er tiltak som frysing av eiendeler og handelsrestriksjoner stort sett styrt av USA og EU, altså via den vestlige dominans. Finansielle sanksjoner har altså tidligere vært brukt mot andre lands fond og selskaper som pressmiddel. Vi har i frisk erindring de falskt begrunnede sanksjonene mot Irak, som førte til usedvanlig høy spedbarnsdødelighet. Da den daværende amerikanske utenriksminister ble konfrontert med det, svart hun bare at hun syntes «it is worth it». Irakiske spedbarn ble offerlam for amerikanske politiske og finansielle interesser. Det hjelper litt å vite at i dag har slike sanksjoner stadig mindre sannsynlighet for å lykkes idet land som sanksjoneres finner hverandre og omgår problemene blant annet via det nye økonomiske samarbeidet BRICS.

En tilsvarende handling mot Norge, er kanskje i øyeblikket lite sannsynlig, men antar vi at Norge velger en politisk eller økonomisk kurs som USA eller EU eller andre store finansaktører misliker, kan dette skje over natten. Det er selvsagt vold og ran, men det bryr disse aktørene seg fint lite om. Eksemplene er mange og de har som kjent hatt alvorlige konsekvenser. Med enkle ord innebærer denne muligheten at Norge er bundet i forhold til å ta suverene beslutninger som tjener landet men irriterer internasjonale aktører.

Vi skal også være klar over at finansinstitusjoner og andre stater har makt til å påvirke og i visse tilfeller manipulere markedene til sin fordel. Dette kan i teorien føre til økonomiske tap for fond som er avhengige av stabile markedsforhold, slik vårt oljefond er. Store endringer i det internasjonale økonomiske systemet, nye finansielle reguleringer eller omfordelingspolitikk som The Great Reset, kan potensielt påvirke verdien av fondet.

Sannsynlige risiki for oljefondet er en global inflasjonsbølge som svekker de store valutaene fondet er investert i, inkludert dollar og euro, finansielle kriser som kan redusere verdien av fondets investeringer drastisk, noe som har skjedd før, som under finanskrisen i 2007-2009, og endringer i politisk ledelse og økonomisk politikk i nøkkelland, som USA eller Kina. Oljefondet er slik involvert i et tilnærmet kasinospill der landets utbytte av egne ressurser, altså felleseiet, ligge i rouletten.

Ennu et stort spørsmål kan reises i forhold til den såkalte 'handlingsregelen' som begrenser hvor stor andel av oljefondets *utbytte* vi kan anvende her i landet. Den er for tiden 3-4 %, altså helt minimal. Andre land, som Kuwait, Saudi Arabia, Iran, Russland og Libya (før vi bombet landet) følger ingen slik handlingsregel. Begrunnelsen for at vi har en slik regel er dessuten ikke basert på behovene i vårt land eller folkets ønsker, men på finansielle betraktninger og krefter utenfor landet.

Begrunnelsen for handlingsregelen er at «fondsmidlene skal brukes på en måte som gir en god fordeling mellom generasjonene, og som legger til rette for en stabil utvikling i norsk økonomi. I vurderingen av bruken av fondsmidler må disse hensynene veies mot hverandre» og hensikten med retningslinjene «... er å bevare realverdien av fondet, slik at pengene kommer til nytte også for

fremtidige generasjoner. I tillegg legger regelen til rette for en gradvis innfasing av oljeinntektene i norsk økonomi». Det som overses fullstendig er at realverdien av fondet ikke bare vil bli bevart, men faktisk øke ved investeringer i *varige* verdier i Norge og det vil tjene landets utvikling og folket umiddelbart og løpende. En styrket hevdelse av Norsk suverenitet er nødvendig for å sikre fondet.

Det er lite sannsynlig at det er den norske Regjering som har bestemt handlingsregelen. Den er pålagt Norge av internasjonale finansaktører, hvorfor det er av stor interesse å gå det faktiske eierskapet etter i sømmene. Bak selskapene fondet er investert i ligger verdens største finansaktører som ikke skyr noen handlingsregel eller moral når det gjelder å tilrane seg verdier. Dette antyder at Norge, gjennom oljefondets investeringsstruktur, er et gissel i den internasjonale finanskapitalisme og bidrar til å oppbevare helt andre interesser enn de norske. At vi taper Pensjonsfondet for Ukrainas krig er dessuten å snyte våre fremtidige pensjonister, eller kort og godt å bidra til ødeleggelser andre steder i stedet for å bygge vårt eget land.

Det er gode grunner til å ta Oljefondet i nært øyesyn og spørre hvorfor helsevesen, eldreomsorg, barnehager, skoler og kulturtilbud stadig utettes for innstramminger og kutt når midlene åpenbart står der i overflod. Videre lider landets infrastruktur på flere områder og jernbane nordover til Kirkenes anses å bli for dyrt. Det kan ikke stemme. Vi har penger nok. Vi kan lære mye av å se til Kina. Der bygges boliger og infrastruktur i et imponerende tempo. Jernbanen til Lhasa, Tibets hovedstad, en strekning på over 1900 kilometer med 675 broer og mange, herunder to svært lange, tunneller, ble bygget på omtrent 6 år med verdens høyest beliggende stasjon mer

enn 5000 moh. Strekningen er nesten 300 km lenger enn avstanden fra Lindesnes til Nordkapp og går i svært utfordrende landskap.

Jeg tillater meg å påstå at det norske folk snytes for sin andel i landets inntekter, inntekter som skriver seg fra *folkets felleseie*. Vi har en stram handlingsregel, men ingen dato for *når* fondet skal begynne pensjonsutbetalingene! Minstepensjonistene står allerede tallrike i kø for mat-utdeling fra veldedige organisasjoner. De som bygget vår velferd behandles uverdige og med utakknemlighet. I stedet for å sette billionene i utenlandske, risikobefengte papirer, bør vi se til Libyas praksis med utdeling av bonus til alle landets innbyggere og konkrete oppbygging av landet, det vil si, frem til vi bidro til landets ødeleggelse. Også den amerikanske delstaten Alaska utdeler en del av overskuddet fra oljeutvinningen til sine innbyggere. Dette er en praksis vi for lengst kunne implementert i Norge uten andre skadevirkninger enn at landets borgere ville blitt *økonomisk uavhengige*. Samtidig ville det *fjerne* den eksistensielle frykten myndighetene har å spille på, å manipulere befolkningen med. Kanskje er det derfor det er bedre å risikere pengene på det internasjonale kasino?

Plasseringen og den manglende anvendelsen av landets olje- og gassinntekter må tas opp i befolkningen. Det må stilles *krav* til begge deler på en måte som gir landet utvikling og folket del av inntektene. Intet er mer gavnlige for landet enn investering i infrastruktur som blir et varig gode, satsing på kultur, utdanning og helse. Våre myndigheter holder folket for narr, tar store risiki med folkets formue og sørger for at vi sparer oss til fant. Skal vi akseptere det?

Norges selvbergingssevne

Styringen av jordbruket, politisk og økonomisk, påvirker grunnlaget for bærekraftig matproduksjon. I Norge, som i de fleste andre land prioriteres stordrift og store arealer for monoproduksjon, altså effektiv produksjon av et bestemt produkt, eksempelvis poteter, hvete, kål. Samtidig er det et kjent faktum at slik produksjon *reduserer* artsrikdommen både i jorden og i dyrkingsområdene. Igjen er det finansinteressene som trumfer det økologisk nødvendige.

Verdens handelsorganisasjon²⁰ (WTO) har regler som kan påvirke *nasjonal* landbrukspolitik, inkludert toll og subsidier. Norges medlemskap i WTO betyr at norske regler må *tilpasses* internasjonale handelsforpliktelser, noe som kan påvirke nasjonal matsikkerhet ved å åpne for mer import og konkurranse fra utenlandske produsenter. Dette er ikke i våre egne landbrukeres interesse og heller ikke i nasjonens interesse. Videre må Norge gjennom EØS-avtalen¹⁶ implementere EUs mat- og landbruksregler. Det påvirket alt fra matvarestandarder til bruk av *plantevernmidler* og dyrehold. Disse reguleringene kan ha positive effekter for mattrygghet, men neppe om det begynner å knipe. De kan også *begrense* nasjonal kontroll over produksjonen. Som suveren stat skal Norge *alene* styre disse forhold. Det er *vi*, det norske folk som suverent skal bestemme hva vi skal produsere og hvor mye for å sikre vår selvbergingssevne. Dagen kan komme da alle får nok med å tenke på seg selv, importvarene forsvinner og butikkene står tomme fordi vi har gitt fra oss kontrollen.

Vannressursloven regulerer hvorledes vannressurser forvaltes i Norge. Denne loven skal *sikre* at vannkilder forvaltes på en måte som beskytter naturmiljøet og gir befolkningen tilgang til rent vann. De foreligger krav til vannkvalitet og forsyningssikkerhet, men politiske beslut-

ninger om privatisering og investeringer i infrastruktur kan påvirke befolkningens tilgang til rent vann. Dette uthuler lovens intensjon om å sikre vannforsyningen.

Vi skal merke oss betydningen av at matsikkerhet og vannforsyning forblir i offentlighetens hender. Tillater vi privatisering på disse områdene kan vi få reguleringer som *begrenser* nasjonal matproduksjon eller åpner for økt avhengighet av import, noe som vil gjøre landet mer *sårbart* for globale kriser og handelsrestriksjoner. Privatisering og redusert offentlig kontroll over vannressurser kan føre til *høyere priser* og *redusert* tilgang til rent drikkevann for befolkningen. Dette kan ha store konsekvenser for helse og sosial likhet fordi det gjennom prising begrenser tilgangen til drikkevann og mat.

Det kan være tilstrekkelig å vise til Storbritannia som nevnt over, men jeg skal likevel trekke frem et annet interessant eksempel. På slutten av 1990-tallet ble vannforsyningen i byen Cochabamba i Bolivia, privatisert som et resultat av *press* fra internasjonale institusjoner og en avtale med et *multinasjonalt* selskap. Dette førte til drastisk prisøkning på vann, noe som gjorde vann praktisk talt utilgjengelig for store deler av befolkningen. Det resulterte i omfattende protester, kjent som Cochabamba-vannkrigen, som til slutt tvang myndighetene til å reversere privatiseringen. Eksemplet viser hvorledes privat eierskap kan sette *økonomisk profitt* over grunnleggende menneskelige behov, og understreker risikoen ved å la kommersielle interesser kontrollere livsviktige ressurser.

Vann er en slik ressurs til like med *sunn* mat som vi i stor grad bør produsere selv, *økologisk*, kortreist. Videre er elektrisitet en slik ressurs som vi i realiteten har tilstrekkelig av. Det er nettopp fordi vitale ressurser er uomgjengelig nødvendige for våre liv at de blir kom-

mersielt interessante og private investorer ser gull. De presser på politikerne som selv har interesser i dette og vinner iblant gjennom, slipper til og sikrer at livet ditt kommer i stadig sterkere økonomisk skvis. Uganda er et eksempel til delvis etterfølgelse. Landet er selvforsynt med stort sett alle matvarer og tillater ikke import av ting de selv produserer tilstrekkelig av. Maten er derfor ekstremt billig. Følgelig går ingen sultne i Uganda, mens sult ikke er uvanlig i nabolandene der *korporasjonene* har sluppet til og selvbergingen, som teknisk sett er fullt mulig, undergraves for profitt. Viktige matvarer blir for dyre fordi det meste eksporteres.

Vi kan like Ugandas President Museveni eller ikke, men mette ugandere har det bedre enn sultne og drapsutsatte kongolesere like over grensen. Kongo er et land med ufattelige ressurser hvor sult og fattigdom ikke burde eksistere. Dessverre har korporasjonene grepet den *reelle* makten i landet og folket lider mens profitten fosser ut av det som er blitt et av verdens farligste land ikke bare å bo i, men også å besøke. Det er verd å tenke gjennom dette perspektivet i forhold til The Great Reset, som sikter på en verden drevet av internasjonale korporasjoner med umyndiggjorte stater og overvåkede borgere. Hva blir det til i denne sammenheng med Norge AS?

Det er viktig å knytte ting som virker uavhengige sammen og være bevisst på hvorledes endrede politiske prioriteringer og press fra private aktører og internasjonale avtaler kan påvirke tilgangen til ikke bare vann, men også andre vitale ressurser i fremtiden. Privat eierskap til drikkevannskilder kan føre til at vann blir en vare som selges til *høyest* mulig pris. Dermed risikerer vi at vannforsyningen blir mindre tilgjengelig for utsatte grupper i samfunnet. Det *undergraver* retten til vann som en menneskerettighet. Det er derfor positivt at WHO har anerkjent at tilgang til trygt drikkevann er en grunn-

leggende menneskerettighet. Samtidig kan privatisering fremmes via andre internasjonale organisasjoner slik at det likevel blir økonomisk vanskeligere å sikre tilgang for alle. Har du lyst til å handle drikkevann på flasker til ølpris? Hva skal det koste å ta en dusj?

I tråd med tankene om folkets felleseie, må også landbruksjorden inkluderes. For å sikre landets selvbergingssevne må det tas grep i forhold til å bestemme *hva* og *hvilke mengder* som skal dyrkes for best mulig å dekke landets behov. Import må komme i annen hånd, omfatte et supplement av varer vi ikke selv kan produsere i tilstrekkelige mengder og helst reduseres. Videre må det ikke tillates at dyrkbar mark legges brakk eller tillates å vokse til. For å få til dette må det nasjonale incentiver til slik at bønder og landbrukere kan leve godt av sin innsats for å brødfø befolkningen. Det er et tungt og kompetansekrevenende arbeide. Det bør også settes inn tiltak for mest mulig *økologisk* produksjon, ikke minst begrunnet i effekten det vil ha på folkehelsen. Sunn mat bygger god helse som er av stor betydning, ikke bare for helsevesenet, men allermest for din frihet.

Iblant ser vi press mot økologisk produksjon i jordbruksindustriens interesse, slik at små bruk med stor diversitet drives mot nedleggelse. Videre har Norge *ikke* noe klart standpunkt i forhold til genmanipulert landbruksproduksjon. Vi vet at Beyer-Monsanto har en avdeling i Norge og det kan neppe herske tvil om hva formålet med deres nærvær her i landet er. Uten at vi får følge med i det, bearbeides med en viss sannsynlighet bestemte nøkkelpersoner med politisk innflytelse for å tilrettelegge for GMO-produksjon. Det er allerede i gang i forhold til lakseoppdrett med en mRNA-vaksine i foret som skal gjøre oppdrettslaksen ufruktbar med det gode formål å beskytte villaksen mot hybridisering. Enorme

mengder antibiotika anvendes allerede, samt andre kjemikalier til glede og kjempeinntekt for ditto industrier, men til skade for din helse med økt antibiotikaresistens og forgiftning av havmiljøet i store områder omkring oppdretterne.

Antibiotika brukes også i stor utstrekning på husdyr, der man i forøvrig har gått bort fra å snakke om *husdyrhold*, noe som antyder at dyrene behandles godt, til å snakke om *kjøttproduksjon*, et begrep som setter det levende dyret til side som et produkt. Dyrene føres opp med forskjellige hormoner så de skal vokse raskt til slaktevekt og *du* inntar disse produktene over middagsbordet. Et uspesifisert, men betydelig antall helseskader og sykdommer skriver seg fra usunne tilsetninger i matvarene, tilsetninger som øker både produksjonsvolumet, slik saltvanninnsprøyting i fisk og kjøtt gjør, og profitten. Dårlig helse og sykdom er frihetsberøvende. Det reduserer *din* evne til å leve et fullverdig liv. Vil du akseptere at profitt i matvareindustrien ødelegger din livskvalitet?

I kjølvannet av mulig GMO-produksjon og tilsetning av tørkede, pulveriserte insektlarver i norsk mel, kommer spørsmålet om merking av matvarer, om forbrukerens rett til å vite hva han eller hun inntar gjennom matvarene. GMO-industrien har gjentatte ganger forsøkt å forhindre slik merking av produktene. Nylige forslag for å merke ultraprosesserte matvareprodukter i erkjennelse av at de er usunne og iblant helseskadelige avvises med at det er uaktuelt fordi det kunne *forvirre* kundene. Myndighetene står på prosessindustriens side med et fullstendig ulogisk argument. Jeg spør kun; når ble riktig varemerking forvirrende? Det er i strid med *ditt* behov for og krav om å vite hva du inntar, hva du tilfører din biologiske kropp. Å *unnlate* å merke alle matvareprodukter på en klar og forståelig måte må gjøres ulovlig og straffbart. Belast-

ningen på helsevesenet er stor nok. Dersom dette ikke følges opp, bør vi som konsumenter boikotte *alle* varer som ikke er økologiske, merket 'økologisk'. I tilfelle ikke-økologiske varer påføres slik merking vil det rammes av lover om forfalskning.

Bruk av forskjellige tilsetninger i matvarer kan i visse sammenhenger knyttes opp mot det ovennevnte spørsmålet om eksperimentering med befolkningen. De færreste aner hva de får i seg med de ofte kryptiske varedeklarasjonene som står på etikettene. Nye stoffer introduseres løpende og hver gang settes et eksperiment i gang *uten* ditt samtykke, for mat må du ha. Mattilsynet godkjenner stadig stoffer de ikke aner hva er, kun basert på industriens egen deklarasjon. Kan den være pålitelig? Har vi korrupsjon også her? Vil du stilltiende akseptere dette, eller vil du kreve at *alle* tilsetninger er grundig testet, tydelig dokumentert som sikre og utvetydig merket *før* de introduseres i matvarer du forutsettes å tygge i deg? Vi må også stille spørsmål ved om tilsetninger i det hele tatt er nødvendige. Det må ligge en juridisk ansvarliggjøring her som ris bak speilet. Både produksjonsindustriens og Mattilsynets ledere må kunne straffefølges når skadelige tilsetninger oppdages i matvarer som har nådd butikkhyllene. Sammen har de et første-linjansvar for befolkningens helse.

5 Ytringsfrihet

Grunnloven og nye lover

Proseduren for vedtagelse av nye lover er gitt i Grunnloven som et samspill mellom Storting, Statsråd og Konge. Dette tillater en alt for lukket prosess idet *folket* ikke har en *aktiv*, konstitusjonell rolle. At lovforslag legges ut til høring er utilstrekkelig, spesielt når høringsfristen er kort og inkluderer ferieperioder og høytider da oppmerksomheten er rettet annetsteds. Dessuten krever det at borgerne *selv* nærmest daglig må søke for å finne ut om det er lagt ut høringer og dernest sette seg inn i lovforslaget, en aktivitet de færreste har tid til, enn si kompetanse til.

For at folk flest skal få et ord med, må det stilles krav til bred publisering hver gang høringer legges ut og de må være lett forståelige. Det innebærer at når et høringsforslag legges ut er det ikke kun lovteksten som skal legges ut, men også en nærmere *begrunnelse* og analyse av *konsekvensene*, en beskrivelse av hvorledes loven vil påvirke borgerne, individer i forskjellige livssituasjoner og ikke minst deres frihet og rettigheter. Det er med andre ord vanskelig for borgeren å forstå hva loven vil innebære for ham eller henne, på hvilken måte den eventuelt påvirker «vern om den personlige integritet», Grunnlovens¹ § 102. Dette er et poeng blant annet i forhold til eventuell vaksinetvang eller andre *tvangstiltak* rettet mot frie borgere. *Din* frihet avhenger av at du kan reagere på overstyringsforsøk fra staten. Dette gjelder ikke minst din ytringsfrihet.

I Norge er det to lover som begrenser ytringsfriheten. Den første er Straffelovens⁹ § 185 som retter seg mot hatefulle ytringer og forbyr offentlige ytringer som *truer eller forhåner* noen på grunn av deres etnisitet, religion,

seksuelle orientering og andre individuelle særtrekk. Begrunnelsen er å beskytte minoriteter mot hets og sikre en trygg offentlig debatt. Dessverre har folk ikke, selv i et sivilisert samfunn, forstand nok til å tale og opptre med alminnelig takt og tone, noe som ville gjort en slik lov unødvendig. Det er imidlertid ganske flytende når en ytring går fra å være privat til offentlig og når den blir hatefull nok til å bli straffbar. Det er ikke forbudt å hate noen og heller ikke å gi uttrykk for det, fordi det er en ganske naturlig konsekvens av en rekke forhold. Det er også slik at vi alle må tåle en del ukvemsord før vi roper på politi. Enkelt uttrykt må loven ikke anvendes på en måte som skaper frykt for frilynt tale. Den bør kun ramme *intensjonell* sjikane og *reelle* trusler rettet mot sårbare individer som ikke uten videre kan forsvare seg.

Den andre og langt viktigere er Lov om nasjonal sikkerhet (Sikkerhetsloven) og andre sikkerhetsrelaterte lover. Disse kan i noen tilfeller begrense ytringsfriheten i forbindelse med nasjonal sikkerhet, for eksempel ved å forby spredning av visse typer informasjon som kan skade statens interesser. Her kommer et åpent tolknings-spørsmål inn om hva som faktisk *kan* skade statens interesser og hva disse interessene er. Hvor går grensen mellom nasjonal *sikkerhet* og statens *interesser*? Problemet er hvor mye som kan defineres som interesser og hvor mange av disse interessene som kan påstås å ha med landets sikkerhet å gjøre. Det er enkelte forhold som med hensikt er lagt eller kan legges inn under disse begrepene for, med trussel om straffeforfølgelse, å *hindre* informasjon og *frie meningsytringer* om slike forhold. Det kan nok sies å være i statens interesse, men er det i *folkets* interesse? Vi skal ikke overse det faktum at *folket* er staten.

Grunnlovens¹ § 100 gir *alle* rett til å ytre seg fritt, men den gir også rom for begrensninger når de er nødvendige i et

demokratisk samfunn. Begrensningene sies å skape en *balanse* mellom å beskytte ytringsfriheten og å opprettholde den offentlige orden foruten å gi beskyttelse mot diskriminering. For at slike begrensninger skal være gyldige, må de være *nødvendige og forholdsmessige* for å beskytte *vitale* offentlige interesser, her forstått i svært snever forstand, eller rettighetene og omdømmet til andre, slik det fremgår av Konvensjonen om sivile og politiske rettigheter⁴, artikkel 19-3. Dog ser vi igjen det vide begrepet *interesser* anvendt uten en klar definisjon.

Når det innføres *forbud mot kritikk* av myndigheter og politiske eller andre nasjonale eller internasjonale organisasjoner med en potensiell straffereaksjon, er det i direkte strid med Grunnlovens¹ § 100 der det utvetydig slås fast at «Frimodige ytringer om statsstyret og hvilken som helst annen gjenstand er tillatt for enhver». Følgelig må *hele* Sikkerhetsloven grundig gjennomgås opp mot Grunnloven og alt som kan komme i strid med § 100 *slettes*.

Konvensjonens⁴ artikkel 19 understreker viktigheten av ytringsfrihet for å fremme gjensidig forståelse og offentlig deltakelse. Begrensninger i ytringsfriheten og den frie meningsdannelse *svekker* selve grunnlaget for demokratiet idet de ikke bare ved at de kan føre til *selvsensur* blant borgerne og redusere bredden i den offentlige debatten, men også ved å *redusere* rommet for en reell demokratisk dialog og *hindre* utviklingen av kritiske meninger som er nødvendige i et sunt demokrati.

Den politiske frykten for å bli stilt til veggs av kunnskapsrike, kritisk tenkende borgere har ført til lovgiving som undergraver demokratiet og din individuelle, grunnlovsfestede *rett* til informasjon som gjør deg i stand til å danne velbegrunnede meninger om politiske spørsmål og gi offentlig uttrykk for disse meningene. Din

deltagelse i vesentlige beslutninger om lover og forordninger som påvirker *ditt* liv, *din* suverenitet og frihet som borger *amputeres*. Du forhindres også i å forstyrre politikernes bakspill fordi det defineres som å forstyrre den offentlige orden og kan straffes. Det er kun ett skritt fra diktatur.

Politisk vern mot opposisjon

Falske nyheter og desinformasjon er blitt et problem, ikke bare for politikere, men for folk flest. Bakgrunnen for slik falsk informasjon er kort og godt at de som sprer den har motiver til egen fordel, herunder politiske, økonomiske og militære. Det kan iblant få skadelige resultater, men er noe vi vanskelig kan unngå. Derfor er det avgjørende at folk er våkne og i stand til å stille *kritiske* spørsmål til *all* informasjon og det innebærer at all informasjon må være *tilgjengelig*, også fra kilder som ikke alltid er etterrettelige. Folkets kritiske evne er definitivt den beste medisin i forhold til desinformasjon.

Dessverre har myndighetene i de fleste vestlige land en annen 'løsning'. De mener *sensur* av mediene, *alle* medier, er svaret. Poenget er at myndighetene ikke ønsker å beskytte borgerne mot desinformasjon, men å blokkere all informasjon som ikke tjener det *sittende* regime, også de som tradisjonelt anses demokratiske. De ønsker å blokkere alle synspunkter som ikke støtter det 'politisk korrekte' narrativ som dessverre ofte også underslår sannheten og bygges på fordreid informasjon. Slik beskytter sittende makt seg mot opposisjon.

Det dreier seg om *kontroll med narrativet*. Den som har denne kontrollen vil lett kunne styre befolkningen selv når narrativet er falskt. Myndighetene er kun i sjeldne tilfeller interessert i å få frem sannheten, og da er det bare når den passer i det offisielle narrativet. Det er praktisk talt alltid

et konstruert narrativ som presenteres, et som passer den *politiske målsetning* som kun sjelden er innrettet til folkets beste fordi det alltid ligger partipolitiske eller andre særinteressers agenda bak. Politikerne vil alltid presentere et narrativ som passer disse målsetningene på en måte som virker troverdig og i folkets interesse. I realiteten er det statlig *desinformasjon* presentert i mediene, altså falske nyheter. Det er verd å notere seg hvorledes Nazi-Tyskland i sin tid og senere nesten alle lands myndigheter, altså ikke bare diktaturer, har tatt til seg Göbbels utsagn: «Når du forteller en løgn tilstrekkelig mange ganger blir den snart en sannhet». Slik konstrueres ethvert politisk 'korrekt' narrativ.

På denne bakgrunn er det direkte absurd, men bekreftende, at den tidligere britiske statsminister Tony Blair nylig har gitt uttrykk for at det må etableres et globalt sensurregime for å 'beskytte' folkene mot desinformasjon. Poenget er at det er det *offisielle narrativ* som skal beskyttes mot sannheter som ikke passer inn. Det er et forslag som kun vil vinne frem under et diktatur, men det er veien våre svake demokratier nu er på vei, styrt av slike figurer som Blair. Vil *du* godta det?

Her vil vi oppleve overgrep mot meningsytringer som ikke passer det offisielle narrativ ved at sensuren også rammer meningsytringer som er beskyttet gjennom både Menneskerettighetserklæringen og Grunnlovens¹ § 100. Meningsytringer er *ikke* desinformasjon. De er synspunkter ethvert individ *med rett* kan hevde ikke bare privat, men også i det offentlige rom. Begrunnede meninger er ofte bidrag til en *opplyst* dialog i samfunnet. Derfor er det viktig at samfunnskritikere av alle avskygninger slipper til. Det er i den offentlige samtale at meninger uten substans bøter med livet, ikke under sensuren der de vil vokse frem i stadig nye skyggelandskaper med et visst

skadepotensiale. Knebling av den frie dialog er både ineffektivt og udemokratisk.

I forhold til myndighetenes forsøk på å få et maktgrep på en sunn og demokratisk samtale ved sensur, er det verd å notere seg at myndighetene selv svært ofte tyr til desinformasjon for å redde *egget* narrativ. Slik desinformasjon forekommer på to måter; først ved at det som medieres fra myndighetene er av tvilsom sannhetsgehalt og dernest ved at alternativ, sann informasjon blokkeres. Det må være et krav at myndighetene *alltid* skal holde seg til sannheten og være *opplysende* i forhold til befolkningen, selv når sannheten er 'ubehagelig' eller ikke 'passer'. Videre må de la *alle* medier være åpent tilgjengelige. Det er ikke myndighetenes oppgave å regulere folks meningsdannelse. Det er individets klare rett å danne egen begrunnet mening om ethvert forhold på et bredest mulig grunnlag og med sin mening bidra til eventuelle nødvendige endringer i politikk og samfunn. Åpenhet i alle forhold, fri meningsdannelse og *ubegrenset* offentlig samtale er grunnlaget for et folkestyre, demokrati. Sensur har alltid diktaturets stempel.

Med dette som bakteppe ser vi at Norge og de fleste 'vestlige' land i betydelig grad beveger seg i retning diktatur. Det begynner alltid med å *begrense* mangfoldet i samfunnets narrativer og går raskt videre til fengsling av dissidenter gjennom å vedta *nye lover* som rammer de som bærer alternative synspunkter ut i samfunnet. Dette skjer i dagens Norge under sterk påvirkning fra EU og USA, og rettes primært mot private kommunikasjonskanaler som ligger på din mobiltelefon. Å spre falsk informasjon er en form for løgn, men å lyve er sjelden straffbart, og skal det være straffbart for deg, må det også være straffbart for politikerne. Sannsynligheten er da stor for at de alle ville sitte bak lås og slå.

Et eksempel på vestlige staters desinformasjon til borgerne finner vi i forhold til krisen i Ukraina på den ene side ved at man *blokkerer* russiske medier, på den annen side ved at en rekke faktiske forhold *ikke* løftes frem i mediene men *skrives om* til å passe det vestlige narrativ. Det kommer aldri frem på hvilken måte og hvorfor Ukraina har vært et amerikansk prosjekt helt siden 1994 med tanke på NATO og våpensalg og med tanke på oppkjøp av landjord for internasjonale og amerikanske selskapers profitable produksjon av GMO-produkter på verdens beste matjord. Krigen er en følge av amerikansk press, ikke av umotivert russisk aggresjon og en konsekvens er at amerikanske interesser allerede billig har kjøpt opp mer enn 30 % av landets jordbruksareal til finansiering av en helt unødvendig forsvarskrig. Den siste lovlig valgte president, Victor Janukovich, i Ukraina ble veltet i et *vestlig-styrt* kupp i 2014 og siden har Ukraina ikke hatt en lovlig president eller regjering. Jeg henviser til Robert F Kennedy jr.²¹⁻¹³ som kjenner amerikansk politikk fra innsiden.

Dette synliggjøres indirekte av Parau²¹⁻²² det hun viser til Cliquennois: «En annen talende detalj funnet av Cliquennois er at stiftelsene prosederer lite, og bryr seg derfor antagelig lite om sosioøkonomiske rettigheter. De enorme ulikhetene i rikdom kommer dem til gode (Jacobs & Soss, 2010) og de har tilsynelatende tenkt at det skal fortsette slik, uten tanke på å frata rettighetene til velferd, som er trekk ved grunnloven i mange østeuropeiske land. Dette inntrykket bekreftes av et mønster fra en rettsprosess om landliberalisering i Ukraina, hvis effekt er ‘reducing the amount of land owned by Ukrainian farmers and increasing the price of land and thus of houses’ (s. 252–253). Det faktum at disse filantropene ‘have generally ignored certain types of rights violations, such as socio-economic rights and inequalities caused by govern-

ment economic austerity programmes' (s. xi), viser at deres rettspolitikk ikke viser samfunnsånd, men er instrumentell. Det er vanskelig å få øye på prioriteringen av menneskerettigheter». Spesielt prosessen rundt landeierskap peker tilbake til det Kennedy jr.²¹⁻¹³ påpeker. Jeg viser til artikkelen i Internasjonal Politikk for den større sammenhengen.

Kaster vi et blikk på 'Maidan-opprøret' kan vi stille et åpent spørsmål om hvorledes vi ville stille oss dersom vi fikk et tilsvarende opprør foran Stortinget med tusenvis av russisk-påvirkede borgere supportert av besøkende politikere fra Russland og Kina. Det ville være en direkte parallell til *vestlige* politikeres innblanding og supportive tilstedeværelse i Kiev i 2013-14. Kuppet i Ukraina var et sentralt vestlig prosjekt i en større sammenheng og fikk derfor løpende støtte både økonomisk og 'moralisk' fra USA og andre vestlige land.

I Norge ser vi at det offentlige narrativ forsvares med nebb og klør. Ikke bare hva gjelder Ukraina, men også om en rekke andre forhold. Informasjon om vaksinene som ble benyttet under Covid-pandemien slipper ikke ut annet enn gjennom marginale medier som myndighetene ønsker å blokkere, endog *straffe* for spredning av sann informasjon som bestrider det offentlige narrativ. Det samme gjelder de amerikanske basene som forties i mediene under press fra myndighetene. Vi vet at det er en rekke dissidenter i Norge med tilstrekkelig innsikt til å kjøre våre politikere til veggs, som *ikke tillates* å slippe til på TV-skjermen og i avisspaltene. Søk alternative medier, men vær kritisk. Som fri borger gjør du uansett rett i å stille spørsmål ved ovennevnte saker og et betydelig antall andre saker. Vil du akseptere at staten styrer ditt informasjonsgrunnlag og dermed din forståelse og oppfatning i saker som er vesentlige for din meningsdannelse?

Dersom du følger godt med vil du oppdage at norske myndigheter er spesielt 'følsomme' i forhold til bestemte temaer foruten kritikk av et ønsket *status quo*. Jeg nevner kun kort følgende; positiv omtale av Russland og Kina, utsagn som kritiserer Israel og straks stemples som antisemittisk, kritikk av vår støtte til Ukraina og vårt forhold til EU/EØS, USA og NATO. Bare still spørsmålet om hvorfor vi ikke går inn med bred våpenstøtte til Gaza og Palestina når vi gjør det til Ukraina. Du vil raskt oppdage at du er blitt et objekt for de såkalte sikkerhetsmyndighetene og politiet. Tenk over hva dette betyr for din frihet, din *frie* meningsytringsrett. Den politiske 'sannhetskvernen' beskytter seg ved å *begrense deg*, og din tilgang til alternativ informasjon, eventuelt ved å sette deg bak lås og slå, der de selv helst burde sittet for lengst for å bedra landets befolkning. Slik handler et diktatur.

Det finnes i norsk lovverk lover som sikter på å beskytte konge, regjering, storting, politi, forsvar, offentlige institusjoner, internasjonale institusjoner og andre mektige aktører mot relevant kritikk og som har spesielle tiltak mot samfunnskritikere. Her er litt om det.

Straffelovens⁹ § 115 og § 117 inneholder bestemmelser om straff for ytringer som truer eller forhåner myndighetspersoner og offentlige institusjoner. Dette inkluderer beskyttelse av Konge, Regjering, og Storting mot visse typer ytringer som kan anses som truende eller undergravende. Det er all grunn til å reagere mot reelle trusler, men alle andre ytringer kan bemøtes med åpen, offentlig dialog. Da vil den som holder seg til sannheten stå seg. Dersom dette ikke er politikerne, vil de stå med buksene nede og den 'undergravende' ytringen vise seg som en *avslørende* ytring, nettopp den type ytring som holder demokratiet i live. Hvis det derimot viser seg at ytringen har andre motiver enn å drive frem sannheten,

vil den falle offentlig for folkets åpne øyne til ytrerens diskreditt.

Selv om lovgivning ofte rettferdiggjøres med argumenter om å beskytte offentlig orden og sikkerhet, kan den ha en nedkjølende effekt på ytringsfriheten. Når borgere frykter konsekvensene av å uttrykke meninger som kan anses som ukorrekte eller undergravende, kan dette føre til selvsensur og en *svekkelse* av den offentlige samtale. En konsekvens av slike lover er at meningsmangfoldet innskrenkes. Når visse meninger marginaliseres som politisk ukorrekte, kan det føre til at kritikk av politikken eller offentlige tiltak bagatelliseres eller ignoreres. Politikere og makthavere kan og vil gjerne bruke sin posisjon til å fremme visse narrativer og true kritiske røster. Dette kan gjøres gjennom retorikk, bruk av offentlige kanaler, og ved å bagatellisere motstemmer som ekstreme eller uakseptable. De kan beordre tiltak mot samfunnskritikere for eksempel overvåking av personer som anses som en potensiell trussel mot offentlig ro og orden. Her blir det lett en uklar definisjon av *hva* som er en trussel mot offentlig ro og orden og dermed fritt frem for politikerne ut fra politisk motivert skjønn å iverksette tiltak.

Vi skal heller ikke se bort fra at Sikkerhetsloven, som nevnt over, også kan anvendes for å *hindre* kritikk og innsikt i statlige aktiviteter og gjennom rettsforfølgelse eller ved andre mer skjulte grep passivisere og kneble kritikere. Iblant blir viktige kritikere rett og slett fjernet og tvangsbehandlet eller tvangsmedisinert under påskudd at de er 'utilregnelige' eller psykisk syke. Vår tidligere statsminister Gro Harlem Bruntland kvittet seg i 1994 med en virkelig våken og skarp kritiker på denne måten, statssekretæren og juristen Synnøve Fjellbakk Taftø²¹⁻²⁹, ved å sørge for at hun ble tvangsinnlagt på psykiatrisk sykehus

og *tvangsmedisinert*, kort og godt dopet ned, for å holde henne unna mediene. Hun hadde avslørt at Bruntland-regjeringen hadde meldt Norge inn i EU til tross for folkets *nei* i to folkeavstemminger og dermed inngått en avtale, EØS-avtalen¹⁶, i *strid* med Grunnloven. Det er verd å bemerke at avtaleteksten *ikke* ble forelagt Stortinget slik Grunnloven krever. Det betyr at EØS-avtalen¹⁶ *aldri* trådte i kraft, folkerettslig sett.

Taftø²¹⁻²⁹ er ingen hvem-som-helst. Hun ble i 1977 tatt opp i utenriktjenesten og tjenestegjorde i Berlin (DDR), New York (FN-delegasjonen), Bangkok og Geneve (EFTA) før hun ble hjemkalt av den som er vår nuværende statsminister, Jonas Gahr Støre, og hentet i sitt hjem av ambulanse og politi. Også Norge har sine metoder for å bli kvitt brysomme stemmer, spesielt når de kan stille makten til veggs. Hun beskriver kort i sin artikkel «Globalistenes fremste agent» som følger: «Da spørsmålet om ratifikasjon av avtalen om OECD kom opp for Stortinget gikk Bondepartiets Nils Trødal²¹⁻³¹ sterkt imot. Han ble i 1948 funnet død under et åpent vindu og motstanden mot å legge Norges økonomiske politikk under fremmed herrevelde fikk banesår». Det kan selvsagt ikke bevises, men det er sterke *indikasjoner* på at det dreier seg om et politisk drap. Det er sterke krefter både nasjonalt og internasjonalt som presser på for full kontroll med Norge og det innebærer kontroll med landets borgere, altså med *deg*. Dette er derfor farlig og brennbart stoff å snuse i, men for vårt lands og vår personlige *frihet* må vi gjøre det.

Politiske overgrep på enkeltindivider er ikke noe nytt i Norge enten det er rikspolitikk eller lokalpolitikk det dreier seg om. Et lokalt tilfelle har pågått over flere år og pågår fortsatt i 2024. En norsk borger, Egil Klubben²¹⁻¹⁴, har i en årrekke blitt *trakassert* av myndighetene i Ulvik

kommune som har anlagt vei over hans eiendom. Da Klubben protesterte ble han av kommunelegen *tvangsinnlagt* som sinnslidende på Sandviken Sykehus. Striden står om en vei som i grunnboken er registrert på hans eiendom og hvor kommunen uten rettslig grunnlag har skilt ut tomter som ligger slik at de må benytte veien over Klubbens eiendom. Gjennom *forfalskninger* av dokumenter og *trusler* blir Klubben fratatt sine rettigheter og for å vise sin makt, sendte kommunepampene 20 politifolk med *våpen* og opprørsutstyr for å ta en hjertesvak mann og tvangsinnlegge ham *til tross for* at han er psykisk både frisk og sterk. Problemet er at han har rett i sakens faktiske forhold og har evne til å fremme sin rett. Dette er et typisk eksempel på maktovergrep og brudd på menneskeretter. Klubben ble under politiangrepet også legemlig skadet, men får ikke hjelp med skaden. Saken viser også at *rettsvesenet* er i politikernes hender.

Det alvorlige med disse eksempler er at de *ikke* er unike og at tvangsinnleggelse på psykiatri anvendes i stedet for fengsling. Fengsling krever rettskraftig dom, en lang prosess som myndighetene ikke kan vinne uten falskspill, og som vil *vekke oppsikt* og dessuten kunne videreføres straks den rammede kommer ut igjen. Tvangsinnleggelse kan derimot skje *umiddelbart*, forlenges *uten* rettslig prosess og vil dessuten *stigmatisere* den rammede når vedkommende eventuelt kommer ut som *rettsløs*. Vi har iblant politiske fanger i Norge, men ikke i fengslene.

Når politikere agerer i strid med Grunnloven eller undergraver den med ny lovgiving, ikke bare krenker de folket, men de stiller hele *landets suverenitet* i fare. Det er ensbetydende med *landssvik*. Brundtland, Støre, Bjørn Tore Godal og Eivinn Berg skulle alle bli stilt for Riksrett. Det gjelder i like stor grad Solberg og hennes entourage.

Budskapet regjeringen fremmer ved å kneble, kanskje også myrde, mennesker som utsetter deres skjulte agenda for kritisk lys, er at du skal *ikke* følge med i den politiske aktivitet, ikke forstyrre, *ikke* trekke frem kompromitterende sannheter som kan stille politikere til *ansvar*. Den grunnleggende sammenhengen mellom myndighet og ansvar gjelder åpenbart ikke for politikere. Du *skal* tro det politisk korrekte narrativ, *ikke* søke opp kritikkverdige saker under mottoet 'gjør som vi sier, ikke se hva vi gjør'! De her påpekte forhold er nettopp hva norske styresmakter kritiserer fremmede diktaturer for. Dermed definere de seg selv som diktatur gjennom egen handling.

Den eneste virksomme medisin mot politisk narrativ-manipulasjon er at du har evne til ekte *kritisk tenkning* og at du innhenter informasjon fra *alle* relevante kanaler, og spesielt kanaler myndighetene blokkerer. For deg som borger i dette land, er det vesentlig å søke bredt, å være våken, kritisk til *all* informasjon og lære deg å skjelne mellom desinformasjon og sann informasjon *uansett kilde*, inkludert våre egne myndigheter. For din frihet må du kjempe for adgang til all tilgjengelig informasjon og din rett til fri meningsdannelse foruten retten til å få dine meninger prøvet i *åpen* offentlig samtale, ikke som debatt for å vinne frem med din egen mening, men i fri, sannhetssøkende dialog. Slik dialog er et stempel på et ekte deliberativt folkestyre. En del av ovennevnte lovgiving sikter på å hindre borgerens innsikt og slik begrense deres mulighet til å reagere og om nødvendig yde motstand. Den sikter på å verne politikerne *mot deg* som borger, mens det er din *plikt* å granske all deres gjøren og laven. Det er her overvåkingsproblematikken kommer inn.

Overvåking og meningsstyring

Overvåking er et direkte *inngrep* i ditt privatliv. At myndigheter kan følge med i dine bevegelser, registrere ditt kontaktnett og følge med på din kommunikasjon med venner og andre forbindelser er et *brudd* på dine menneskerettigheter og på Grunnlovens¹ § 102. Å avlytte dine samtaler, lese din elektroniske kommunikasjon, kartlegge, ofte med ansiktsgjenkjenning, fra dine private bilder, din vennekrets og andre forbindelser er strengt tatt *ulovlig*. Norske myndigheter skal *ikke* overvåke norske borgere og ennu mindre skal fremmede makter (spesielt amerikanske) og private selskaper gis tilgang til det.

Julian Assange avslørte amerikansk overvåking av *europaiske* borgere, Edward Snowden avslørte amerikansk overvåking av *egne* borgere og USA iverksatte en intens heksejakt i stedet for å erkjenne forholdene og avvikle overvåkingen. Norge er likedan. Det blir et paradoks at norske myndigheter fryktet kinesisk overvåking av norske borgere via Huawei når de åpent godtar at Google og Apple og andre amerikanske applikasjoner gjør nettopp det og gir direkte tilgang til amerikanske myndigheter. Norske borgere skal *overhode ikke* overvåkes, ikke engang av norske myndigheter og under *ingen* omstendighet av utenlandske eller private businessinteresser. Likevel er det nu et stadig sterkere krav fra myndighetene at krypteringsnøkler i all kommunikasjon skal overleveres dem. Dermed krever de retten til ubegrunnet å avlytte dine samtaler og lese dine private brev. All ubegrunnet overvåking som finner sted, verner ikke, men *krenker* din personlige integritet og er *klart ulovlig*.

Det er et grunnleggende prinsipp at ingen skal overvåkes uten skjellig grunn. Tidligere var det nødvendig å få en *rettslig kjennelse* basert på sterke indisier om kriminell

virksomhet for å avlytte telefon og å åpne og sensurere brev var kun tillatt i 'anstalter', altså i fengsler. I dag skriver de fleste elektroniske brev og sender de som vedlegg med e-post, eller sender elektroniske meldinger og bilder via telefonen. Dette er alt både effektivt og enkelt, men også en bonanza for nervøse myndigheter. De oppmerksomme velger derfor kryptering og krypterte kanaler, men spørsmålet blir om selv det er tilstrekkelig. Tidligere politiker og nu gravejournalist Pål Steigan²¹⁻²⁸, har hentet frem Prop. 68 L (2015–2016) 'Endringer i straffeprosessloven mv. (skjulte tvangs-midler)'. Han viser til at «Regjeringa gjør ingen hemmelighet av hva det er den vil innføre. Proposisjonen definerer *dataavlesning* slik»:

«Dataavlesning kan i prinsippet innebære avlesning av blant annet,

- lydstrømmen som sendes fra en tilknyttet mikrofon til operativsystemets drivere,
- lydstrømmen som sendes ut til en tilknyttet høyttaler fra operativsystemets drivere,
- videostrømmen som sendes fra et tilknyttet kamera (webkamera) til operativsystemets drivere,
- tastetrykkene som sendes fra et tastatur til operativsystemets drivere,
- innholdet på en harddisk, minnepenn eller annet tilkoblet lagringsmedium,
- data som hentes inn fra eller sendes ut på internett eller andre nettverk,
- data i fysiske og virtuelle minneområder,
- gjeldende ip-adresser for nettverksenhetene,
- geografisk koordinatinformasjon fra en tilknyttet GPS-enhet,
- signalstrømmen mellom tilkoblet skjerm og datautstyret.

For å få tilgang til informasjonen som avleses, må programvaren enten lagre den, eller sende den via internett eller annet tilknyttet nettverks- eller radioutstyr. Den avleste informasjonen kan blant annet hentes ut ved fysisk tilstedeværelse (for eksempel ved innbrudd), ved å hente den ut fra internett ved å utnytte såkalte 'bakdører' i programvaren eller ved å fange informasjonen opp gjennom kommunikasjonsavlytting».

Steigan²¹⁻²⁸ siterer også advokat John Christian Elden, som oppsummerer dette slik: «Dataavlesning innebærer at politiet kan hacke seg inn på din *datamaskin, kopi-maskin, ipad* eller *smarttelefon* og i samtid få overført til seg alle tastetrykk eller kopier du foretar. Det være seg mail, dagbok, private notater og utkast til disse, kildelister, oversikt over sider du besøker på internett, bestillinger du foretar m.v., og uten at du skal ha noen krypteringsmulighet for å hindre slik spionasje. Det er ikke det du sier som overvåkes, men det du tenker og vet».

Det er ingen tvil om hva dette er. Du, familien din, omgangskretsen din, kort sagt alle, skal kunne overvåkes på absolutt alt dere gjør, alt dere sier, noterer, fleiper med – og tenker, som Elden skriver. Dette er ikke noe annet enn å innføre *Storebrorsamfunnet* i full skala, konkluderer Steigan²¹⁻²⁸.

Det er verd å nevne at Metodekontrollutvalget som utredet forslaget for regjeringen *enstemmig* advarte mot å innføre generell dataavlesning som metode. Videre sier *Datatilsynet* i sin høringsuttalelse at dataavlesning vil innebære at «*tanker, assosiasjoner og ønsker som kanskje engang aldri var tenkt kommunisert til noen andre blir gjenstand for politiets behandling*». Datatilsynet mener at man «*[b]illedlig kan[...] si det slik at det ikke bare er ens kommunikasjon som avlyttes, men ens dagbok*». Også Økokrim ga sin tilslutning til utvalgets

anbefaling om *ikke* å tillate generell dataavlesning. Steigan²¹⁻²⁸ konstaterer at «Når regjeringa nå likevel foreslår å innføre dette voldsomme inngrepet i vår personlige frihet, så skjer det altså *på tross av advarsler fra deres egne høringsinstanser*».

Her kommer de avgjørende spørsmål: Vil *du* akseptere dette? Vil *du* la myndighetene snoke i dine personlige og private anliggender, kartlegge din omgangskrets? Vil *du* akseptere at du uten videre anses som en potensiell terrorist, en kriminell? Jeg antar at ditt svar er *nei* og da blir det viktig for deg som en del av folket å sette ned foten og la ditt nei høres.

Alle de ovennevnte overvåkingstiltak er i direkte strid med Grunnlovens¹ §§ 92, 100 og 102. Vi har i dag en Regjering og et Storting, samt et knippe interessenter, både norske og utenlandske, som *ikke* har forstått at *din* frihet og integritet er viktig. Det handler også om grunnlaget for din *rettssikkerhet*. Hva skjer om du skriver om ting de sittende myndigheter ikke liker, ytrer meninger som ikke faller godt i deres øre eller tilfeldigvis laster ned kontroversielle artikler eller skriver noen ord som får lampene til å lyse i overvåkings-sentralen? Plutselig står politiet i døren med våpen og håndjern, drar deg ut, stjeler din datamaskin, raserer hjemmet ditt og lemper deg neddopet inn på en psykiatrisk klinikks lukkede avdeling. Dette er noe som skjer i varierende grad, men sjelden kommer i avisene eller tv-nyhetene.

Vi antar at sosiale medier er kommet for å bli, men med det fokus både myndigheter og diverse forretnings-interesser har for *deg*, dine holdninger, meninger, interesser, preferanser, kontakter osv., og slik disse mediene brukes for å overvåke deg, er det på tide å tenke nytt. Det er på tide å *forlate* de mediene som nu er tvunget til å være åpne for myndighetenes overvåking og leveran-

dørenes profitering. Det må etableres helt nye sosiale mediekkanaler og meldingstjenester med ekstremt sterk ende-til-ende kryptering og bruk av all annen teknologi som umuliggjør identifisering av individene som kommuniserer og innholdet de deler, selv når det kun er familiebilder og banaliteter. Også telefonen må ha tilsvarende blokkering mot avlytting. Dine samtaler skal *ikke* eies av andre enn deg og den du snakker med. Det handler om din frihet til å samtale med hvem du vil når du vil om hva som helst uten at myndigheter eller andre interesser kan stikke nesen i det. Det får ikke hjelpe at myndighetene vil forby slik kryptert kommunikasjon under påskudd om sikkerhet og terrortrussel. Terroristene blant oss er få. De får finne frem til dem uten å krenke *alle* menneskers private kommunikasjon. Det er også en tanke at terrortrusselen i stor grad kan forsvinne dersom myndighetene rundt om i verden slutter å krenke individer og folkegrupper. Det vi kaller terror er som regel en reaksjon på myndigheters handlinger, som ofte også er terror.

Det er verd å notere at overvåking er en nevrotisk reaksjon ikke bare på en hypotetisk terrortrussel, men også på redselen for å bli avslørt. Myndigheter som praktisk talt aldri driver et åpent og ærlig spill overfor befolkningen vil alltid frykte avsløring og de konsekvenser det får ikke bare for institusjonene, men i minst like stor grad for den enkelte politiker og hans eller hennes videre klatremuligheter i makthierarkiet, også kalt 'karriere'. Folket velger politikere på bakgrunn av *tillit* og for at de skal *tjene* folkets interesser, ikke sine egne. Når tillitsbrudd kommer for en dag er det naturlig at de straks forlater ikke bare sin posisjon, men politikken helt og holdent. Det vi observerer er dessverre det motsatte, *klamring* til ervervede posisjoner, slik vi opplevde da fru Solberg med

fete unnskyldninger klorte seg fast midt i skandalen med ektemannen i stedet for straks og ufortøvet å avgå.

Videre skal vi notere at myndighetene i USA og EU gjennom ny lovgiving og press tvinger systemeierne av Facebook og alle tilsvarende medier til å åpne krypteringsnøkler og innsamlede data for innsyn. Det gir myndighetene en gedigen adgang til informasjon om alle som bruker disse mediene. Også medieeierne forsyner *seg selv*, med tanke på egne forretningsinteresser, av din private kommunikasjon, slik også hver eneste Tesla-bil gjør i egenskap av å være et rullende overvåkingsredskap. Det er ikke bare for å styre personlig tilpasset reklame inn i din telefon eller pc, men også for å høste av din aktivitet og gjøre deg til en ubetalt produsent av data de kan bruke til hva de vil, herunder bygge opp et nettverk av produkttilbydere og lose dem gjennom aktører som Amazon og Alibaba med flere og skumme kremen av deres omsetning. Dette kan du lese mere om i Yanis Varoufakis²¹⁻³⁴ glitrende, lettleste, opplysende og ikke minst viktige bok «Technofeudalism».

6 Mediene

Mediene - voktere og informasjonsbærere

I henhold til Grunnlovens¹ § 100, siste ledd, påligger det «statens myndigheter å legge forholdene til rette for en åpen og opplyst offentlig samtale». Dette støttes av Menneskerettighetserklæringen² Artikkel 19 og Konvensjonens³ Art. 19. Det må gjelde for alle de forhold som er nevnt i denne tekst og pressen og andre medier må derfor informere og tjene som redskap for nettopp slik *opplyst* offentlig samtale. Det vi i dag opplever både i tv, radio, aviser og andre åpne medier er en *ensretting* i presentasjonen av viktige saker og en fortielse av andre saker, samt *distraksjon* i form av underholdningsprogrammer og artikler om sykdom, sport og kjendiser. Distraksjon med lett stoff har ett eneste formål utover det å sikre inntekter og oppmerksomhet. Det er å trekke din oppmerksomhet *bort* fra alle saker som virkelig betyr noe, spesielt betente saker og forhold myndighetene ikke vil du skal vite om. Dette er i praksis en form for *desinformasjon* og jeg henviser til Neil Postmans²¹⁻²³ bok «Vi morer oss til døde» fra 1980-tallet. Dette er langt mer fremskredent i dag enn da han skrev.

Det er en rekke svært kunnskapsrike og innsiktsfulle personer i Norge som *ikke slipper til* i den offentlige samtale, som *aktivt* holdes utenfor som følge av at de utfordrer det offisielle narrative og har tilstrekkelig kunnskap til å knuse det og sette våre politikere og andre myndighetspersoner så grundig til veggs at de ikke vil overleve konfrontasjonen. Frykten er stor for at folket skal våkne og rive falskspillet fra hverandre, stille politikerne nakne foran Stortinget.

Pressens og mediernes viktigste rolle er nettopp å gjøre dette, å bore i alle saker som lukter dårlig, grave frem et

klart bilde av det som foregår og presentere det for folket via tv-skjermen og avissidene. I dag *forhindres* dette temmelig effektivt gjennom politiske direktiver, lover og ikke minst gjennom *medieeierskapet*. Både aviser og tv-kanaler kjemper for bunnlinjen, for økonomisk overlevelse og profitt. Da må de selge. Dette er en av flere drivkrefter bak den elendighet disse mediene presenterer i stedet for opplysende og kostbar *gravejournalistikk*. Det må stilles nye krav til mediene og de må ikke settes for hverken politisk eller økonomisk press eller knebles på annen måte ved redaktørstyring og avskjedigelse av dyktige, kontroversielle journalister. Mediene skal slippe *alle* stemmer frem i den offentlige samtale. Kun ved å kjenne alle sider av en sak er du fri til å danne din egen mening, altså til «fri meningsdannelse» i henhold til Grunnloven.

Det foreligger en del lovverk som begrenser medienes frihet til å trykke eller på annen måte fremme saker etter *egne*, frie vurderinger. Også redaktørens rolle spiller inn ved at de er under press fra politisk hold og eierinteresser. Først og fremst gjelder dette Straffelovens⁹ § 209 som gir forbud mot å offentliggjøre opplysninger som er underlagt *taushetsplikt*. Det begrenser medienes mulighet til å publisere informasjon som har offentlig interesse, særlig i saker som berører statlig sikkerhet eller *sensitiv* informasjon. Det problematiske med denne loven er *hvem* det er som taushetsbelegger saker, *hvilke saker* det gjelder og *hvorfor*. Det er ingen tvil om at mye av offentlig interesse skjules under taushetsplikt. Presse og medier må derfor straks informeres om hvilke saker som settes under taushetsplikt, hvem som har besluttet det og hvorfor med en solid *begrunnelse*, slik at de kan *utfordre* taushetskravet.

Loven om nasjonal sikkerhet gir myndighetene rett til å klassifisere informasjon som sensitiv av hensyn til rikets

sikkerhet. Dette kan være nødvendig, men kan også brukes for å hindre mediene i å få innsikt i saker som har *betydelig* samfunnsinteresse og som derfor krever offentlighet. Klassifikasjon av informasjon må derfor offentliggjøres med solid begrunnelse.

Gravejournalistikk er en sentral del av pressens funksjon som den fjerde statsmakt. Den gjør det mulig for media å *avdekke* maktmisbruk, korrupsjon og andre kritikkverdige forhold. Når medienes frihet begrenses, enten av formelle lover eller uformelle pressmidler, trues denne funksjonen, og samfunnet mister et *viktig verktøy* for å holde makthavere *ansvarlige*.

Mediene er konstant utsatt for politisk og kommersiell påvirkning. Skjult sensur forekommer gjennom press fra myndigheter eller kommersielle aktører og påvirker hva mediene publiserer. Trusler om økonomiske sanksjoner, tap av annonseringsinntekter eller politisk press på redaksjoner er effektive virkemidler for å fremme bestemte narrativer. Det fremmer også selvsensur og *fratar* gravejournalistikken dens kritiske kraft. Redaktørens rolle som portvoktere skal *sikre* at viktige saker blir dekket og at journalistisk innhold oppfyller standarder for *uavhengighet* og kvalitet. Dette saboteres effektivt ved påvirkninger som nevnt over og begrenser redaktørens frihet til å bestemme hva som skal publiseres. Det svekker medienes evne til å utøve sin samfunnskritiske rolle. Når medienes frihet begrenses, reduseres også folkets *innsikt* i politiske og økonomiske prosesser. Dette kan føre til et svakere demokrati der maktmisbruk forblir uoppdaget og ikke kommer under et kritisk blikk. Gravejournalistikkens rolle er derfor essensiell for å opprettholde en informert offentlig samtale.

Mediene som myndighetenes tjenere

Det er påfallende hvor enslydende virkelighetsbeskrivelsene i mediene er. De er som kopimaskiner som gjengir hverandre, iblant nesten ordrett. Saker belyses ikke i flere dimensjoner, men presenteres *endimensjonalt* som sannheter. Når samtlige medier gjengir samme sak på samme måte, må det ringe en bjelle i ditt hode. Hvor har de nyhetene fra?

Poenget er at kildene er de samme og de er *ferdig kuratert* av både myndighetene og av redaktørene som har pålegg fra myndighetene om hva de kan og ikke kan presentere på tv-skjermen, i radioen og avisspaltene. Bak dette ligger også en bestemt eierstruktur. Nær sagt alle medier i Norge eies av et *fåfall* aktører hvis agendaer sammenfaller med myndighetenes interesser. Disse aktørene er også opptatt av bunnlinjen, profitten. Derfor presenteres det enorme mengder med diverterende stoff som fanger lesere og seere; saker om din helse, om kjendiser, sport, stupide serier og andre lettfordøyde underholdningsbidrag som samtidig trekker din oppmerksomhet *bort* fra brenn-viktige politiske, økonomiske og andre forhold myndighetene vil avgjøre på sin måte uten din viten, uten din innblanding. Problemet er at det angår deg og din frihet, noe du, fordi du lar deg forlede, oppdager først når det er for sent.

Mediene begrenses også av lovgivning. Medieansvarsloven regulerer ansvar og retningslinjer for hvorledes medier skal operere. Selv om denne loven skal beskytte mediens uavhengighet, kan den også anvendes til å *begrense* hva som publiseres, spesielt hvis det oppstår juridiske konflikter om innhold som bryter med andre lover. Her kommer Sikkerhetsloven og taushetspliktsbestemmelser som kan brukes til å *hindre* mediene i å publisere informasjon som anses sensitiv for nasjonal

sikkerhet. Juridiske grenser for hva som kan og ikke kan offentliggjøres kan føre til *selvsensur* i journalistikken og vil *alltid* redusere åpenheten et demokrati er avhengig av for å fungere som *folkets* styre.

En annen trussel for mediefriheten er anvendelse av *finansielle pressmidler*. Myndighetene kan indirekte påvirke mediene ved å endre støttesystemer, som medie- og pressestøtte. Ved å redusere eller endre tilførselen av disse midlene vil mediene bli mer avhengige av private aktører og *kommersielle* eierinteresser. Disse interessene står ofte myndighetene nær og som nevnt over påvirker de den redaksjonelle friheten. Det innebærer at du ofte ikke finner informasjon om forhold som berører *din* integritet og frihet. Norske medier har sett en betydelig konsentrasjon av eierskap. Store mediekonsern som Schibsted, Amedia og Egmont kontrollerer en *nesten* hele markedet, noe vi daglig ser fører til en homogenisering av innhold og redusert mangfold i dekingen av saker. Politiske interesser og eierinteresser, ofte påvirket av utenlandsk politisk agenda og utenlandske investorer, bestemmer medienes utvalg av innhold og vinklingen det får. Vi ser daglig at aviser og andre nyhetsmedier presenterer de samme nyhetene på *nesten identisk* måte og konsekvent *unngår* å ta opp bestemte, spesielt potensielt betente saker til tross for at det kan ha stor betydning for *deg* og *din* frihet. Kort og godt er politisk innflytelse og konsentrert eierskap i forhold til mediene både agendasettende og ensrettende på perspektivene som presenteres. Dette svekker *din* tilgang til varierte synspunkter og kritiske saksgjennomganger. Medieeierskapet må oppløses og spres så mye som mulig og midler til mediestøtte må gis uten politisk innblanding.

Produserte sannhetsbilder

Myndighetene er kun sjelden opptatt av at du skal kjenne den fulle og hele sannhet i forhold der de har en politisk agenda de frykter vil møte motstand fra deg, fra folket. Det gjelder både nasjonale og internasjonale forhold, sist, men ikke minst fremstillingen av konflikten i Ukraina. Her blokkeres russiske medier etter beste evne nettopp for at det *vedtatte* og i stor grad *usanne* narrativ ikke skal bryte sammen. Videre er hele den vestlige presentasjonen ikke bare falsk, den er også tilrettelagt for våpenindustriens profitt, for NATO og for ran av det Ukrainske folks eierskap til eget land.

Du har muligens notert deg at de arbeides bredt for å gi bolig, skolegang og arbeid til Ukrainske flyktninger. Det har fra politisk hold vært snakk om å bruke folks private hytter og uttalt sterke ønsker om at du skal åpne ditt hjem for dem. Disse flyktningene som kom pent kledd med Mercedes, hunder og katter, mobiltelefoner og laptoper er ikke bare blitt viktigere enn flyktninger fra Midtøsten, Afghanistan og Nord-Afrika som etter en livsfarlig ferd knapt hadde mer enn klærne de hadde på, men også viktigere enn *deg* som norsk skattebetalende borger med alle fordelene de mottar, fordeler ingen andre flyktninger mottar. Det er over en million desertører fra den ukrainske hær i Europa, hvorav mange tusen i Norge. Det foregår likevel åpenbart et politisk spill som skal bygge sympati for Ukraina og støtte til norsk våpenindustri.

Går vi noen år tilbake er det tilstrekkelig å se på det offisielle narrative i forhold til Norges deltagelse i bombingene av Libya, Norges deltagelse i Afghanistan og støtte til USAs angrep på Irak. Narrative tildekker som best det kan at disse incidenter var basert på blatant og på *forhånd avslørt løgn*. Hva er det våre politikere driver med? Er de verd vår tillit? Historiker og samfunnsforsker

Terje Tvedt²¹⁻³³ griper fatt i dette ved å peke på norske politikeres selvbilde og virkelighetsforståelse. Norge er verdensmester i å gjøre *det gode*. Norske bomber er *gode* bidrag til en fri og demokratisk verden. Vi kan bombe andre land som vi har minimal kunnskap om direkte inn i et lykkelig demokrati og feie alle landets tusenårige tradisjoner bort som støv. Konkret betyr dette at norske og amerikanske bomber er snille mens russiske er slemme! Dette er bildet du får, men bak ligger ikke bare naivitet. Bildet er produsert propaganda som tildekker den blodige virkelighet som oppstår hver gang en bombe, uansett eier, treffer sitt mål og gjør *deg* medskyldig i massedrap fordi *du* har bidratt til å velge politikerne.

Som nevnt over, er frykt et instrument med mange strenger. Skremmebilder er en del av det våre politikere sprer i samfunnet etter råd fra forskjellige typer eksperter og tenke-tanker med politisk-økonomiske motiver. Russland og Kina er for tiden de farligste og mest aggressive land i verden ut fra det *verdensbilde* vi føres med, men det er på ingen måte sant. Ser vi på en så kort periode som tiden etter 1945, vil vi straks oppdage at det er USA som har bedrevet mest aggresjon mot andre land ved et betydelig antall væpnede overfall, kriger og involvering i andre lands indre forhold hvor de har bevirket statskupp, skapt opprør og indre konflikter, samt *drept* et antall *demokratisk valgte statsoverhoder* og erstattet dem med *diktatorer* av verste sort; Chile, Argentina, Guatemala, Honduras, Iran og i dag Ukraina. Listen er lang. Les historie. Med de nye amerikanske basene, kan det bli kort vei til noe tilsvarende her i landet hvis vår politiske retning endrer seg i USAs disfavør.

I Norge vugges vi inn i et drømmebilde om at USA er vår beskytter og venn. Det stemmer ikke. Med over 750 militære baser over hele verden søker de totalt hegemoni og tilgang til andre lands ressurser og billige arbeidskraft.

Spør, hva skal de med alle disse basene, inkludert de som nu etableres i vårt land? Den norske befolkning mottar et narrativ som er et *produsert sannhetsbilde*, altså ren *desinformasjon* om vitale forhold for vårt land og folk. Det er sannheten om faktiske forhold myndighetene vil beskytte oss mot mens de pumper et falskt narrativ ut gjennom alle mediekkanaler og prøver å blokkere og stenge ned *frie* informerte stemmer.

Frykt myker opp. Påvirkning tilpasset etablerte fordommer finner grobunn i fryktende sinn. Alle i dette land er opptatt av å leve sine liv behagelig og med stadig større materiell komfort. De frykter at noe skal slå bena under deres livsgrunnlag og deres drømmer. Derfor spilles det på *trygghet* med politiske ord mens teppet likevel *langsomt* rives bort under dine føtter. Jeg viser til det som allerede er sagt om din rolle som pensjons-snytt gjeldsslave.

Norge er et av verdens rikeste land per capita. Likevel *reduseres* det jevnlig i omsorgen for barn og eldre, sykehussektoren presses, skolene underfinansieres, kulturen skyves til side og lønninger og pensjoner presses ned mens skattetrykket øker direkte og indirekte. Det gir ikke økt, men *redusert* trygghet for deg og dine mens flere hundre milliarder overføres til Ukraina, til støtte for en krig som USA og NATO styrer. At Ukraina ødelegges i en krig som kunne vært avsluttet for lenge siden, spiller liten rolle så lenge vi kan vise vår 'godhet' overfor flyktningene, altså *kun* de Ukrainske. Somaliske, afghanske, syriske og andre flyktninger låses inne i mottak, iblant i flere år, til tross for at deres flukt ofte er forårsaket av våre vestlige angrep på og ressursranende investeringer i deres land. Den offentlige rasismen bekreftes i denne prioriteringen.

Politisk korrekte forståelser handler om narrativer som er tilpasset for å støtte opp om en bestemt politisk, sosial

eller økonomisk agenda. Disse narrative vil alltid overforenkle komplekse situasjoner og ekskludere alternative perspektiver. Eksempelvis fremstiller norske og vestlige politikere og medier gjerne spesifikke aktører som *entydig* gode eller onde, avhengig av politiske allianser. Dette danner et offentlig narrativ som ikke reflekterer alle aspekter av den aktuelle konflikten. I dag er dette påfallende i forståelse av konflikten i Ukraina som legger stor vekt på Russlands aggresjon og Ukrainas forsvarskamp uten å kaste et blikk på bakgrunnen og uten å gi adgang til det russiske narrative. Følgelig blir forståelsen ensidig og uten innsikt de historiske og geopolitiske faktorene som har ledet til konflikten. Russland annekterte Krim med 90 % russiske innbyggere for å beskytte dem mot ukrainsk diskriminering og selvsagt også sikre sin marinebase. I desember 2024 uttaler den amerikanske påtroppende president at han vil annektere Panamakanalen og gjerne også Canada og Grønland av kommersielle grunner. Dette er et hakk over og fratrar USA enhver rett til å kritisere Russland. Mangelen på historisk innsikt gjør at vi mister viktige perspektiver. Det gjelder også konfliktene i Midtøsten og andre konflikter som utspiller seg på verdensarenaen.

Myndigheter vil dessuten, gjerne for å øke sin oppslutning, støtte opp om *etablerte* forestillinger ved å tilpasse sin politiske retorikk og sine tiltak i tråd med det som formidles som 'sannheter' i media og av internasjonale partnere. Dette kan skje gjennom offisielle uttalelser, politiske dokumenter og strategier som speiler disse forståelsene. Når en bestemt oppfatning av en konflikt eller hendelse er etablert, kan det være vanskelig for motstridende synspunkter å få gjennomslag. Myndighetene kan derfor opprettholde disse oppfatningene ved å prioritere informasjon som *stemmer overens* med den politisk korrekte forståelsen. Det fører til at alternative

perspektiver ekskluderes i offentlig samtale og svekker muligheten til å føre en mer nyansert dialog som inkluderer alle relevante fakta og synspunkter. Produserte sannheter stenger av for *kritisk tenking* og rammer dermed evnen til å stille komplekse, kritiske spørsmål. Ikke minst politikerne taper evnen til *innsiktsfull deliberasjon* og grundig vurdering av hva de gir seg inn på både nasjonalt og internasjonalt. Når produserte sannheter fører til ukloke politiske beslutninger, er det *du* som betaler prisen.

Mediesøk; bruk, misbruk og overvåking

De fleste er klar over at mobiltelefonen er et redskap i overvåkingsens tjeneste, men de færreste forstår i hvilken grad og hva dette *innebærer* for den egne frihet. Det er i de seneste år oppdaget at myndighetene ikke bare følger med i hvor du er, hva du sier og sender av meldinger, men også, gjennom koblinger på lokasjonsdata, hvem du treffer og er sammen med. Videre logges all din private kommunikasjon via telefonen og *samtaler* du fører når telefonen ligger stille og uskyldig ved din side overhøres, analyseres og lagres på samme måte som all din øvrige kommunikasjon.

Dette er bare overflaten. Alle sosiale medier spionerer på deg og de er i dag som nevnt, ved ny lovgivning *tvunget* til å gi forskjellige myndigheter, ikke bare norske, adgang til alt du utfører og etterlater deg i disse mediene. I praksis betyr dette at du knapt har noe privatliv lenger. Det er ikke behov for kamera og mikrofon i taklampen din så lenge du har mobiltelefonen i huset.

Du surfer sikkert nettet via telefonen eller en pc, gjerne på Google, Yahoo eller Firefox. Ikke bare er disse kanalene helt åpne for myndighetene, de brukes også for å kartlegge deg via dine søk. På bakgrunn av denne kartleggingen

anvendes algoritmer som bestemmer hva du får opp i dine søk og prioriteringen disse får. Hensikten er ikke bare å påvirke deg kommersielt til å kjøpe flere ting du ikke har behov for, men også å *påvirke* deg ideologisk og politisk. Dette er grundig dokumentert av Robert Epstein²¹⁻⁴, men gjøres så subtilt at du ikke forstår det med mindre du er ytterst oppmerksom og kritisk våken. Et råd du neppe vil følge er å la telefonen ligge der du vet den ikke kan fange opp dine samtaler og helst la den ligge et helt annet sted enn der du befinner deg bortsett fra når du bruker den. Tenk alltid over hva du sier i telefonen og hva du sender som tekstmeldinger.

Dine søk på nettet registreres fortløpende og alarmer går i det stille overvåkingsrommet når du søker på informasjon som truer myndighetenes narrativ og dermed i deres øyne gjør deg til en mulig forstyrrelse av den vedtatte orden. De godkjenner ikke uten videre din rett til å søke opp informasjon fra bestemte kilder og kan definere deg som en potensiell terrorist eller fare for samfunnsordenen, ut fra deres definisjon, bare fordi du er nysgjerrig. Derfor bør du alltid når du surfer på nettet, surfe på minst fem-seks andre ting som overhode ikke interesserer deg. Følg så med på hva som kommer opp i dine søk og fortsatt konsekvent forvirrende søking. Gjør du det grundig nok, vil den kunstige 'intelligens' som forsøker å produsere et bilde av deg ende opp med kaos.

Du skal videre være klar over at alt du gjør på telefonen og det meste av det du gjør på din personlige datamaskin faktisk er ubetalt arbeide for de store IT-selskapene. Du produserer *gratis* de verdiene de tjener penger på. Ikke bare blir du en gratisarbeider, men hver gang du handler på nettet via Amazon, Alibaba og lignende nettbutikker, gjør du produsentene av produktene til slaver. Nettbutikkene kobler deg med tilbydere av produkter du

gjærne vil ha og det gir dem mulighet til uanstrengt å rane til seg av produsentens inntekt som i neste omgang presses til å holde tempoet oppe og lønningene til sine ansatte nede. Det samme gjelder aktører som Fodoora, Wolt og Über. Derfor er vårt råd at du slutter å handle gjennom disse aktørene og går *direkte* til produsenten, forhandleren eller restauranten, og fremfor alt handler, helst med kontanter, i forretningene som har åpne dører mot gaten. Jeg anbefaler igjen «Technofeudalism» av Yanis Varoufakis²¹⁻³⁴.

EU har innført en personvernforordning (GDPR) som også er implementert i Norge. Den skal beskytte personopplysninger og har indirekte effekt på hvorledes sosiale medier opererer i forhold til datalagring og behandling av personopplysninger, men det kan også brukes til å overvåke og sensurere innhold ved å kreve *fjerning* av data som bryter personvernreglene. Dette er viktig og riktig, men forutsetter overvåking. Straffelovens forbud mot hatefulle ytringer og trusler, gir også grunnlag for overvåking av kommunikasjon på nettet og sosiale medier. Selv om hensikten sies å være å beskytte borgerne mot hets, kan det også føre til *begrensninger* i ytringsfriheten når innhold fjernes uten *klar grense* for hva som regnes som en trussel eller hatytring.

Nasjonal sikkerhetslovgivning gir myndighetene tillatelse til å overvåke nettaktivitet for å forhindre terrorisme og beskytte nasjonal sikkerhet. Dette medfører at data fra sosiale medier og informasjon som sendes over nettet overvåkes for potensielle trusler, noe som kan medføre *sensur* og *blokkering* av innhold som anses å være en fare for sikkerheten. Det reiser et relevant spørsmål om hva som utgjør en slik fare. Dette må snevres inn så mye som overhode mulig i forståelse av at vi må akseptere å leve med en viss risiko om vi skal ha et fritt samfunn. Når

trygghetssøkingen overtar for frihetssøkingen beveger samfunnet seg inn i en posisjon der myndighetene overtar kontrollen med stadig mer og diktaturet umerkelig overtar for et levende demokrati. Jeg viser til Erich Fromms²¹⁻⁸ innsiktsfulle «Flukten fra friheten».

Argumenter om nasjonal sikkerhet, moralsk vern, eller bekjempelse av falske nyheter er gjennomgående blitt begrunnelser for overvåking av kommunikasjon på nettet og i sosiale medier. Det er også en etablert strategi for å begrense uønsket *kritikk av myndighetene*. I denne strategien inngår blant annet *shadowbanning*, en lumsk måte å få deg til å tro at du stadig er oppegående på nettet med relevant kritikk mens du faktisk er blokkert. Myndigheter bruker avansert teknologi til å overvåke innhold og samtaler på elektroniske medier under dekke av å sikre offentlig orden og sikkerhet, en praksis som er en *de facto krenkelse* av privatlivet og kan føre til en nedkjølende effekt på ytringer, altså uakseptabel selvsensur.

Det er god grunn til å spørre hvorfor myndighetene gjennom overvåking skal gi *moralsk vern* og bekjempe desinformasjon og falske nyheter. Den som føler seg moralsk krenket kan selv anmelde forholdet. Det er ikke behov for et moralpoliti på nettet. Videre bør vi ikke bekjempe desinformasjon og falske nyheter på annen måte enn ved utvikling av *kritisk tenking* og som nevnt, en fri, *kritisk* offentlig dialog åpen for absolutt alt og alle.

Parallelt med overvåkingen av *deg* som borger med en Grunnlovsfestet ytringsrett basert på *fri* meningsdannelse, ikke minst for å hindre deg i å spre synspunkter som av myndighetene oppfattes og defineres som desinformasjon, som også kan være *sann* informasjon, anvender myndighetene selv sosiale medier som verktøy for å spre desinformasjon og påvirke politiske prosesser,

eksempelvis til spredning av falske nyheter under valgkampanjer for å *påvirke* valgresultater og opinionsdannelse. Politiske aktører bruker automatiserte systemer og falske profiler for å påvirke diskusjoner, fremme politiske agendaer og skape kunstige trender på sosiale medier. Dette vil lett føre til en forvrengning av den offentlige samtalen og påvirke folks oppfatning av sannheten.

Lover som tillater overvåking og sensur vil *begrense* den frie meningsutvekslingen og føre til selvsensur blant brukere av sosiale medier og andre nettplattformer. Dette *svekker* demokratiet ved at det blir mindre rom for uavhengige og kritiske stemmer. Når overvåking, påvirkning og sensur også utføres uten åpenhet, *uten transparens*, vil det undergrave tilliten til både myndigheter, informasjon på nettet og sosiale plattformer. Derfor blir det viktig å akseptere at behovet for sikkerhet *underordnes* hensynet til ytringsfrihet og retten til fri og ubegrenset informasjon, kort og godt din tankefrihet, din frihet til egen meningsdannelse på bakgrunn av informasjon fra *alle* kilder. Som nevnt over, er det i den frie offentlige dialog at desinformasjon får banesåret. Det betyr at slik fri dialog også blir *oppdragende* på våre politikeres og myndigheters redelighet når de vet at deres egne usannheter ikke vil overleve konfrontasjonen. Jeg spør kun; vil du bidra med aktiv våkenhet til full åpenhet og transparens eller forbli sittende forskremt i den dunkle krok myndighetene har polstret med myke puter for din komfortable lammelse?

7 Demokratiets død

Det demokratiske imperativ

Det finnes intet reelt demokrati der befolkningen ikke har etterrettelig informasjon om *alle* forhold i samfunnet. Viktige saker, alle saker som kan påvirke individets frie valg og bevegelsesfrihet må tas opp offentlig i *sin fulle bredde* og gjøres til gjenstand for *deliberasjon* i befolkningen. Det samme gjelder alle forhold som på noe vis påvirker landets suverenitet og evne til å handle uavhengig i internasjonale forhold. Vi registrerer at Grunnlovens¹ § 115 ikke anvendes der den strengt tatt er påkrevet. Stortinget har med andre ord utallige ganger omgått denne paragrafen for å få gjennom spesielle ønsker som ofte ikke tjener hverken folk eller land.

Som nevnt i forhold til ytringsfrihetens «begrunnelse i sannhetssøken, demokrati og individets frie meningsdannelse», at retten til «frimodige ytringer om statsstyret og hvilken som helst annen gjenstand er tillatt for enhver» og at «det påligger statens myndigheter å legge forholdene til rette for en åpen og opplyst offentlig samtale» som det står i Grunnlovens¹ § 100, finnes grunnlaget for et ekte demokrati. Hvert enkelt individs frihet avhenger av at dette følges opp *konsekvent* i absolutt alle saker, noe folket kan kreve med hold i Grunnloven.

Som nevnt over er Grunnloven sjef og ingen lovgiving i Norge må være i strid med den. Det er et grunnleggende juridisk prinsipp. Likevel er det vedtatt lover som bryter med Grunnloven og samtidig *begrenser* din frihet som borger i det land du hver dag er med på å bygge opp og vedlikeholde. Covid-håndteringen gir et eksempel til ettertanke.

Under den 'skremmende' Covid-pandemien ble Grunnloven *tilsidesatt* uten at det finnes noe som helst legalt

grunnlag for å tilsidesette landets øverste lovverk. Det i seg selv er et diktatorisk *overgrep* på folket og individets integritet, bevegelsesfrihet og frihet til å ytre motstand mot tiltakene, herunder mot vaksinerings blant annet under trussel om utestenging fra arbeid og ubegrunnet skremselspropaganda. Dette er et ekstremt eksempel på statlig kontroll og sensur. Det var dessuten en politisk styrt *undergraving* av kritisk demokratisk meningsutveksling, ikke minst i forhold til covid-influenzaens påståtte farlighet, påstått behov for vaksinerings og spørsmål om vaksinens effektivitet og mulige ettervirkninger. Myndighetene dominerte nyhetsbildet dag etter dag med et maskespill av de sjeldne uten å slippe kritiske stemmer til og underrapporterte protester mot vaksineovergrepet i flere europeiske land. Med andre ord sto myndighetene her frem med *både* desinformasjon og sensur. Sveriges annerledes håndtering ble skarpt kritisert uten evaluering. Dette er nettopp aspekter ved et diktatur. Det er å håpe at du, som *fri borger* har lært noe av å være diktaturets prøveklut.

Grunnloven er også fullstendig oversatt i forhold til de amerikanske basene vi nu har fått utplassert på tolv strategiske steder i landet, utenfor vår egen kontroll. Hver eneste regjering og hvert Storting som fra høyre til venstre har bidratt til denne etableringen er sammensatt av rene quislinger, landsforrædere. Norge kan betraktes som under lett okkupasjon av en fremmed makt, en såkalt 'vennlighets' stormakt som vi egentlig vet alt om hva foretar seg når dens interesser står på spill. Vi kan ikke stole på politikerne. Likevel strømmer vi til valgurnene og fyller opp Stortinget med slike mennesker. Derfor er det på tide å våkne og tenke helt nytt.

Valgdemokratiets illusjon

Partiene vi stemmer på i dag i såkalt demokratiske valg er alle sammenfiltrede med bestemte interessegrupper. Deres løfter til folket og hva de står for og faktisk gjennomfører henger ikke sammen fordi slike bindinger foreligger *permanent* i bakgrunnen. Det er en form for *korrupsjon*. Partienes innretning reduserer individets valgmuligheter til deres 'programmer' mens behovet er valgmuligheter *fra sak til sak*. Behovet for en full gjennomgang av systemet og etablering av et alternativ er stort.

Valg på politiske partier er ikke synonymt med folkestyre, demokrati. Et reelt folkestyre skal slik Elida Høeg²¹⁻¹⁰ skriver, ta utgangspunkt i idéen om at alle «politiske avgjørelser skal tas med utgangspunkt i innbyggernes frie meningsutvekslinger». Det kalles et *deliberativt demokrati* og innebærer at det tilrettelegges for «paneler og allmøter ... for folk som ikke vanligvis deltar i politikken». Dette er ikke noe nytt og har, som hun skriver, vært praktisert helt tilbake til antikkens Hellas og renessansens Italia, basert på at «tilfeldig utvalgte borgergrupper tjente fellesskapet bedre enn valgte forsamlinger av politiske eliter som var opptatt av valgkamp», altså enn et valgt Storting og ditto Regjering.

Her kan det være nyttig å sitere Thoreau²¹⁻³⁰: «Vi beskatter oss selv på en urettferdig måte. En del av oss er ikke representert. Det er beskatning uten representasjon». Det Thoreau sikter til er at han bidrar, men ikke har en stemme, ikke er representert, at alt er overlatt til politikere valgt på valgløfter og programmer. Du deltar ikke reelt når du overlater alt i hendene på mer eller mindre korruperte politikere hvis hovedmål er å beholde taburetten. I praksis etterlyser han et reelt demokrati der han som et individ og en av folket er aktivt med i å treffe

beslutninger. Noe av det han reagerte på var at regjeringen sendte unge menn ut i en angrepskrig mot Mexico (1846-1848) uten å rådføre seg med folket, men via politikerne som en forlengelse av visse maktinteresser. Dette er ikke ulikt det vi ser i dag og derfor høyst relevant. Den amerikanske dobbeltmoral er således holdt levende i minst 150 år og Norge henger på med bind for øynene!

Norge har, i likhet med andre land, behov for en *endring i styreform* der yrkespolitikere kastes og folket overtar, der politikers allianser med forskjellige maktgrupper i samfunnet oppløses, der maktgrupper ikke kan spille på politikens marionetter, massere fiendebilder inn i hodet på folk og dernest sende unge mennesker ut i krig for å drepe andre unge mennesker med en litt annen uniform basert på en patriotisk fantasi. Ingen normale mennesker ønsker å delta i slikt. Når det stadig, etter tilfeldig loddtrekning etableres nye Storting og lokale Ting vil ikke slike allianser få tid til å bli sementert i det politiske systemet og folkets styring bli reell. Det er det nærmeste et reelt demokrati vi kan komme.

Kongens rolle

I henhold til Grunnlovens¹ § 1 er Norge et «innskrenket og arvelig» monarki. Med innskrenket menes konstitusjonelt. Det betyr at Kongens person og makt er underlagt og begrenset ved vår Grunnlov. Kongen, som statsoverhode, har som viktigste funksjon i statsråd å sette sin signatur på lovforslag som er godkjent av Stortinget og dermed iverksette loven. Han har således siste hånd på kontrollen med at Grunnloven respekteres i ethvert lovforslag og ikke bare bør, men *skal* nedlegge veto dersom forslaget på noe som helst vis kommer i konflikt med Grunnloven.

Utover denne formelle funksjon er Kongen landets fremste representant i både innenlandske og internasjonale sammenhenger. Med Kongens status følger en smittende status effekt på de som omgås ham, noe som særlig på utenlandske representasjonsoppdrag utnyttes av et haleheng av næringslivsrepresentanter for å vinne avtaler og kontrakter. Dette er direkte *misbruk* av Kongen som skal være nøytral i alle politiske saker og derfor heller ikke skal representere deler av norske privatinteresser, hverken i næringsliv eller andre sammenhenger. Han skal *kun* representere Norge og tilrettelegge for *positive* relasjoner med andre stater.

I vår tid har Kongen en hovedsakelig symbolsk rolle i Norge, med den reelle utøvende makten delegert til regjeringen og statsministeren. Likevel, i Lovgrunnlaget for Kongens maktutøvelse, gir Grunnlovens¹ § 17 Kongen i statsråd myndighet til å gi provisoriske anordninger i saker som ikke kan vente på behandling i Stortinget. Slike anordninger har kraft som lov, men må legges frem for Stortinget så snart det er mulig. Dette gir Kongen en teoretisk mulighet til å overstyre normale demokratiske prosesser under ekstraordinære omstendigheter. Videre regulerer Grunnlovens¹ § 26 Kongens rolle i utenrikspolitikken og gir mulighet til å inngå traktater uten Stortingets forutgående samtykke, med unntak av tilfeller der traktatene har innvirkning på lovgivningen. Legg merke til dette forbeholdet som åpenbart ikke synes å gjelde for Regjeringen. Hvor kommer *folkets* stemme inn?

I krisesituasjoner og under spesielle omstendigheter, som krig eller nasjonale kriser, kan Kongen utøve utvidet makt. Dette var spesielt relevant under andre verdenskrig, da Kong Haakon VII spilte en aktiv rolle i motstanden mot okkupasjonsmakten og samarbeidet tett med regjeringen i eksil. Det åpne spørsmål i denne sammenheng er

definisjonen av *krise* og *spesielle* omstendigheter. Bortsett fra en krigstilstand, hva er det? Det bringer opp spørsmålet om når Kongen kan overstyre demokratiske prosesser, vedta lover uten Statsråd og uten informasjon til folket. Videre blir det et spørsmål om på hvilket informasjonsgrunnlag det skjer. Kongen er også påvirkelig i forhold til politisk press og den informasjon han mottar, sann eller usann.

Lovgivning som gir Kongen makt til å vedta lover uten Statsråd eller informasjon til folket er problematisk med hensyn til åpenhet og demokratisk kontroll. Selv om slike fullmakter sjelden brukes, vil deres faktiske eksistens berøre maktbalansen og åpne mulighet for misbruk og undergraving av folkets vilje. Derfor må *varigheten* av slike overstyringer være begrenset. Det Kongen har besluttet under slike omstendigheter må oppheves før de eventuelt legges frem for Stortinget og folket.

Politikere og korrupsjon

Korrupsjon forekommer på mange nivåer i samfunnet, også det norske. Norge er ikke et renslig unntak. Den kommer i flere forskjellige uttrykk; penger, posisjoner, svingdøren, lobbying, favorisering etc.

Korrupsjon er en betydelig *trussel* mot et reelt folkestyre. Derfor er det viktig at vi forstår korrupsjonens mange varianter. Det handler ikke alene om at en viss interessegruppe påvirker politikere med penger. Det kan like gjerne skje ved tildeling av fordeler eller løfte om viktige posisjoner etter endt tid i politikken. Eksemplene på dette er mange og det leder svært ofte til det vi kaller 'svingdøren' der politikere går over i næringslivet og derefter gjør retur til politikken med en forsterket allianse til sine 'velgjørere'. I 'demokratiske' USA er dette blitt fast, legalisert rutine. Det skjer i det stille også i Norge hvor folk fortsatt sover godt på illusjonen om at slikt skjer ikke her.

Korrupsjon av denne type ser vi også når politikere tildeles høye stillinger i forskjellige internasjonale organisasjoner; Verdensbanken, WEF¹⁹, IMF, WHO¹⁴, andre FN-organisasjoner, NATO med flere. De velges ikke til disse posisjoner, men *ansettes* og lojaliteten til organisasjonen tar over. Med dette følger en direkte lojalitet overfor de som betaler lønningene; finansinstitusjonene, industriene mm. Lojaliteten som kreves for alltid å tjene Norges interesse korrumpes og forsvinner påfallende raskt idet eks-politikerne absorberes i slike miljøer. Et glitrende eksempel er vår egen Jens Stoltenberg som i løpet av kort tid endret ansikt til en tørr, stivmasket, papegøye som messet det *amerikanske* svar på alle spørsmål fra NATOs talestol. Våre representanter i slike organisasjoner må velges av folket, ikke kun blant eks-politikere, men blant mennesker med *kompetanse* for oppgaven, og kun for *korte* perioder, kanskje kun for et år eller to uten mulighet for gjenvalg.

Det faktum at norske eks-politikere stadig får toppstillinger i bestemte internasjonale organisasjoner, herunder WEF¹⁹, WHO¹⁴ og NATO, gjenspeiler Norges posisjon både strategisk og økonomisk. Med slik forankring i internasjonale systemer blir Norge lett en *lojal part* som *på tvers* av nasjonens og folkets interesser og behov, innfører lovverk påvirket av disse og knytter seg opp til ugunstige avtaler gjennom blant annet EØS. Dette representerer en form for korrupsjon ikke minst fordi politikerne selv nyter godt av sin lojalitet til andre interesser enn nasjonens og ser for seg fremtidig topposisjon ute. Folket føres samtidig bak lyset med falsk informasjon eller ingen informasjon i det hele tatt. *Du* får konsekvensene i fanget og merker det på lommeboken og iblant på annet ubehagelig vis.

Lovlig lobbyvirksomhet er en del av korrupsjonsbildet. Ressurssterke aktører påvirker politikken i langt større grad enn de ressursvake. Dette skaper ubalanse i maktforholdene og i demokratiet fordi tung lobbypåvirking gir aktørene som står bak lettere gjennomslag for sine ønsker. Lobbyvirksomhet finansieres av spesielle interessegrupper for å fremme egne interesser og skaffe seg fordeler gjennom lovgiving eller på andre nivåer. Eksempler fra USA gir et grelt bilde, der farmasøytisk industri, som en av mange, hvert år anvender milliarder til lobbying og bestikkelser.

Lobbying er et eksempel på *legalisert* korrupsjon som ofte fører til skadevirkninger på andre grupper i samfunnet, i dette tilfelle syke mennesker som mottar farlige medikamenter ofte til absurde priser. Politikk skal ikke bygges på særinteresser, men alltid være motivert av *hele* folkets beste. Det betyr at politikken skal beskytte de svake mot de mektige og sikre balanse når politiske beslutninger fattes.

Favorisering av slektninger, venner og andre 'forbindelser' er en utbredt form for korrupsjon. Her sikrer politikeren seg lojalitet fra de han eller hun favoriserer og skaffer lukrativ posisjon. Skal demokratiet virke må det trekkes grenser i forhold til politikere og deres familie og forbindelser som sikrer at favorisering blir umulig. Saken med vår tidligere statsminister Solberg er et glimrende eksempel på hvorledes nære relasjoner virker. Korrupsjonen kom til syne da hun kom unna med billig unnskyldning når hun egentlig skulle møtt rettsvesenet. Korrumpert som politikken, frikjente det henne uten sak tross alt som ble gravet frem og ikke fikk spalteplass av en kneblet presse.

Vi har lovverk som skal forhindre og reagere på korrupsjon, men det er viktig å skille mellom lovverkets

intensjoner og hvorledes det fungerer i praksis. Straffelovens kapittel 30 omhandler korrupsjon og påvirkningshandel i Norge og definerer hva som utgjør korrupsjon. Den fastsetter straff for både offentlige tjenestemenn og private aktører som deltar i korrupsjon. Hva det handler om her er selvsagt definisjonen for det er politisk mulig å utdefinere visse former for korrupsjon slik som lobbyvirksomhet. Denne virksomheten er ofte kanal for skjult korrupsjon og utilbørlig påvirkning, ikke minst fordi den ikke er transparent.

Noen lover kan være utformet på en slik måte at de gir rom for *tolkninger* og *smutthull* som kan utnyttes for å skjule uregelmessigheter. For eksempel kan lover som tillater *unntak* fra offentlige anskaffelsesregler gi rom for nepotisme og skjult korrupsjon. Videre er *immunitet* og beskyttelse av offentlige aktører et problem. Også i Norge eksisterer det lover som gir immunitet til offentlige tjenestemenn under spesielle omstendigheter, noe som kan føre til at korrupsjon ikke blir straffet. Når lover beskytter korrupsjon gjennom smutthull, uoversiktlige unntaksbestemmelser eller utilstrekkelig håndheving, vil det *undergrave* rettsstaten og svekke tilliten til offentlige institusjoner. Lover som direkte eller indirekte beskytter personer som er involvert i urettmessige handlinger og efterforskning som blir blokkert av *politiske krefter* eller *juridiske hindre* bidrar til å rive ned demokratiet og fremme trekk som kjennes fra diktatur.

Pressens rolle er å avsløre korrupsjon på ethvert nivå. Lovens rolle er å fange opp alle former for korrupsjon og sørge for at utro politikere straffes. Folkets rolle er å være våkent og å reagere. *Aktiv folkelig reaksjon* er avgjørende for å hindre demokratiets og dermed din frihets stille død. Hva tror du om en fremtid i frihet?

Punktum

Et alternativ

Det kan kanskje anføres at dette skrift er en patriotisk, nasjonalistisk tilnærming til Norge, norsk demokrati og suverenitet. På ett vis er dette korrekt, en dyd av nødvendighet sett opp mot dagens internasjonale situasjon, den politiske og finansielle korrupsjon som truer med å ta diktat over landet. På den annen side er det langt mer et skrift som sikter på din personlige og individuelle frihet, et angrep på alt som truer deg like under overflaten, en snikende trussel mot deg personlig. Dagens system virker ikke til bevaring av din *umistelige* frihet og integritet. Det trenger seg inn i din private sfære på en måte du aldri må tillate. Overgrep mot din frihet er ikke til støtte for patriotisk forsvar av landets suverenitet. Det er kort og godt et overgrep, hverken mer eller mindre.

Det finnes et sitat som underbygger de tanker om frihet som dette er et forsvarsskrift for. Det finnes i sluttkapitlet i Henry David Thoreaus²¹⁻³⁰ bok «Walden» forfattet omkring 1850: «Hvert menneske hersker over et rike, ved siden av hvilket Tsarens jordiske keiserdømme kun er en dverg-stat, en høyslette etterlatt av isen. Dog er det dem som hyller dette land, men ikke har aktelse for deres eget Jeg; de ofrer det større for det mindre. De elsker den jord som blir deres grav, men har intet til overs for den ånd som ennå kunne puste liv i deres leire. Patriotismen er en flue som svirrer i deres hode». Thoreau skriver videre: «... hvis du ønsker å reise lengre enn alle verdenshavene, bli en innfødt i alle klimaer og tvinge sfinxen til å knuse sitt hode mot en sten, så lyd den gamle filosofers råd og – Kjenn deg selv. Dertil kreves både våkenhet og mot». Det er denne våkenhet og dette mot vi appellerer til hos deg, som leser av disse linjer. Vi skal vokte oss for den sunne fornuft «som eies av sovende mennesker, som gir den uttrykk i

snorking». Altså må vi våkne, stille spørsmål og søke ikke så alt for fornuftig et alternativ.

Det finnes et godt alternativ til dagens styreform i Norge som er like mulig å tilpasse enhver nasjonalstat og som så vidt har vært nevnt over; et *deliberativt folkestyre*, ekte demokrati. Det er en styreform som fullstendig vil eliminere den politiske klasse og alle de korruperte forbindelsene mellom politikere, partier og interessene innen finans, industri, det militære og andre sterke interessegrupper i samfunnet. Når politikerne *ikke* lytter til folket og bare følger sine 'programmer' slik de er formulert på grunnlag av påtrykk fra diverse interessegrupper og ressurssterke påvirkere, må de bort. Et ekte demokrati styres av *folket*, ikke av partiinteresser.

Et deliberativt demokrati virker på en langt enklere måte enn dagens parti-styrte system med valg hvert fjerde år der valgalternativene er sterkt begrenset nettopp ved partiene og deres programmer. Det begynner i det små, i det nære, der *du* er. I enhver sak som gjelder et lokalt område eller en bestemt gruppe i befolkningen, trekkes det ved ren loddrekning et representativt utvalg fra lokalbefolkningen eller gruppen saken handler om. Utvalget danner et Ting. Tinget drøfter saken til de kommer til *enighet* om en mulig løsning eller noen alternative løsninger. Denne eller disse formuleres på en klar og tydelig måte med en *grundig utarbeidet begrunnelse og konsekvensanalyse*, og sirkuleres på egnet måte til samtlige borgere gitt tilstrekkelig tid til å sette seg inn i de foreslåtte løsninger og deres konsekvenser. Dernest gjennomføres et valg i den berørte befolkningen eller gruppen. I alle slike valg må et alternativ være å nedstemme *alle* forslagene og dersom det får flertall, må et nytt utvalg trekkes og et nytt Ting settes. I de tilfelle det er behov for saksekspertise tilføres Tinget et lite antall rådgivende eksperter med *forskjellige* synspunkter på

angjeldende sak, men uten stemmerett. Deliberativt demokrati er den eneste styringsform der du som borger får *direkte* medvirkning i enhver sak som angår deg.

I et land som Norge kan dette prinsippet gjennomføres også på kommunalt nivå, på nivå med flere kommuner eller på fylkesnivå. Det kan også videreføres på nasjonalt nivå når en sak angår hele nasjonen. Her kommer Stortinget inn, ikke i sin nuværende form, men på samme måte som de lokale Ting. Nuværende, svært ofte inkompetente partipolitikere er satt på gaten og salen er ryddet for et Storting der sammensetningen løpende endres og alle har fått sete etter ren loddtrekning i befolkningen og en *tredjedel* av Stortingets medlemmer skiftes ut hvert år ved ny loddtrekning.

Det vil si at Stortinget løpende endres uten at representantene, som sitter i tre år uten mulighet for gjenvalg i de etterfølgende ni år, har partitilknytning og hver sak behandles ved deliberasjon blant borgere med et klart mandat, et *oppdrag* på folkets vegne. Hver sak får sin begrensede tid til plenumsbehandling. I tiden mellom et tilmålt antall plenumsbehandlinger i Stortingssalen, arbeider delibererende grupper for å belyse sakens sider og fremme forslag til plenumsbehandlingene. Når saken er konkludert i Stortinget utarbeides en *grundig konsekvensanalyse* før forslaget eller forslagene sammen med konsekvensanalysen legges ut til valg i befolkningen etter samme prinsipp som nevnt for lokale valg. Begrunnelse og konsekvensanalyse må være obligatorisk og lettfattelig.

Settes antallet representanter til 165, vil det passe å skifte ut en tredjedel hvert år ved å trekke ut 55 nye representanter hvert år, en oppgave som kan overlates til Statistisk Sentralbyrå som har lang erfaring med å trekke *representative* utvalg til sine undersøkelser. Selvsagt må denne prosessen bevåkes av et antall *uhildede* personer

med ansvar for å godkjenne trekningens resultat. Et deliberativt demokrati bygget på denne modellen kan føre til at *du* får en periode på tre år i stortingsalen og må sette deg inn i flere viktige saker. Dermed vil du bli hentet ut av den søvnen som har tillatt våre nuværende politikere å handle bak folkets rygg. Du vil bli *direkte medansvarlig* i forhold til Grunnloven, landets suverenitet og *din egen* og *alle* borgeres frihet. Dermed blir det en selvfølge at alle fra Kongen, via de uttrukne representantene, dommerne og alle embedshavere skal avlegge ed overfor Grunnloven.

Slik deliberativ behandling skal finne sted i absolutt alle saker av betydning for lokalsamfunn og for nasjonen. Før valgene skal folket *orienteres grundig* om både begrunnelser og hva alternativer som legges ut vil ha av virkning og konsekvens for folket, aktuelle deler av folket, virksomheter som berøres og landet som helhet. Med andre ord skal det foreligge en *klar og utvetydig* konsekvensanalyse i forhold til de forskjellige løsninger, lovforslag og påtenkte internasjonale relasjoner vil få. Hemmelige vedtak i eksempelvis WTO²⁰ eller NATO vil alltid måtte legges i full åpenhet frem for folket *før* Norge som suveren stat ved *folkets* stemme aksepterer det. Valgresultater skal respekteres fullt ut og et nytt valg i samme sak skal ikke kunne gjennomføres før etter et antall år, kanskje ni år, og *kun* dersom saksgrunnlaget er betydelig endret. Det vil forhindre stadige omkamper.

Et deliberativt demokrati *fjerner avstanden* mellom folket og de politiske beslutningene. Du, som borger i landet får gjennom *direkte* demokratisk deltagelse rett og mulighet til å påvirke enhver beslutning som vil berøre deg direkte eller indirekte basert på korrekt informasjon. Det vil også skyve makten over fra økonomi og penger til folkets faktiske ønsker og behov idet økonomien blir styrt i stedet for å styre slik tilfellet er i dag. Videre blir det ikke

plass til desinformasjon, konstruerte narrativer eller annet politisk narrespill.

Det må være tillatt å spørre hva det er som får enkelte mennesker til å tro at de kan styre andre mennesker, sette seg over dem og gjøre dem ufrie. Hvorfor skal i det hele tatt noen utøve makt over andre? Det er klokt at frie mennesker erkjenner at deres frihets grense går der den krenker et annet fritt menneske, men såkalte 'makthavere' synes ikke å ha innsett denne begrensning. Alt fra å hente overskudd og profitt fra andre menneskers arbeide til å iføre dem uniformer og sende dem ut i krig representerer krenkelser av individer. Poenget er at de som styrer penger og våpen kan sette grupper i befolkningen opp mot hverandre ved forskjellsbehandling og *spekulativ* påvirkning etter modellen 'splitt og hersk'. Med andre ord tar de seg friheter som begrenser din frihet og sementerer et *makthierarki* i lovgiving som dernest gir grunnlag for å anvende politi og rettsvesen, som selv består av manipulerede individer, til å forhindre *deg* i å handle. Din frihet er slik under konstant trussel. Det er kun så lenge *du* sover i timen at makten kan iverksette handlinger som holder deg nede.

Det er et interessant forhold at med et deliberativt demokrati som beskrevet her, vil det aldri sette seg en fast politikerstand og med det blir muligheten for politikerpåvirkning sterkt redusert, muligens umuliggjort, og uansett betydelig lettere å oppdage og straffeforfølge. Korrupsjon på politisk nivå vil bli praktisk talt umulig og internasjonal påvirkning av norsk lovgiving vil bli minimalisert fordi enhver avtale med andre land og internasjonale organisasjoner først må gjennom en åpen deliberativ analyse i et tilfeldig utvalgt Ting eller Storting og konsekvensanalysen vil bli lagt frem for folket i *god tid* før et valg gjennomføres. Som en ekstra sikring kan det besluttes, etter samme prinsipp som nevnt over, at en sak som faller ikke

kan gjenopptas før det er gått ni år og, igjen, *kun* dersom grunnlaget for saken er betydelig endret. Det *skal* være vanskelig å påvirke landets indre anliggender ved å importere lovgivning som reduserer nasjonens og din personlige suverenitet.

Et deliberativt demokrati har den ønskelige effekt at det aktiverer landets borgere gjennom politisk deltagelse. Det nytter ikke å sove i timen den dag du blir trukket ut til å delta i stortingssalen eller et lokalt ting. Det er også under en slik ordning avgjørende at folket løpende holdes informert med *korrekt* informasjon i alle saker etterhvert som de kommer opp, altså ikke gjennom avisartikler med politisk agenda og interessegruppers og partiers skjeve syn på ting. Det blir ikke mulig å holde liv i et 'politisk korrekt' narrativ fordi sann informasjon vil slå det i stykker. Dette betyr at du umiddelbart begynner å agere aktivt for informasjonsfrihet og nedgradering av stort sett alt materiale våre myndigheter til dato har underlagt taushetsplikt.

Deliberativt demokrati har historiske røtter og effektiv praksis. Det er de politiske interessene til maktsøkende individer som har skjøvet dette prinsippet inn i glemmeboken. Fra føydalsamfunnets tid har vi arvet et stadig mer toppstyrt politisk system som i dag innebærer at folket *ikke* lenger har styringsmakten. Den makten må tas tilbake. Et deliberativt demokrati vil sikre folkets *aktive deltagelse* i de politiske prosesser og ikke som i dag føre til stadig mindre deltagelse med en sløv følelse av at det knapt spiller noen rolle hvilket parti som sitter i regjering. Derfor er det på tide å gjenoppvekke det deliberative demokratiet og skrive om Grunnloven på bestemte steder.

Du spør kanskje hva vi gjør med Kongen. Ingenting. Han kan utmerket tjene land og folk som gallionsfigur og

fortsatt være den som signerer og iverksetter nye lover når de er besluttet gjennom oven beskrevne deliberative prosess og gyldig valg. Det han derimot ikke skal gjøre er å reise rundt i verden med et haleheng av særinteresser, men representere landet og folket *i sin helhet*. Under et deliberativt demokrati, vil Kongens rolle også kunne styrkes i forhold til representasjon for landet utad fordi han har folkets levende støtte i ryggen. Det er Kongens *rolle* vi skal støtte, ikke danne opinion basert på den kulørte presses stupide fokus på irrelevante familiesaker.

Du spør kanskje også hvorledes vi danner en regjering på grunnlag av et slikt demokrati som her skissert? Det må også skje ved direkte valg blant fagkompetente individer som stiller sin kompetanse til rådighet for landet. De skal lede fagdepartementer og må besitte nødvendige kunnskaper på det aktuelle departements fagfelt. Likevel skal også regjeringsmedlemmene skiftes ut etter kort tid, kanskje hvert tredje år og med mulighet for gjenvalg først etter tilsvarende ni år. Da kan også en tredjedel av regjeringen skiftes ut hvert år. Det betyr at regjeringen ikke vil ha faste, men alltid *kompetente* medlemmer.

Kompetanse blant politikere er mangelvare i dagens system, der de fleste kun har sine partiskoler og forøvrig minimal, iblant tilfusket, utdannelse og lite erfaring fra et yrkesliv. Regjeringens og ministrenes oppgaver, foruten å lede sitt departement, blir under et deliberativt demokrati først og fremst å legge frem saker for folket og innstille til uttrekning av nye representanter til Stortinget hvert år.

Antallet departementer må også reduseres. Den stadige økning av antall departementer med tilhørende tungt byråkrati henger mer sammen med et ønske om å skaffe stadig flere parti-kolleger en taburett enn det har med landets behov å gjøre. Dette vil åpenbart også føre til at langt flere saker håndteres direkte og lokalt. Videre er det

viktig å bestemme regjeringens eksekutive rolle. Den skal i prinsippet *kun* være å iverksette *folkets vilje* slik den kommer til uttrykk gjennom den deliberative prosess, altså *tjene* folket, ikke styre, ikke kontrollere eller overvåke.

Vi skal være oppmerksomme på at svært mange maktorienterte mennesker i dag sitter i sentrale posisjoner både i politikken, i institusjonene, i militæret og i næringslivet. De er best tjent med å bevare *status quo* og må forventes å forsvare det bestående med nebb og klør. Det betyr at de vil forfølge enhver som forsøker å fremme forandring og endring av systemet. De vil anvende alt som finnes av lovverk som kan tjene til å definere den enkelte som alt fra oppvigler til agent for fremmede makter. Du må forvente å få politiet, sikkerhetsmyndigheter og rettsvesen over nakken. Dersom vår aktivitet tolkes som 'opprør' kan de også i henhold til Grunnlovens¹ § 25 finne på et grunnlag til å bruke militær makt.

Det er verd å notere seg at et deliberativt system som her beskrevet også kan anvendes i enhver internasjonal organisasjon, ikke minst FN. Grunnleggende blir her at alle nasjonenes representanter velges av folket de skal representere. En viss reorganisering av FN der blant annet Sikkerhetsrådet fjernes og *samlige* land og selvstyrte områder får plass i Generalforsamlingen åpner for internasjonale deliberative prosesser som løpende skal være *transparente*, åpne for innsyn, refereres direkte for hele verden i åpne medier og konkluderes med avstemminger i Generalforsamlingen der ingen stater har vetorett, men hvor det står de enkelte stater fritt til å avgjøre om de vil implementere resultatet i forhold som gjelder *innenfor* den enkelte stat, dog alltid må bøye seg for beslutningene når de dreier seg om samspillet statene mellom, altså i forhold til internasjonalt samspill. Slik må også alle andre internasjonale organisasjoner fungere.

Alle mellomstatlige forhandlinger skal foregå i full åpenhet og ethvert resultat av slike forhandlinger skal ikke besluttes før alle involvert stater har lagt resultatet, inkludert konsekvensanalysen, frem for eget folk til deliberativ behandling og folkeavstemming. Dernest kan avtalen signeres av de stater der folkeavstemmingen har godkjent den mens de andre statene må avstå. Dette forhindrer effektivt *internasjonal overstyring* der folket ikke aksepterer det. Spesielt viktig er det i denne sammenheng at urfolk og andre spesielle befolkningsgrupper involveres der saker direkte eller indirekte vil berøre dem. Helst bør de representeres i FN som egne nasjoner.

Endelig er det viktig at alle stater er *ansvarlige* i forhold til menneskerettigheter og at ingen kan unndra seg en internasjonal rettsinstans som behandler overgrep mot mennesker og krigsforbrytelser. Ingen myndighetsperson skal kunne innvilges immunitet. Enkelte helt grunnleggende prinsipper kan besluttes i FN for å forhindre at mennesker utsettes for statlige overgrep og her kan endog et prinsipp om forbud mot enhver aggresjon eller militært angrep på en annen stat inkluderes og FN gis fullmakt til å bruke alle nødvendige midler for å forhindre slike hendelser uansett hvilken stat det er som forgriper seg. Alle internasjonale konflikter skal legges frem for Generalforsamlingen og løses der gjennom deliberasjon og forhandlinger.

Ny prosedyre for lovgivning

På bakgrunn av tankene om en ny form for demokrati, må også prosedyrene for vedtagelse av ny lovgiving endres. Det innebærer følgende:

Enhver norsk statsborger må ha rett til å fremme forslag til nye lover og reguleringer. Forslag må også kunne fremmes som følge av endringer i internasjonale forhold

og vedtak i internasjonale organisasjoner. Alle lovforslag skal behandles seriøst. Det settes opp et tilfeldig utvalg av norske borgere til å behandle lovforslaget i stortingssalen og i eventuelle komiteer og spesialistutvalg.

Når det foreligger en tekst til et begrunnet lovforslag, skal den til juridisk presisering og vurdering i et utvalg satt av Høyesterett, som fremfor alt skal sikre den i forhold til Grunnloven, menneskerettigheter og annen relevant lovgiving. Utvalget skal kun bestå av dommere og jurister som har avlagt ed overfor Grunnloven.

Når lovforslaget er bearbeidet og godkjent av Høyesterettsutvalget, skal det på bredt grunnlag konsekvensutredes før det i sin fulle tekst og med hele konsekvensutredningen legges ut til folkeavstemming. Avhengig av i hvilken grad lovforslaget påvirker landets suverenitet eller borgernes integritet, frihet og rettigheter, kan det kreves simpelt flertall, 2/3 flertall eller 3/4 flertall, det siste i forhold til grunnlovsendringer. Det skal også være krav til minimum tilstedeværelse, eksempelvis 150, i Stortinget når det skal stemmes. Vinner forslaget frem, kan det vedtas av det utvalgte Storting, og overleveres til Kongen i statsråd som med sin signatur ikraftsetter loven.

Et interessant aspekt ved den over skisserte form for demokrati og prosedyre for lovgiving er at det vil engasjere befolkningen og bevisstgjøre den i forhold til hva som påvirker deres liv, integritet, frihet og økonomi. I tillegg vil Norge gjenoppstå som en suveren aktør i verden som ikke lar seg påvirke med mindre folket anerkjenner at det vil være tjenlig for dem og for nasjonen.

Hva du kan gjøre

Efter å ha lest gjennom det ovenstående er det naturlig å stille seg selv spørsmålet, hva kan jeg gjøre? Svaret er at

det knapt er grenser for hva du kan og bør gjøre. Her er et lite utvalg personlige tiltak.

Først og fremst må du våkne! Du må redusere din avhengighet av sosiale medier, underholdning og sport fordi det trekker din oppmerksomhet bort fra brennende viktige saker som påvirker deg og ditt liv og fremover vil bli stadig mer *inngripende* overfor deg. Søk opp alternative medier og sammenlign i enhver sak *alle* kilder kritisk til du har dannet deg en klar og velbegrunnet mening. Det innebærer også å tilsidesette dine tidligere etablerte oppfatninger og underkaste dem kritisk evaluering. Husk i denne sammenheng at dine egne interesser også må settes i et helhetlig perspektiv slik at din meningsdannelse ikke kun blir et resultat av hva som best passer deg.

Når du har dannet deg velfunderte meninger om forskjellige saker, slike som nevnt på de foregående sider, må du ta opp dialog med andre og prøve ut dine resonnementer, noe som kan føre til justeringer både for deg og dine dialogpartnere. Det er noe du ikke bare må tåle, men faktisk lære av.

Med referanse til alle de saker som er beskrevet i ovenstående tekst, må du finne ditt ståsted, men fremfor alt aktivt, gjerne i sammenslutning med andre, arbeide for å spre opplysning via *alle tilgjengelige kanaler* slik at stadig flere av landets borgere får øynene opp for alt som skjer i kulissene bak våre politikere, avsløre skjulte motiver, korrupsjon og nettverk. Dette krever at du følger med i alt som foregår i Stortinget, i departementer og statsinstitusjoner der mye av det som vokser frem av forslag ad forskjellige veier beveger seg i retning av ny lovgiving. Det er særdeles viktig at du bidrar til *motstand* mot ikke bare ny importert lovgiving, men *aktivt* bidrar til å fremme oppheving av avtalen med USA om 'omforente områder' og ACER-avtalen med Europa, samt alle lover

som er hentet inn i norsk lovverk fra beslutninger i internasjonale organisasjoner som negativt kan påvirke din personlige frihet, spesielt implementering av tvangsvaksinering og vaksinepass som fremmet av WHO.

Det kan virke krevende å skulle følge med på alt dette, men sammen med andre kan du bidra til å overvåke politikerne og byråkratiet, altså overvåke overvåkerne. Din og andres våkenhet er den beste medisin mot den kreftsvulst som rammer vårt frie samfunn og kveler individets frihet, *din* frihet. Du må kreve åpenhet og *innsyn* i alt som skjer i relasjonene mellom vårt land og andre land og organisasjoner. Du må lese mellom linjene når politikerne forsøker å selge inn sine forslag til lovendringer og internasjonale anknytninger. De er profesjonelle selgere. Derfor må du *aldri* ta dem på ordet. Med sjeldne unntak ligger det alltid noe bak.

Du må kjenne Grunnloven¹ og Menneskerettighetene som definert i Verdenserklæringen³, i Konvensjonen om sivile og politiske rettigheter⁴, Konvensjonen mot diskriminering av kvinner⁷ og Deklarasjonen om urfolks rettigheter⁵ slik at du kan reagere, sende inn høringssvar og eventuelt engasjere i aktivisme og sivil ulydighet eller bidra til å iverksette aksjoner for å reversere inngåtte avtaler med fremmede makter og internasjonale organisasjoner, samt stoppe ethvert lovforslag som kommer i strid med ovennevnte. Du må bruke enhver tilgjengelig kanal for å få frem budskapet og la det bli del av en *åpen offentlig dialog*, ikke bare i politiske fora, men i folket. Det er til syvende og sist folkets og dermed *din egen frihet* det dreier seg om.

Med begrunnelse i Grunnlovens¹ §§ 93 og 100 skal din private kommunikasjon respekteres som privat. Det betyr at ingen, *absolutt* ingen, inkludert myndigheter eller internetselskaper, skal ha adgang til å lese den, høste

informasjon i form av bilder og annet du måtte dele privat. I dag tar både myndigheter og slike selskaper seg friheter og samler, lagrer og gjennom søker alt uten din *eksplisitte* tillatelse. For å hindre dette kan de som vil beskytte seg etablere *egne* krypteringer som ingen andre kan bryte.

Det er et godt råd å avvise alle cookies ved å bruke nettlesere som Brave eller Firefox med *personvern* utvidelser og å bruke VPN som krypterer dine data og skjuler din IP-adresse. Bruk en leverandør som har en streng 'ingenlogg' policy og er basert i et land med sterke personvernlover. Ved å bruke Tor-nettverket og Tor-browsersen oppnår du god beskyttelse av din anonymitet og *hindrer* sporing. Tor skjuler også din IP-adresse og krypterer trafikken din gjennom flere noder. Derfor kan Tor være en aning tregere enn åpne browsere, men den er også gratis.

Ende-til-ende kryptering av din kommunikasjon kan du oppnå ved å anvende meldingsapplikasjoner som Signal eller Threema. Krypter *uansett* viktige filer og e-poster før du sender dem ved bruk av verktøy som PGP, Pretty Good Privacy. Mer avansert er verktøy som Whonix, som kan hjelpe deg med å skjule ikke bare innhold, men også metadata. På toppen av dette er det viktig å ha sikker maskinvare, gjerne bruke en *dedikert* maskin for sensitiv informasjon med et Linux-basert operativsystem som Tails eller Qubes OS. Maskinen kobler du kun til internett via *sikre nettverk* som nevnt over.

La oss ikke glemme at vi stadig har et *postvesen*, som selv om det er mer tidkrevende, er sikrere enn nettet. Bare legg et sort omslag om selve brevet og lukk konvolutten med tape som forhindrer at brevet kan åpnes uten at det vil synes. Brevet skriver og printer du selvsagt på utstyr som du *aldri* kobler opp til nettet, og selvsagt helst med Linux software. Ellers kan du sende en grundig kryptert minne-

pinne med posten eller overlevere en slik personlig til mottageren.

Det er helt opp til deg å avgjøre hvor meningsfullt det er å sikre din private kommunikasjon, og får du besøk av myndighetene når de ikke greier å dekryptere din kommunikasjon, er det bare å vise til Grunnloven¹ og be dem ta saken til retten. Det kan bli interessant.

Som et siste moment kan vi ta utgangspunkt i sosialantropologen Thomas Hylland Eriksen²¹⁻⁵ som i flere av sine bøker skriver om hvorledes vår tid er preget ikke bare av høyt tempo, men også av en stadig *akselerasjon*. Denne akselerasjonen er kapitaldrevet, drevet av et eneste jag etter *vekst*. Dette jaget er nettopp det som sliter ned arbeidende mennesker og spesielt de som er svakest stillet. Jaget begrenser din frihet fordi det stjeler av din tid og dine krefter uten at det fører til noe annet enn at du blir en stadig mer lydlig forbruker og følgelig selv bidrar til ditt eget strev og din egen ufrihet. Det bidrar dessuten til klimaproblemene.

Illusjonen om at du blir lykkeligere med høyere lønn og følgelig høyere forbruk må falle. Ingen har behov for utallige millioner for å leve et godt liv. Du er friere når du kun eier det du faktisk har behov for. Alle eiendeler som krever oppmerksomhet og vedlikehold stjeler din tid og de er også forbundet med omkostninger som driver deg til å jobbe mer og slik få mindre tid til gledene. Depresjon og mentale lidelser følger av stress og pengebekymringer du lett kan unngå ved å prioritere levende verdier fremfor materielle.

Redusert vekst er faktisk en befrielse fordi det vil føre til at du må arbeide *mindre* og få mere tid til familie og egen utvikling. Tempoet faller og hjertetakten din blir normal. Du får tid til å lage sunn mat og droppe søppelforet i

frysedisken, med god helse som gevinst. Ditt bidrag må være å *reducere* eget konsum og bidra til en annen slags vekst og din egen og andres våkne frihet. I dette ligger også potensielt nådestøtet til The Great Reset¹³.

Endelig kan du tenke gjennom det alternativ som her er presentert, det deliberative demokrati, og om du ser at det gjerne må avløse dagens politiske system, delta i en prosess for full endring av demokratiet i Norge før det ender opp som diktatur styrt av krefter utenfra som har minimal interesse av din frihet. Vårt land har behov for en solid loftsrydding og du må delta i revolusjonen om den skal gi ønsket resultat. Glem ikke at *din* personlige frihet avhenger av at *du* holder deg våken!

Referanser

Nedenstående er en del referanser og litteratur du bør se. Alle understrekninger er forfatterens. Liker til internett er forsynt med QR-koder for lett aksess. Vær oppmerksom på at ‘myndighetene’ kan ha blokkert en del nettsteder – av frykt!

¹ Kongeriket Norges Grunnlov

§ 1. Kongeriket Norge er et fritt, selvstendig, udelelig og uavhengelig rike. Dets regjeringsform er innskrenket og arvelig monarkisk.

§ 2. Verdigrunnlaget forblir vår kristne og humanistiske arv. Denne Grunnlov skal sikre demokratiet, rettsstaten og menneskerettighetene.

§ 21. Kongen velger og beskikker, etter å ha hørt sitt statsråd, alle sivile og militære embetsmenn. Disse har lydighets- og troskapsplikt til konstitusjonen og kongen. De kongelige prinser må ikke bekle sivile embeter.

§ 25. Kongen har høyeste befaling over rikets land- og sjømakt. Den må ikke forøkes eller forminskes uten Stortingets samtykke. Den må ikke overlates i fremmede makters tjeneste, og ingen fremmede makters krigsfolk, unntatt hjelpetropper imot fiendtlig overfall, må gis adgang til riket uten Stortingets samtykke.

Landvernet og de øvrige tropper som ikke kan henregnes til linjetroppene, må aldri uten Stortingets samtykke brukes utenfor rikets grenser.

Regjeringen har ikke rett til å bruke militær makt mot innbyggerne uten etter lov, med mindre en forsamling forstyrrer den offentlige ro og ikke øyeblikkelig oppløses etter at de lovbestemmelser som angår opprør, tre ganger høyt og tydelig er opplest for forsamlingen av den sivile øvrighet.

§ 27. Alle statsrådets medlemmer skal, når de ikke har lovlig forfall, være nærværende i statsrådet. Ingen beslutning må tas der når ikke over halvdel av antall medlemmer er til stede.

§ 49. Folket utøver den lovgivende makt ved Stortinget. Stortingsrepresentantene velges gjennom frie og hemmelige valg.

Innbyggerne har rett til å styre lokale anliggender gjennom lokale folkevalgte organer. Nærmere bestemmelser om det lokale folkevalgte nivå fastsettes ved lov.

§ 76. Enhver lov skal først foreslås på Stortinget enten av dets egne medlemmer eller av regjeringen ved en statsråd.

Etter at forslaget der er antatt, skal ny deliberasjon finne sted i Stortinget, som enten godkjenner eller forkaster det. I siste tilfelle skal forslaget, med de av Stortinget tilføyde anmerkninger, på ny tas under overveielse av Stortinget, som enten henlegger forslaget eller antar det med de nevnte anmerkninger.

Mellom hver slik deliberasjon må det gå minst tre dager.

§ 77. Når en lovbeslutning to på hinannen følgende ganger er bifalt av Stortinget, sendes det til kongen med anmodning om hans sanksjon.

§ 78. Godtar kongen lovbeslutningen, forsyner han den med sin underskrift, hvorved den blir lov.

Godtar han den ikke, sender han den tilbake til Stortinget med den erklæring at han for tiden ikke finner det tjenlig å sanksjonere den. I dette tilfelle må beslutningen ikke mer av det da samlede storting forelegges kongen.

§ 92. Statens myndigheter skal respektere og sikre menneskerettighetene slik de er nedfelt i denne Grunnlov og i for Norge bindende traktater om menneskerettigheter.

§ 93. Ethvert menneske har rett til liv. Ingen kan dømmes til døden.

Ingen må utsettes for tortur eller annen umenneskelig eller nedverdiggende behandling eller straff.

Ingen skal holdes i slaveri eller tvangsarbeid.

Statens myndigheter skal beskytte retten til liv og bekjempe tortur, slaveri, tvangsarbeid og andre former for umenneskelig eller nedverdiggende behandling.

Ingen må fengsles eller berøves friheten på annen måte uten i lovbestemte tilfeller og på den måte som lovene foreskriver. Frihetsberøvelsen må være nødvendig og ikke utgjøre et uforholdsmessig inngrep.

Den pågrepne skal snarest mulig fremstilles for en domstol. Andre som er berøvet sin frihet, kan få frihetsberøvelsen prøvet for domstolene uten ugrunnet opphold.

De som uberettiget har arrestert noen eller ulovlig holdt noen fengslet, står til ansvar for vedkommende.

§ 96. Ingen kan dømmes uten etter lov eller straffes uten etter dom.

Enhver har rett til å bli ansett som uskyldig inntil skyld er bevist etter loven.

Ingen kan dømmes til å avstå fast eiendom eller samlet formue, med mindre verdiene er benyttet til eller er utbytte fra en straffbar handling.

§ 98. Alle er like for loven.

Intet menneske må utsettes for usaklig eller uforholdsmessig forskjellsbehandling.

§ 100. Ytringsfrihet bør finne sted.

Ingen kan holdes rettslig ansvarlig for å ha meddelt eller mottatt opplysninger, ideer og budskap med mindre det lar seg forsvare holdt opp imot ytringsfrihetens begrunnelse i sannhetssøken, demokrati og individets frie meningsdannelse. Det rettslige ansvar bør være foreskrevet i lov.

Frimodige ytringer om statsstyret og hvilken som helst annen gjenstand er tillatt for enhver. Det kan bare settes klart definerte grenser for denne rett der særlig tungtveiende hensyn gjør det forsvarlig holdt opp imot ytringsfrihetens begrunnelser.

Forhåndssensur og andre forebyggende forholdsregler kan ikke benyttes med mindre det er nødvendig for å beskytte barn og unge mot skadelig påvirkning fra levende bilder. Brevsensur kan ikke settes i verk utenfor anstalter.

Enhver har rett til innsyn i statens og kommunenes dokumenter og til å følge forhandlingene i rettsmøter og folkevalgte organer. Det kan i lov fastsettes begrensninger i denne rett ut fra hensyn til personvern og av andre tungtveiende grunner.

Det påligger statens myndigheter å legge forholdene til rette for en åpen og opplyst offentlig samtale.

§ 101. Enhver har rett til å danne, slutte seg til og melde seg ut av foreninger, herunder fagforeninger og politiske partier.

Alle kan møtes i fredelige forsamlinger og demonstrasjoner.

§ 102. Enhver har rett til respekt for sitt privatliv og familieliv, sitt hjem og sin kommunikasjon. Husransakelse må ikke finne sted, unntatt i kriminelle tilfeller.

Statens myndigheter skal sikre et vern om den personlige integritet.

§ 112. Enhver har rett til et miljø som sikrer helsen, og til en natur der produksjonsevne og mangfold bevares. Naturens ressurser skal disponeres ut fra en langsiktig og allsidig betraktning som ivaretar denne rett også for etter slekten.

Borgerne har rett til kunnskap om naturmiljøets tilstand og om virkningene av planlagte og iverksatte inngrep i naturen, slik at de kan ivareta den rett de har etter foregående ledd.

Statens myndigheter skal iverksette tiltak som gjennomfører disse grunnsetninger.

§ 115. For å sikre den internasjonale fred og sikkerhet eller fremme internasjonal rettsorden og samarbeid kan Stortinget med tre fjerdedels flertall samtykke i at en internasjonal sammenslutning som Norge er tilsluttet eller slutter seg til, på et saklig begrenset område skal ha rett til å utøve beføyelser som etter denne Grunnlov ellers tilligger statens myndigheter, dog ikke beføyelse til å forandre denne Grunnlov. Når Stortinget skal gi sitt samtykke, bør, som ved behandling av Grunnlovsforslag, minst to tredjedeler av dets medlemmer være til stede.

Bestemmelsene i denne paragraf gjelder ikke ved deltagelse i en internasjonal sammenslutning hvis beslutninger bare har rent folkerettslig virkning for Norge.

§ 121. Viser erfaring at noen del av dette kongeriket Norges Grunnlov bør forandres, skal forslag derom fremsettes på første, annet eller tredje storting etter et nytt valg og kunngjøres ved trykken. Men det tilkommer først det første, annet eller tredje storting etter neste valg å bestemme om den foreslåtte forandring bør finne sted eller ei. Dog må en slik forandring aldri motsi denne Grunnlovs prinsipper, men bare angå slike modifikasjoner i enkelte bestemmelser som ikke forandrer denne konstitusjons ånd, og to tredjedeler av Stortinget bør være enige i en slik forandring.

En således vedtatt Grunnlovsbestemmelse underskrives av Stortingets president og sekretær og sendes kongen til kunngjøring ved trykken som gjeldende bestemmelse i kongeriket Norges Grunnlov.

2 Lov om embedsed etter Grunnloven § 21 [embetsedloven]

§ 1. Ved utnevning i embete kan forsikring avgis istedenfor ed dersom den som utnevnes hører til et trossamfunn som ut fra sin bekjennelse eller religiøse oppfatning ikke tillater ed. Det samme gjelder dersom avleggelse av ed strider mot vedkommendes egen religiøse oppfatning, eller vedkommende ikke tror på en allmektig og allvitende Gud.

§ 2. Departementet kan fritta en person som ikke er norsk borger fra plikten til å avlegge ed eller forsikring etter reglene i Grunnloven § 21, såfremt han risikerer å tape sitt fremmede statsborgerskap ved å avlegge slik ed eller forsikring, eller dersom andre særlige grunner foreligger.

§ 3. Ved utnevnelse i embete må ed eller forsikring etter Grunnloven § 21 være gitt før embetsbrev blir utferdiget og før vedkommende tiltrer embetet. Dersom ed eller forsikring ikke er gitt innen en frist som departementet fastsetter, faller utnevnelsen bort.

II Loven tar til å gjelde straks.

3 Verdenserklæringen om Menneskerettigheter

Artikkel 8. Enhver har rett til effektiv hjelp av de kompetente nasjonale domstoler mot handlinger som krenker de grunnleggende rettigheter han er gitt i forfatning eller lov.

Artikkel 12. Ingen må utsettes for vilkårlig innblanding i privatliv, familie, hjem og korrespondanse, eller for angrep på ære og anseelse. Enhver har rett til lovens beskyttelse mot slik innblanding eller slike angrep.

Artikkel 13. Enhver har rett til å bevege seg fritt og til fritt å velge oppholdssted innenfor en stats grenser.

Artikkel 17. 1. Enhver har rett til å eie eiendom, alene eller sammen med andre.
2. Ingen må vilkårlig fratras sin eiendom.

Artikkel 18 Enhver har rett til tanke-, samvittighets- og religionsfrihet. Denne rett omfatter frihet til å skifte religion eller tro, og frihet til enten alene eller sammen med andre, og offentlig eller privat, å gi uttrykk for sin religion eller tro gjennom undervisning, utøvelse, tilbedelse og ritualer.

Artikkel 19. Enhver har rett til menings- og ytringsfrihet. Denne rett omfatter frihet til å hevde meninger uten innblanding og til å søke, motta og meddele opplysninger og ideer

gjennom ethvert meddelelsesmiddel og uten hensyn til landegrenser.

Artikkel 20. 1. Enhver har rett til fritt å delta i fredelige møter og organisasjoner

Artikkel 22. Enhver har som medlem av samfunnet rett til sosial trygghet og har krav på at de økonomiske, sosiale og kulturelle goder som er uunnværlige for hans verdighet og den frie utvikling av hans personlighet, blir skaffet til veie gjennom nasjonale tiltak og internasjonalt samarbeid i samsvar med hver enkelt stats organisasjon og ressurser.

4 Konvensjonen om sivile og politiske rettigheter

Art 7. Ingen må utsettes for tortur eller for grusom, umenneskelig eller nedverdiggende behandling eller straff. I særdeleshet må ingen, uten sitt frie samtykke, utsettes for medisinske eller vitenskapelige eksperimenter.

Art 17. 1. Ingen må utsettes for vilkårlige eller ulovlige inngrep i privat- eller familieliv, hjem eller korrespondanse, eller ulovlige inngrep på ære eller omdømme.

2. Enhver har rett til lovens beskyttelse mot slike inngrep eller angrep.

Art 19. 1. Enhver skal ha rett til meningsfrihet uten inngrep.

2. Enhver skal ha rett til ytringsfrihet; denne rett omfatter frihet til å søke, motta og meddele opplysninger og tanker av alle slag, uten hensyn til landegrenser, enten i muntlig, skriftlig eller trykt form, eller ved kunstneriske eller andre uttrykksmidler etter eget valg.

3. Utøvelsen av de rettigheter som er fastsatt i denne artikkels paragraf 2 medfører særlige forpliktelser og et særlig ansvar. Den kan derfor gjøres til gjenstand for visse begrensninger, som dog må være fastsatt ved lov, og være nødvendige av hensyn til:

a) Respekten for andres rettigheter eller omdømme.

b) Beskyttelsen av den nasjonale sikkerhet, den alminnelige samfunnsorden (ordre public), eller den offentlige helse eller moral.

Art 47. Intet i denne konvensjon skal tolkes som noen innskrenkning i den iboende rett hos alle folk til fullt ut og fritt å dra fordel av og utnytte sine naturrikdommer og -forekomster.

5 FN-Deklarasjonen om Urfolks rettigheter

Artikkel 25 Urfolk har rett til å opprettholde og styrke de spesielle spirituelle forbindelsene de har med landområder og territorier, vann, kystfarvann og andre ressurser de tradisjonelt har eid eller på annen måte har befolket eller brukt, og til å ivareta deres ansvar overfor fremtidige generasjoner.

Artikkel 26 1. Urfolk har rett til de landområder, territorier og ressurser de tradisjonelt har eid eller befolket, eller som de på annen måte har brukt eller ervervet.

2. Urfolk har rett til å eie, bruke, utvikle og ha kontroll med landområder, territorier og ressurser de besitter som følge av tradisjonelt eierskap eller annen tradisjonell besittelse eller bruk, og også landområder, territorier og ressurser de har ervervet på annen måte.

3. Statene skal gi disse landområdene, territoriene og ressursene rettslig anerkjennelse og vern. Slik anerkjennelse skal finne sted med behørig respekt for vedkommende urfolks sedvaner, tradisjoner og landrettighetssystem.

Artikkel 27 Statene skal, sammen med vedkommende urfolk og med behørig respekt for deres lover, sedvaner, tradisjoner og landrettighetssystem, etablere og gjennomføre en rettferdig, uavhengig, objektiv, åpen og gjennomsiktig prosess for å anerkjenne og fastslå ved dom urfolkets rettigheter til landområder, territorier og ressurser, herunder landområder, territorier og ressurser som tradisjonelt var eid eller på annen måte ble befolket eller brukt av dem. Urfolk skal ha rett til å ta del i denne prosessen.

Artikkel 28 1. Urfolk har rett til avhjelping, for eksempel i form av gjenoppretting eller, dersom dette ikke er mulig, en rettferdig og rimelig erstatning, for de landområder, territorier og ressurser de tradisjonelt har eid eller på annen måte har befolket eller brukt, og som er blitt konfiskert, fratatt dem, okkupert, brukt eller påført skade uten deres frie og informerte forhåndssamtykke.

2. Med mindre vedkommende folk på annet vis og på fritt grunnlag har gitt sitt samtykke, skal erstatning ytes i form av landområder, territorier og ressurser av samme kvalitet og med samme størrelse og rettslige status, eller i form av økonomisk erstatning eller annen passende godtgjøring.

Artikkel 29 1. Urfolk har rett til bevaring og vern av miljøet og av produksjonskapasiteten som deres landområder eller territorier og ressurser har. Statene skal opprette og iverksette hjelpeprogrammer for urfolk for slik bevaring og vern av miljøet, uten diskriminering.

2. Statene skal treffe effektive tiltak for å sikre at det ikke lagres eller deponeres farlige stoffer på urfolks landområder eller territorier uten deres frie og informerte forhåndssamtykke.

3. Statene skal videre treffe effektive tiltak for om nødvendig å sikre at programmer som skal overvåke, ivareta og restituere urfolks helse, og som skal utarbeides og iverksettes av dem som berøres av disse stoffene, blir behørig gjennomført.

Artikkel 32 1. Urfolk har rett til å fastsette og utforme prioriteringer og strategier med henblikk på å utvikle eller bruke egne landområder eller territorier og andre ressurser.

2. Statene skal i god tro konsultere og samarbeide med vedkommende urfolk gjennom deres egne representative institusjoner for å oppnå deres frie og informerte forhåndssamtykke før det eventuelt gis tillatelse til prosjekter som berører deres landområder eller territorier og andre ressurser, særlig ved utbygging, utnyttelse eller utvinning av mineral-, vann- eller andre ressurser.

3. Statene skal etablere effektive ordninger for å sikre rimelig og rettferdig avhjelping for all slik virksomhet, og det skal treffes hensiktsmessige tiltak for å begrense eventuelle skadevirk-

ninger av miljømessig, økonomisk, samfunnsmessig, kulturell eller åndelig art.

6 Konvensjon om urbefolkninger og stammefolk i selvstendige stater

Artikkel 13 1. Når regjeringer iverksetter denne del av konvensjonen, skal det vises respekt for den særlige betydning for vedkommende folks kultur og åndelige verdier av de landområder og/eller territorier der de lever eller bruker på annen måte, og spesielt de kollektive sidene av dette forholdet.

2. Bruken av begrepet «landområder» i Artikkel 15 og 16 skal omfatte begrepet «territorier», som dekker totalmiljøet i de områdene vedkommende folk lever i eller bruker på annen måte.

Artikkel 14 1. Vedkommende folks rett til å eie og besitte de landområder der de tradisjonelt lever, skal anerkjennes. Når forholdene tilsier det skal det treffes tiltak for å sikre vedkommende folks rett til å bruke landområder der de ikke er de eneste som lever, men som de tradisjonelt har hatt tilgang til for sitt livsopphold og sin tradisjonelle virksomhet. I denne sammenheng skal det legges spesiell vekt på situasjonen for nomadiske folk og personer som driver flyttejordbruk.

2. Myndighetene skal ta nødvendige skritt for å identifisere de landområder der vedkommende folk tradisjonelt lever, og sikre effektivt vern av deres eiendomsrett og rett til besittelse.

3. Hensiktsmessige ordninger skal etableres i nasjonal rettsorden for å avgjøre rettskrav knyttet til landområder fra vedkommende folk.

Artikkel 15 1. Vedkommende folks rett til naturressurser i deres landområder skal sikres spesielt. Slike rettigheter omfatter disse folks rett til å delta i bruk, styring og bevaring av disse ressursene.

2. I tilfeller der staten beholder eiendomsretten til mineraler, ressurser under jorden eller til andre ressurser som finnes i landområdet, skal myndighetene ikke sette i gang eller tillate noen tiltak for utforsking eller utnytting av slike ressurser i disse folks landområder, før det er opprettet eller tatt i bruk rådføringsordninger med disse folk, for å fastslå om og i hvilken utstrekning deres interesser kan bli skadelidende. Når det er mulig, skal vedkommende folk ha del i utbyttet av slik virksomhet og skal få rimelig erstatning for enhver skade de lider på grunn av slik virksomhet.

Artikkel 16 1. Med de begrensninger som finnes i de følgende punkter i denne artikkel, skal ikke vedkommende folk kunne flyttes fra de landområder der de lever.

2. Når flytting av slike folk anses nødvendig som ekstraordinært tiltak, skal slik omplassering bare finne sted etter at de er blitt informert og har gitt sitt samtykke på fritt grunnlag. Dersom slikt samtykke ikke kan oppnås, skal slik omplassering bare finne sted etter at hensiktsmessige ordninger som er fastsatt i nasjonal lovgivning og i forskrifter er fulgt, inkludert offentlige høringer når det er aktuelt, der det er sørget for reell representasjon fra vedkommende folk.

3. Disse folk skal ha rett til å vende tilbake til sine tradisjonelle landområder når dette er mulig, så snart årsaken til omplasseringen er bortfalt.

4. I de tilfeller der slik tilbakevending ikke er mulig, skal det ifølge avtale eller ved hensiktsmessige ordninger når slik avtale ikke finnes, sørges for at disse folk i alle tilfeller der det er mulig skal få landområder av minst samme kvalitet og rettslig status som de landområder de hadde tidligere. Disse skal være egnet for deres nåværende behov og framtidige utvikling. Hvis vedkommende folk uttrykker ønske om erstatning i form av penger eller i naturalier, skal de få det med rimelige garantier.

5. Personer som er omplassert på slik måte skal få full erstatning for tap eller skade som følger av dette.

Artikkel 17 1. Ordninger for overdragelse av landrettigheter mellom medlemmer av disse folk, og som har hevd i vedkommende folk, skal respekteres.

2. Vedkommende folk skal alltid rådspørres ved vurdering av deres rettslige adgang til å gi fra seg landområder eller på annen måte overføre sine rettigheter ut av fellesskapet.

3. Personer som ikke hører til disse folk skal hindres i å dra fordel av deres sedvaner eller manglende forståelse av lovverket til å sikre seg eiendomsrett til, besittelse eller bruk av land som tilhører medlemmer av disse folk.

Artikkel 18 Passende straffereaksjoner skal fastsettes i lovs form mot ikke-autorisert inntrenging i eller bruk av vedkommende folks landområder. Myndighetene skal sette i verk tiltak for å hindre slike overtredelser.

7 FNs konvensjon om å avskaffe alle former for diskriminering mot kvinner

Artikkel 1 I denne konvensjon betyr uttrykket "diskriminering av kvinner" enhver kjønnsmessig sontring, utelukkelse eller innskrenkning som har som virkning eller formål å svekke eller utelukke anerkjennelsen, utnyttelsen eller utøvelsen av kvinners menneskerettigheter og grunnleggende friheter på det politiske, økonomiske, sosiale, kulturelle, sivile eller ethvert annet område, på grunnlag av likestilling mellom menn og kvinner og uten hensyn til ekteskapelig status.

Artikkel 2 Konvensjonspartene fordømmer diskriminering av kvinner i alle dens former og er enige om uten opphold å ta alle tjenlige midler i bruk i en politikk for å avskaffe diskriminering av kvinner. Med dette formål forplikter de seg til:

(a) å innlemme prinsippet om likestilling mellom menn og kvinner i sine statsforfatninger eller annen egnet lovgivning, dersom dette ennå ikke er gjort, og å sikre at dette prinsipp blir

virkeligjort i praksis gjennom lovgivning eller ved andre egnete midler,

(b) å treffe egnete lovgivningsmessige eller andre tiltak, også straffetiltak om så er hensiktsmessig, som forbyr all diskriminering av kvinner,

(c) å skape et rettsvern om kvinners rettigheter på like fot med menns og å sikre kvinner et effektivt vern mot enhver diskriminerende handling ved hjelp av kompetente nasjonale domstoler og andre offentlig institusjoner,

(d) å avholde seg fra enhver handling eller praksis som diskriminerer kvinner og å sikre at offentlige myndigheter og institusjoner handler i samsvar med denne forpliktelsen,

(e) å treffe alle tjenlige tiltak for å sikre at ingen personer, organisasjoner eller foretak diskriminerer kvinner,

(f) å treffe alle egnete tiltak, også i lovs form, for å endre eller oppheve eksisterende lover, forskrifter, sedvaner og praksis som diskriminerer kvinner,

(g) å oppheve alle nasjonale straffebestemmelser som diskriminerer kvinner.

Artikkel 3 Konvensjonspartene skal på ethvert tidspunkt, særlig da på de politiske, sosiale, økonomiske og kulturelle områder, treffe alle hensiktsmessige tiltak, herunder lovvedtak, for å sikre kvinner hel og full utvikling og framgang, slik at de garanteres utøvelsen og nytten av menneskerettighetene og de grunnleggende friheter på like fot med menn.

8 Valgfri protokoll til FNs konvensjon om å avskaffe alle former for diskriminering mot kvinner

Artikkel 2 Henvelndelser kan fremsettes av eller på vegne av enkeltpersoner eller grupper av enkeltpersoner, under en statsparts jurisdiksjon, som hevder å være offer for brudd av statsparten på noen av rettighetene nevnt i konvensjonen. Dersom en henvelndelse er fremsatt på vegne av enkeltpersoner eller grupper av enkeltpersoner, skal dette skje med deres

samtykke med mindre representanten kan rettfærdiggjøre at hun handler på deres vegne uten slikt samtykke.

9 Straffeloven

Kapittel 17. Vern av Norges selvstendighet og andre grunnleggende nasjonale interesser

§ 111. Krenkelse av Norges selvstendighet og fred

Med fengsel inntil 15 år straffes den som ved bruk av makt, t rettsstridig måte volder fare for at Norge eller en del av Norge

- a. innlemmes i en annen stat
- b. blir underlagt en fremmed stats herredømme
- c. eller en stat som Norge er alliert eller i kampfelleskap blir påført krig eller fiendtligheter,
- d. påføres vesentlige begrensninger i sin selvbestemmelsesrett,
- e. eller løsrives.

§ 112. Grov krenkelse av Norges selvstendighet og fred

Grov krenkelse av Norges selvstendighet og fred straffes med fengsel inntil 21 år. Ved avgjørelsen av om krenkelsen er grov, skal det særlig legges vekt på om

- a. den har hatt særlig alvorlige virkninger for Norge,
- b. den er gjennomført ved en organisert væpnet aksjon, under utnyttelse av frykt for inngrep av en fremmed stat, eller ved trussel om dette,
- c. gjerningspersonen er et medlem av regjeringen, Stortinget eller Høyesterett eller tilhører landets øverste sivile eller militære ledelse,
- d. handlingen har medført tap eller fare for tap av menneskeliv.

§ 113. Krenkelse av Norges statsforfatning

Den som ved bruk av makt, trusler eller på annen rettsstridig måte voldet fare for at Norges statsforfatning forandres, straffes med fengsel inntil 15 år.

§ 114. Grov krenkelse av Norges statsforfatning

Grov krenkelse av Norges statsforfatning straffes med fengsel inntil 21 år. Ved avgjørelsen av om krenkelsen er grov, skal det særlig legges vekt på forhold som nevnt i § 112 bokstav a til d.

§ 115. Angrep på de høyeste statsorganenes virksomhet

Med fengsel inntil 10 år straffes den som ved bruk av makt, trusler eller på annen rettsstridig måte voldet fare for at Kongen, Regenten, regjeringen, Stortinget, Høyesterett eller Riksretten, eller et medlem av disse institusjonene, hindres eller påvirkes i sin virksomhet.

§ 116. Grovt angrep på de høyeste statsorganenes virksomhet

Grovt angrep på de høyeste statsorganenes virksomhet straffes med fengsel inntil 21 år. Ved avgjørelsen av om angrepet er grovt, skal det særlig legges vekt på forhold som nevnt i § 112 bokstav a til d.

Kapittel 19. Vern av offentlig myndighet og tilliten til den

§ 162. Brudd på identifikasjonsplikten

Den som ikke oppgir sitt navn, fødselsdato, fødselsår, stilling eller bopel til et stevnevitne, en polititjenestemann eller annen offentlig myndighet som ber om opplysningen som ledd i tjenesteutøvelsen, straffes med bot. På samme måte

straffes den som oppgir uriktige slike opplysninger om seg selv eller andre.

§ 185. *Hatefulle ytringer*

Med bot eller fengsel inntil 3 år straffes den som forsettlig eller grovt uaktsomt offentlig setter frem en diskriminerende eller hatefull ytring. Som ytring regnes også bruk av symboler. Den som i andres nærvær forsettlig eller grovt uaktsomt fremsetter en slik ytring overfor en som rammes av denne, jf. annet ledd, straffes med bot eller fengsel inntil 1 år.

Med diskriminerende eller hatefull ytring menes det å true eller forhåne noen, eller fremme hat, forfølgelse eller ringeakt overfor noen på grunn av deres

- a. hudfarge eller nasjonale eller etniske opprinnelse,
- b. religion eller livssyn,
- c. seksuelle orientering,
- d. kjønnsidentitet eller kjønnsuttrykk,
- e. nedsatte funksjonsevne.

¹⁰ Lov om endringer i finansavtaleloven mv. (forbrukeres rett til kontant betaling mv.)

§ 2-1. *Oppgjørsmåte. Forbrukeres rett til å betale med kontanter*

(1) Betaling kan foretas ved overføring av beløpet til mottakerens konto, med mindre noe annet er avtalt eller mottakeren har bedt om utbetaling med tvungne betalingsmidler.

(2) Mottakeren kan gi nærmere anvisning om betalingsmåten dersom dette ikke medfører vesentlig merutgift eller andre ulemper for betaleren. Første punktum gjelder ikke for en næringsdrivende selgers plikt til å tilby forbrukere å betale

med tvungne betalingsmidler ved salg av varer eller tjenester, jf. tredje ledd.

(3) I salgslokale der en næringsdrivende på fast basis selger varer eller tjenester til forbrukere, skal forbrukeren tilbys å betale med tvungne betalingsmidler hvis det kan betales for varen eller tjenesten med andre betalingsløsninger i eller i umiddelbar tilknytning til salgslokalet. Har den næringsdrivende tilgjengelig veksel, skal det i disse tilfellene også tilbys å veksle i forbindelse med betalingen, men ikke hvis det er et klart misforhold mellom seddelen som tilbys som betaling, og beløpet som skal betales. Første og annet punktum gjelder ikke salg av varer fra automater, salg i ubetjente salgslokaler og salg i lokaler som bare en begrenset krets av personer har adgang til. Første og annet punktum gjelder heller ikke når beløpet som skal betales, er høyere enn 20 000 kroner.

11 Tilleggsavtale mellom Norge og USA om forsvarssamarbeid

Artikkel I VIRKEOMRÅDE OG FORMÅL

2. Alle aktiviteter i henhold til denne avtalen skal utføres med full respekt for norsk suverenitet, norske lover og folkerettslige forpliktelser, herunder når det gjelder lagring av visse våpentyper på norsk territorium. Det er ingenting i denne avtalen som endrer den norske basepolitikken eller norsk politikk med hensyn til lagring eller utplassering av kjernefysiske våpen på norsk territorium.

Artikkel II DEFINISJONER

6. «Medfølgende» forstås slik det er fastsatt i artikkel I nr. 1 bokstav c) i NATO SOFA, og omfatter også et familiemedlem til et medlem av styrken eller det sivile elementet som a) av økonomiske, juridiske eller helsemessige årsaker er avhengig og underholdt av nevnte medlem, b) deler bolig med nevnte medlem, og c) befinner seg på norsk territorium etter samtykke fra de amerikanske forsvarsmyndighetene.

7. «Omforente områder» forstås som fasiliteter og områder på norsk territorium oppført i vedlegg A til denne avtalen, og som brukes etter samtykke fra Norge av amerikanske styrker,

amerikanske kontraktører, norske kontraktører, medfølgende og andre som partene er blitt enige om.

Artikkel III TILGANG TIL OG BRUK AV OMFORENTE OMRÅDER

1. (utdrag) Partene skal ha felles tilgang til og rett til bruk av omforente områder, med mindre partene eller deres administrative representanter har fastslått at amerikanske styrker skal ha rett til eksklusiv tilgang til og bruk av deler av områdene.

2. Til støtte for slike aktiviteter og formål gir Norge amerikanske styrker tillatelse til å kontrollere tilgangen til de omforente områdene, eller deler av områdene, som amerikanske styrker har eksklusiv rett til å bruke, og til å koordinere med norske myndigheter tilgangen til omforente områder som brukes av amerikanske og norske væpnede styrker i fellesskap, for sikkerhetsmessige formål.

3. Etter anmodning skal den norske administrative representanten gjøre rimelige anstrengelser for å legge til rette for midlertidig tilgang til og bruk for amerikanske styrker, amerikanske kontraktører og norske kontraktører til offentlig eiendom og offentlige fasiliteter (herunder veier, havner og landingsplasser) som ikke er en del av et omforent område, herunder de som er eid eller kontrollert av statlige eller lokale myndigheter, og til private eiendommer og fasiliteter (herunder veier, havner og landingsplasser) til bruk til støtte for amerikanske styrker.

10. Finansiering av byggeprosjekter som utføres av amerikanske styrker, skal skje i henhold til amerikanske lover og forskrifter.

11. Partene skal samarbeide om planleggingen av bruk og utvikling av omforente områder og nærliggende og tilstøtende områder for å sikre en langsiktig gjennomføring av denne avtalen.

ARTIKKEL IV FORHÅNDSLAGRING AV FORSVARS-UTSTYR, FORSYNINGER OG MATERIELL

1. (utdrag) Amerikanske styrker skal varsle norske væpnede styrker på forhånd med hensyn til type, mengde og leverings-

planer for nevnte forhåndslagrede materiell som amerikanske styrker har til hensikt å transportere eller forhåndslagre på norsk territorium, ..

2. Det forhåndslagrede materiellet tilhørende de amerikanske styrkene og fasilitetene eller deler av fasilitetene som er utpekt til oppbevaring av slikt forhåndslagret materiell, skal utelukkende brukes av amerikanske styrker. Amerikanske styrker skal ha eksklusiv kontroll over tilgangen til, bruken av og råderetten over nevnte forhåndslagrede materiell, og skal ha uhindret rett til å fjerne nevnte forhåndslagrede materiell fra norsk territorium når de måtte ønske.

5. Det er ingenting i denne artikkelen som endrer den norske basepolitikken eller norsk politikk med hensyn til lagring eller utplassering av kjernefysiske våpen på norsk territorium.

ARTIKKEL VI SIKKERHET

4. I umiddelbar nærhet av omforente områder og innenfor sivile deler av omforente områder, skal norske myndigheter treffe nødvendige tiltak for å sikre amerikanske styrkers bruk, drift, forsvar av og kontroll over omforente områder. I ekstraordinære tilfeller og i overensstemmelse med omforente sikkerhetsplaner kan amerikanske styrker treffe nødvendige og forholdsmessige tiltak for å opprettholde eller gjenopprette sikkerhet, forsvar av og gjennomføring av amerikanske styrkers operasjoner.

ARTIKKEL VII INN- OG UTREREISE

3. Amerikanske styrker, medfølgende og amerikanske kontraktører skal være unntatt fra lovgivning om registrering og kontroll av utlendinger.

ARTIKKEL XII STRAFFERETTSLIG JURISDIKSJON

2. Norge frafaller førsteretten til å utøve strafferettslig jurisdiksjon over medlemmer av amerikanske styrker som fastsatt ved artikkel VII nr. 3 bokstav c) i NATO SOFA. I særlige tilfeller som norske myndigheter mener omfatter spesielle omstendigheter, kan norske myndigheter trekke tilbake frafallet ved å legge fram en skriftlig erklæring til ansvarlige amerikanske forsvarsmyndigheter ikke senere enn tretti (30)

dager etter at underretningen beskrevet i nr. 3 i denne artikkelen er mottatt.

4. Når et medlem av de amerikanske styrkene, eller en medfølgende, blir gjenstand for straffeforfølgning av norske myndigheter, skal jurisdiksjonen utøves av norske ordinære domstoler.

12 Avtale mellom partene i Traktat for det nordatlantiske område om status for deres styrker

Art II. En styrke og dens sivile element så vel som de enkelte medlemmer og deres pårørende er forpliktet til å respektere mottakerstatens lovgivning og til å avholde seg fra enhver virksomhet som er i strid med ånden i denne avtale, og spesielt fra enhver politisk virksomhet i mottakerstaten. Det er også senderstatens plikt å treffe nødvendige tiltak i dette øyemed.

13 The Great Reset.

<https://steigan.no/author/erikplahte/>

<https://www.johnlocke.org/the-great-reset-an-attack-on-freedom-and-sovereignty/>

https://www.youtube.com/watch?v=3rfbe-Yo2Oo&list=PL55w8hHlvEioQRHnlhyTKXnBy_w2Bym7r og
<https://www.youtube.com/watch?v=dc8rP2JsBNQ>

14 World Health Organization (WHO)

<https://www.who.int/>

https://www.who.int/health-topics/coronavirus#tab=tab_1

15 Norges Institusjon for Menneskerettigheter (NIM)

<https://www.nhri.no/rapport/vaksinasjon-og-menneskerettigheter/overordnet-om-problemstillingen/>

16 EØS-Avtalen

Konsolidert EØS-avtale på norsk er tilgjengelig på Lovdatas åpne sider. Dette er generelt om avtalen:

EØS-avtalen er en folkerettslig avtale som omfatter EU-landene og Norge, Island og Liechtenstein. Avtalen har som hovedmålsetning å utvide EUs indre marked med fri bevegelighet for varer, tjenester, kapital og personer, til de tre ikke-medlems-

landene. EØS-avtalen ble signert i Portugal i 1992 og trådte i kraft 1. januar 1994.

EØS-avtalen er dynamisk ved at nye rettsakter innlemmes i avtalens vedlegg og protokoller gjennom beslutninger i EØS-komiteen. På bakgrunn av disse beslutningene ajourfører Lovdata avtalen med endringer og EØS-tilpasninger. Lovdata setter på ajourføringsfotnoter og lenker til oversatte rettsakter og EØS-komiteens beslutninger.

Norsk regelverk er ofte knyttet til gjennomføring av rettsakter. For å vite hvorledes en rettsakt skal gjelde for Norge, må den leses i sammenheng med EØS-komiteens beslutning eller EØS-avtalen. Det er kun der man vil se hvilke tilpasninger som er gjort for Norge. EU-rettsakter blir vanligvis ikke konsolidert med endringer slik vi er vant med fra norsk regelverk. Det er derfor viktig å lese avtalen for en oversikt over hvilke endringsrettsakter som er vedtatt.

17 Forum for Russlands frie folk

Vi lar kartet tale for seg selv, med flagg og det hele.

https://en.wikipedia.org/wiki/Free_Nations_of_Post-Russia_Forum

<https://www.voltairenet.org/article217765.html#nb3>

18 Bilderberg og Trilateral Commission

https://en.wikipedia.org/wiki/Bilderberg_Meeting

<https://www.geostrategy.org.uk/the-trilateral-commission/>

19 World Economic Forum

<https://www.weforum.org>

20 World Trade Organization

<https://www.wto.org/>

21 Litteratur og andre kilder

1. Bjørneboe, Jens Ingvald : «Lik-skjending nok en gang?», Atrikkel, Gateavisa 6/1977
2. Bull-Hansen, Bjørn : «The Great Reset I-III»
<https://www.youtube.com/watch?v=Nd6McrFBUV8>

3. Diesen, Glenn : «Trumps seier og det liberale demokratiets tilbakegang», Artikkel, Ny Tid 4/2024
4. Epstein, Robert:
<https://youtu.be/3GE3HoJMEMw?si=hfjxv3KLBqTU9rOi>

og <https://www.youtube.com/watch?v=Azu8XnZdxeA>

5. Eriksen, Thomas Hylland : «Øyeblikkets tyranni»
20++ forlag «Det Umistelige» 2024 Forlag
6. Frazer, Nancy : «Det umulige markedsdemokratiet»,
Artikkel, Le Monde Diplomatique 12/2024
7. Fredriksen, Halvard Haukland : «Vil EØS-
kompromisset tåle Trump 2.0?», Artikkel,
Morgenbladet 47/2024

8. Fromm, Erich : «Flukten fra friheten», Aventura 1992
9. Handegård, Odd : «Politikernes mål er høyere strømpriser»
<https://steigan.no/author/oddhandegaard/>

og «Norsk industri trenger ikke vindkraft»
<https://steigan.no/2023/02/norsk-industri-trenger-ikke-vindkraft/>

10. Høeg, Elida : «Hvordan oppleve våre kronisk utmattede demokratier», artikkel, Morgenbladet 34/2024
11. Jakobsen, Hanne Østli : «Ikke spørre, bare forske», artikkel, Morgenbladet 41/2024
12. Johnson, Lance D. : «Yale studies finds spike proteins from COVID jabs», artikkel, <https://www.naturalnews.com/2024-12-21-yale-study-spike-proteins-covid-jabs-persist.html>

13. Kennedy jr., Robert F :
<https://www.instagram.com/robertfkennedyjr/reel/C6rhM8GSeHG/?hl=nb>

14. Klubben, Egil :
https://www.facebook.com/story.php?story_fbid=548531164480434&id=100000665142308&rdid=uvOvuBeju1uwlsY

15. Latouche, Serge : «Petit traité de la décroissance sereine», Fayard 2007
16. Leraand, Mirelle : «25 år med NATO-hybris »
Artikkel, Ny Tid 4/2024
17. Malone, Robert W : :
<https://www.youtube.com/watch?v=q-cV5WUuyB4>

og <https://www.youtube.com/watch?v=Tro-COeWrLY>

18. Martin, David :

<https://www.facebook.com/r.roenbeck/videos/909784961358440/?rvid=Bd3n4qCoEHt8OIX8>

19. Motvind Norge :

https://www.reddit.com/r/norske/comments/1b0mo v6/google_i_skien_hvor_f%C3%A5r_de_all_kraften_de_trenger/?rdt=33621

20. Nohynek, Hanna : «Vaksinepass var en svindel»

<https://steigan.no/2024/04/who-topp-vaksinepass-var-en-svindell-for-a-drive-fram-falske-covid-skudd/>

21. Olav, Hans Eirik : «Trollmannen fra Oz»,

<https://www.youtube.com/watch?v=hYsenCEBffQ->

«Om Pensjonsfondet»,

<https://www.youtube.com/watch?v=al5sgYks7kI>

«Penge og banksystemet»,
<https://www.youtube.com/shorts/56rrXHI6ZHI> -

«Pengemakt og pengepolitikk»
<https://www.youtube.com/watch?v=MWqqSAdSgAI> -

22. Parau, Christina E : «Fangst av overnasjonale domstoler og privatisering av rettssystemet», artikkel, Internasjonal Politikk 4/2022
23. Postman, Nigel : «Vi morer oss til døde», De Norske Bokklubbene, 2004
24. Robert, Anne-Cécile : «Vestens selektive orden», artikkel, Le Monde Diplomatique (Norsk utg.), November 11/2024
25. Rogstad, Thomas : «Podcast uten navn»
<https://www.youtube.com/watch?v=Nd6McrFBUV8>

26. Rohman, Romy : «Ta vannet tilbake»
<https://steigan.no/author/romyrohmann/>

27. Select Subcommittee COVID Report
<https://oversight.house.gov/release/final-report-covid-select-concludes-2-year-investigation-issues-500-page-final-report-on-lessons-learned-and-the-path-forward/>

28. Steigan, Pål : <https://steigan.no/>

<https://steigan.no/2025/01/rfk-jr-bill-gates-og-who-steriliserte-afrikanske-kvinner-med-vaksiner/>

<https://steigan.no/2024/12/vil-myndigheter-og-media-i-norge-noen-gang-vedga-at-de-forte-folk-baklyset-om-covid-19/>

<https://steigan.no/2024/12/soppelmaten-skader-barn-i-england-for-livet/>

<https://steigan.no/2025/01/nar-realiteter-og-narrativ-er-diamentrale-motsetninger/>

29. Taftø, Synnøve Fjellbakk :

<https://www.youtube.com/watch?v=FpDl6AzFDDM>

<https://www.nyhetsspeilet.no/2010/05/sunn%c3%b8ve-fjellbakk-taft%c3%b8-tvangsinnlagt/>

30. Thoreau, Henry David : «Livet uten prinsipper» (1863) i «Sivil Ulydighet», Pax Forlag, 2011

31. Trædal, Nils :

https://no.wikipedia.org/wiki/Nils_Tr%c3%A6dal

32. Tunander, Ola : «Avskrekkelse og beroligelse»,
Høringssvar til Stortinget, artikkel, Ny Tid 9.2.2022 og
«De militære sjefene ville utslette Sovjet og Kina, men
Kennedy sto i veien», artikkel, Ny Tid 4.12.2022

33. Tvedt, Terje : «Norske Tenkemåter» (2016),
<https://www.youtube.com/watch?v=3mpsSSMJuAI>

34. Varoufakis, Yanis : «Technofeudalism», Penguin
Random House 2023

35. Vatvedt, Bitte : «Hva har de 47 amerikanske basene i
Norden med vår sikkerhet å gjøre?», innlegg på
dagskonferansen «*Kampen mot atomkrig – hvor står
vi?*», Litteraturhuset i Bergen 16. november 2024.

36. Webb, David Rogers : «The Great Taking» (2023),
<https://thegreattaking.com/>

37. Wodarg, Wolfgang :
<https://no.wikipedia.org/wiki/Svineinfluensa>

Denne boken handler om din verdifulle private og personlige frihet i Kongeriket Norge. Den som følger med vil kjenne til en hel del av det boken handler om, men selv med slik kunnskap lever de fleste et ubekymret liv. Vår frihet er en selvfølge. Hvem eller hva kan påvirke vår frihet?

Neddopet i banaliteter gjennom sosiale medier og TV er det store flertall fornøyd og stoler temmelig blindt på våre politikere. Det er en stor feil. Bak din rygg finner det sted store og små endringer på en rekke områder som samlet sett strammer inn på den individuelle frihet og setter både deg og landet i bånd. Internasjonale påvirkninger dytter Norge i en retning vi ikke styrer selv. Partidemokratiet er korrumpert og foreldet. Folket styrer ikke landet slik det skal i et demokrati. Politikerne gjør det, og de gjør det slett.

Mellom disse permer finnes et antall sentrale saker beskrevet som bør få din oppmerksomhet. Det er ikke konspirasjonsteori. Det er virkeligheter i møte med landets grunnlov som skal forsvare din frihet og respektløst overkjøres i politikken. Politikerne har glemt sin hovedoppgave: Å tjene land og folk. Det betyr ikke minst å sikre landets integritet og individets frihet.

Avslutningsvis finnes et radikalt forslag til aktiv handling og nytenkning for et ekte demokrati.

